JACK HIGGINS

RĂZBUNAREA

Jack Higgins

RĂZBUNAREA

[Sean Dillon 13]

Traducere din limba engleză
CRISTINA POPA

Editura RAO, 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
HIGGINS, JACK
Răzbunarea / Jack Higgins; trad.: Cristina Popa. - București:
RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-145-3

I. Popa, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119 București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JACK HIGGINS
Without Mercy

© Harry Patterson 2005
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-145-3

versiune ebook: 2.0 [hunyade]

Lui Ed Victor,

mentorul care mi-a îndrumat viața,
cu mulțumiri din suflet

POARTA FRICII • IBIZA • INSULELE BALEARE

Plaza de Toros[1] din Ibiza e o arenă de coride tipică pentru un oraș mic, formată dintr-un cerc de beton, cu bănci dispuse de jur împrejur, taurii sunt de mărime medie, iar toreadorii disperați să se inițieze prin uciderea unui taur. Era o căldură insuportabilă chiar și pe partea umbroasă, la ora patru după-amiaza, când Dillon aștepta la *barrera*[2]. În timp ce președintele conducea procesiunea, orchestra începu să cânte *Fecioara Maria din Macarena*, acel *paso doble* atât de pătrunzător, care nu promitea decât moarte acolo, jos, în arenă; moartea după-amiaza, după cum a numit-o Hemingway. Toreadorii își aruncară capele - ele însele opere de artă - prietenilor din mulțime, care le așezară peste *barrera*, apoi li se înmânară toreadorilor capele simple de luptă și aceștia începură să exerseze câteva întoarceri, în timp ce caii picadorilor se frământau neliniștiți. După o pauză lungă, președintele dădu semnalul și, în timp ce răsuna o goarnă, se deschise cu putere ușa roșie din partea opusă a arenei, Poarta Fricii. Taurul intră din întuneric, asemenea unui tren deraiat care alunecă până la oprire, în strigătele mulțimii. Ajutoarele picadorului înaintară să-l provoace, având capele

[1] În limba spaniolă, Piața Taurilor (n. tr.)

[2] În limba spaniolă, literal, „barieră”. Aici, desemnează parapetul care desparte arena de tribune. (n. tr.)

pregătite; scena părea a fi cel mai periculos lucru din lume, dar Dillon nu cunoștea frica. Sprijinindu-se pe un braț, el sări peste parapet direct în arenă. Mulțimea îl aclamă, în timp ce acesta alergă înainte și se aruncă în genunchi în fața taurului, dezgolindu-și pieptul.

— Hei, taurule! Doar pentru mine; Pasul Morții.

Spuse asta pentru că știa că nu era nevoie de mai mult și că o merita. Ea murise și era vina lui, iar taurul atacă, mulțimea țipă și el urlă și se trezi, tresărind în pat, ud leoarcă de transpirație și mai îngrozit decât fusese vreodată.

WASHINGTON

1

La Washington era o după-amiază cu vreme urâtă de martie, dar generalul Charles Ferguson stătea la adăpostul luxosului hotel Hay-Adams, uitându-se pe o fereastră de la bar și savurând un scotch cu apă minerală. Abia sosise de la Londra și era extrem de încântat de ploaia care bătea puternic în geam și de faptul că se afla atât de aproape de Casă Albă.

Pe de altă parte, îi plăcea și hotelul. Orice hotel adevărat trebuia să ofere luxul pur de aici și orice persoană cât de cât importantă se caza acolo: cei mari, cei buni și cei influenți. Orice altceva ar fi fost el, cu siguranță era și asta, omul responsabil să conducă o unitate specială a serviciilor de informații care ținea de Ministerul Apărării din Londra și care răspundea numai în fața prim-ministrului, indiferent de politica acestuia.

Bărbatul pe care-l aștepta, Blake Johnson, era șeful unei unități de la Casa Albă, numită Pivnița. Aceasta exista încă din vremea Războiului Rece, fiind o unitate a serviciilor de informații răspunzătoare doar în fața președintelui și complet separată de CIA, FBI și de Serviciile Secrete. Cei doi realizaseră împreună lucruri mărețe.

Ferguson vedea intrarea principală a hotelului, în fața

căreia tocmai oprise o limuzină de unde ieșiră doi bărbați care urcară repede scările. Blake Johnson era înalt și arătos, având în jur de cincizeci și cinci de ani. Îl însoțea un bărbat foarte solid și foarte negru: Clancy Smith, cândva cel mai tânăr sergent-major din Corpul de Marină, în prezent membrul cel mai simpatizat de președinte al Serviciilor Secrete. Ferguson îi întâmpină călduros.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi.

— De data asta nu e și Dillon? întrebă Johnson.

Se referea la Sean Dillon, fost membru de temut al IRA, acum mâna dreaptă a lui Ferguson.

— Nu mi s-a părut că e nevoie de el. Își face griji pentru Hannah Bernstein care e într-o stare foarte gravă datorită ticălosului ăluia de rus, Așimov.

— Președintele Cazalet va dori să afle toate detaliile despre asta. Să mergem.

O luară pe Constitution Avenue, spre Casa Albă, unde, în ciuda vremii erau demonstranți, ca mai mereu în ultimul timp. Șoferul lor încercă să folosească Intrarea de Est, unde fură întâmpinați călduros de către agentul secret de serviciu care îi conduse la secretara președintelui, o doamnă plăcută și veselă, care îi primi în Biroul Oval. Acolo, se întâlniră cu Jake Cazalet care era îmbrăcat lejer și lucra, ca de obicei, la biroul său, luptându-se cu un morman de hârțoage.

— Așadar, ați reușit să ajungeți. Am auzit că nu ați prins vreme prea bună.

Cazalet înconjură biroul și îi strânse călduros mâna lui Ferguson.

— Ca întotdeauna, domnule general, îmi pare bine că te văd. Cred că ar fi potrivit un whisky, având în vedere ploaia asta nenorocită. Clancy, te rog, servește-ne tu!

Se întoarse către ceilalți doi bărbați și îi spuse lui Ferguson:

— Înțeleg că ai primit un glonț în umăr?

— Am avut noroc, domnule președinte. O cicatrice urâtă, datorită mercenarilor din IRA angajați de oamenii lui Belov, dar nimic mai mult.

Iosif Belov, președintele miliardar al companiei Belov International, fusese odinioară colonel, responsabil de fostul Directorat 3 al KGB-ului. Intențiile sale actuale erau aceleași ca și atunci - să deranjeze cât mai mult lumea occidentală, încurajând și oferind suport financiar terorismului de orice fel. Aproape că îi reușise atentatul împotriva președintelui Cazalet, dar, fiindu-i zădărnicite planurile, îl rănise în schimb pe Ferguson și pe unul dintre cei mai buni agenți, pe comandantul Hannah Bernstein din Divizia Specială, care se afla în spital. Belov fusese ucis într-un schimb de focuri din Irlanda, împreună cu agenții săi Iuri Așimov și maior Greta Novikova de la GRU și cu diverșii luptători angajați de IRA. Dar durerea pe care aceștia o provocaseră era încă prezentă, atât din punct de vedere fizic, cât și sufletesc.

— Belov era susținut de guvernul rus?

— Da, la cel mai înalt nivel.

Clancy împărți băuturile și apoi rămase în picioare, sprijinit de peretele din spatele lui, cu brațele încrucișate.

— Bun, dă-mi veștile cele mai rele, îl îndemnă Cazalet.

— Păi aș spune că e vorba de Hannah Bernstein, zise Blake.

Cazalet se îngrijoră imediat:

— Cât de grav este de fapt?

— Foarte grav, îi spuse Ferguson. Așimov intenționat a trecut cu mașina peste ea. În momentul de față se află în tratament la o unitate neurologică specializată.

— Dacă te putem ajuta cu ceva, domnule general, nu trebuie decât să-mi spui - e de la sine înțeles.

— E pe mâini bune, domnule. Se află în grija lui George Dawson, unul dintre cei mai buni neurochirurgi din lume.

Dar organismul uman are și el limitele lui, domnule președinte. Ăsta ar putea fi sfârșitul carierei ei.

— Asta n-o să-i placă.

Se făcu liniște, căci nu mai era nimic de spus. După un timp, Ferguson continuă.

— Datorită eforturilor maiorului Roper, expertul nostru în computere, am aflat că maiorul Așimov fugise spre casa lui Belov din comitatul Louth, împreună cu Novikova. De asemenea, a descoperit că Belov însuși se afla acolo - dar că era pe cale să plece la Moscova.

— Și, din câte îl cunosc pe Dillon, probabil că s-a hotărât să-l oprească.

Ferguson dădu din cap afirmativ.

— Printr-un atac pe plajă, însoțit de tânărul Billy Salter.

— Tânărul nostru prieten gangster? E destul de descurcăreț. Totuși, trebuie să fi fost destul de greu.

— Domnule președinte, aceasta este o zonă dominată de IRA. Nu este nici un polițist pe o rază de câțiva kilometri, iar străinii se potrivesc ca nuca în perete. Dacă apare vreo problemă, oamenii își țin capul jos și rămân închiși în casă. Nu vor să știe nimic. A fost un atac foarte complicat.

— Și care a fost bilanțul morților?

— Cei trei membri IRA din casă, plus Așimov. Novikova, Belov și un membru IRA pe nume Tod Murphy au reușit să iasă pe mare într-o barcă, dar Dillon o dotase cu puțin Semtex și a aruncat-o în aer cu telecomanda.

— Dumnezeule, e un individ nemilos, spuse Cazalet. După toate astea, cred că aș mai bea ceva. Clancy?

Clancy se conformă și umplu paharele din nou. Blake fu acela care spuse:

— E curios că toate astea au avut loc acum trei săptămâni și nu a apărut nicăieri vreo știre despre asta. Credeam că moartea lui Belov va face ceva valuri.

Președintele se întoarse spre Ferguson:

— Și maiorul Roper al vostru ce are de spus?

— Că legătura dintre IRA și Belov International ar explica de ce oamenii cumsecade din Drumore își țin gura închisă, dar în ceea ce privește morțile lui Belov și ale celorlalți șase...

Ridică din umeri.

— Acestea trebuie explicate într-un fel sau altul.

Blake spuse:

— E ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nici chiar așa, spuse Ferguson. Ceea ce explică, parțial, vizita mea. Roper a găsit ieri un articol lansat de Belov International. Se referă la uriașa platformă de dezvoltare de la Stația Gorki din estul Siberiei.

— Mai departe de lumea civilizată decât atât nici nu se poate, spuse Cazalet.

— Au anunțat sosirea marelui lor conducător, chipurile Iosif Belov, pentru o vizită prelungită. Era și o fotografie.

— Ești sigur că era el?

— Putea să fie o fotografie veche, interveni Blake.

Ferguson ridică din umeri.

— Ce-i drept, semăna foarte bine cu el. Ceea ce-mi amintește de alt lucru interesant pe care l-a descoperit Roper. În anul în care erau disponibile concesiunile petroliere din Venezuela, Belov era în Paris, expunându-se pe scena socială. Dar noi mai știm un amănunt: în aceeași perioadă se afla și în Venezuela, dându-i plasă opoziției și reușind să finalizeze obținerea concesiunilor petroliere.

— Oare de ce simt nevoia să bat din palme? spuse Cazalet. Continuă, dă-mi toate detaliile. Cine era Belov cel din Paris? Ai verificat?

— Desigur. O sursă a serviciilor de informații franceze ne-a spus că ar fi fost vorba despre Max Zubin, un fel de actor de cabaret și alte treburi de genul ăsta, celebru în teatrul evreiesc din Moscova. Se pare că nu e prima dată când se dă drept Belov.

— Și acum unde este? La stația Gorki?

— E acolo unde au nevoie de el superiorii lui, spuse Blake.

Cazalet încuviință.

— Sean Dillon a fost întotdeauna extrem de meticulos, astfel încât nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să ne îndoim de faptul că rămășițele adevăratului Iosif Belov se află pe fundul Mării Irlandeze, dincolo de Drumore Point. Și atunci, care-i jocul lor?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Ferguson.

— Nu ne putem permite să rămânem în situația asta.

Cazalet își termină băutura.

— Blake, dacă domnul general Ferguson e de acord, aș vrea să iei Gulfstream-ul lui și să-l însoțești până la Londra, ca să-l ajuți să rezolve dilema asta.

— Din partea mea nu e nici o problemă, domnule președinte, îi spuse Ferguson.

— Excelent. Vreau ca treaba asta să se rezolve. Acum, hai să ne bucurăm de o cină plăcută ca să mă puteți pune la curent cu situația din Europa.

LONDRA

2

Ferguson nu se mai complicase să angajeze o stewardesă pentru călătorie, îi luase doar pe cei doi piloți, pe comandantul de escadrilă Lacey și pe locotenentul de aviație Parry. Trecură pe deasupra coastei la o înălțime de 10 000 de metri și porniră la drum pe deasupra Atlanticului. După un timp, apăru Parry.

— Colegii noștri americani au fost mai mult decât generoși, domnule, îi spuse el lui Ferguson. Avem tot felul de mâncăruri ciudate în bucătărie și șampanie în frigider.

— Care este ora estimată a sosirii?

— Ar trebui să aterizăm pe Farley Field exact la ora patru, domnule general.

Parry se întoarse în carlingă, iar Ferguson spuse:

— Am de dat niște telefoane. Scuză-mă.

Îl sună la Londra de pe aparatul său Codex Patru, pe Bellamy, doctorul care conducea Rosedene; aceasta era unitatea medicală specială rezervată membrilor personalului Serviciilor Secrete de Securitate care erau, în principal, victimele vreunei operațiuni secrete neoficiale. Îl găsi pe Bellamy în birou.

— Eu sunt. Cum se simte Hannah?

— Ei bine, tomografia a ieșit bine, așa că o vor transfera

din nou aici pentru a fi îngrijită în continuare. Problema e că traumele pe care le-a suferit în ultimii doi ani au afectat-o foarte mult. Are probleme cu inima - probleme mari.

— Primește vizitatori?

— Da, pe bunicul și pe tatăl ei. Sunt rezonabili și nu exagerează. Dar cu Dillon am avut niște discuții.

Ferguson se încruntă.

— De ce?

— Pentru că ar fi în stare să vină în vizită din cinci în cinci minute dacă i-aș permite. Ciudat, dar pare că se simte vinovat pentru situația în care este Hannah.

— Aiurea. Dacă există o femeie hotărâtă, aceea e Hannah Bernstein. Întotdeauna și-a îndeplinit misiunea pentru că și-a dorit asta. Este totul pentru ea. Am să trec pe acolo în seara asta.

Se gândi puțin și apoi îl sună pe Roper la Regency Square. Ca urmare a unui atac cu bombă al IRA care avusese loc cu câțiva ani înainte, Roper era imobilizat într-un scaun cu rotile, iar apartamentul său era situat la parter și era proiectat în așa fel încât să-i permită unei persoane cu un handicap grav să se îngrijească fără ajutorul nimănui. Totul era pus la punct după cele mai recente tehnologii, de la bucătărie până la utilitățile din baie. Și computerul său era de ultimă generație, unele componente fiind strict secrete și obținute de Ferguson prin forță. Roper lucra la computer atunci când îl sună generalul.

— Așadar, cum a fost?

Ferguson îi povesti despre conversația dintre el și Cazalet.

— A venit și Blake cu mine. O să stea la mine acasă o zi - două, în timp ce noi o să vedem dacă reușim să înțelegem ceva din toată treaba asta.

— Blake avea dreptate când spunea că e ca și cum nu s-ar

fi întâmplat nimic.

— Și Belov International confirmă același lucru anunțând vizita lui Belov la Stația Gorki.

— Ei bine, un fapt e sigur. Știi că lucrurile astea ajung până la cel mai înalt nivel la Moscova, ceea ce înseamnă că Putin însuși va participa. Implicațiile pentru economia mondială sunt pur și simplu prea importante. Orice s-ar fi întâmplat, cu siguranță are o legătură cu Kremlinul.

— Și nu poți să afli care e legătura asta? La naiba, omule, trebuie să existe undeva acolo în spațiul virtual ceva care să aibă legătură cu asta.

— Din câte am văzut eu, nu. Avem pe cineva care să poată adulmeca pe la Drumore, să lucreze sub acoperire? Să facă pe turistul sau ceva de genul ăsta?

— Hm, nu-i o idee rea. Dacă-l vezi pe Dillon, nu vrei să-l întrebi tu? Ne vedem mai târziu.

Ferguson rămase acolo o clipă, încruntat, după care se îndreptă spre mini-bar și își turnă un scotch. Blake îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Bellamy de la Rosedene spune că pe Dillon îl roade vina din cauza lui Hannah. E ca și cum s-ar simți răspunzător de starea ei.

— Ăștia doi au avut dintotdeauna o relație ciudată.

Ferguson dădu din cap aprobator.

— Ea n-a putut niciodată să-i ierte toți anii petrecuți în IRA și toți morții lăsați în urmă. Nu a acceptat niciodată faptul că s-ar putea șterge totul cu buretele.

— Și Dillon?

— El a perceput întotdeauna treaba asta ca pe un joc grozav. E o persoană contradictorie - afectuos și cu simțul umorului, și totuși omoară fără să clipească. Nu există nici un lucru care să i se pară strigător la cer.

— Totul e o provocare, spuse Blake. Nimic nu e prea periculos.

— Și de multe ori s-a întâmplat ca ea să fie nevoită să-l însoțească.
— Și crezi că de asta se simte el vinovat acum?
— Cam așa ceva.
— Și ce efect are toată povestea asta asupra ta? La urma urmelor, tu ești cel care dă ordinele, Charles.
— Crezi că eu nu știu asta?
Ferguson își sorbi scotch-ul și se uită la paharul gol, cu privirea pierdută.
— Știi ce, cred că am să beau și cealaltă jumătate.
— De ce nu? spuse Blake, iar eu am să-ți țin companie. Se pare că ai nevoie de un interlocutor.

Dillon ajunse la Rosedene în mijlocul zilei, își parcă Mini Cooper-ul afară și intră. În timp ce se apropia de recepție, profesorul Henry Bellamy tocmai ieșea din biroul său.
— Uite care-i treaba, Sean, tocmai a fost mutată, știi asta. Dă-i pace să se acomodeze.
— Cum se simte?
Dillon era foarte palid.
— Ce vrei să-ți spun? Cât de bine poate fi în situația de față?
În momentul acela, rabinul Julian Bernstein, bunicul lui Hannah, ieși din sala de mese. Își puse ambele mâini pe umerii lui Dillon.
— Sean, arăți groaznic.
Bellamy se retrase subtil. Dillon spuse:
— Rabine, după cum am mai spus și altă dată, cred că nu vă place genul de viață pe care o duce Hannah. Cred că nu ne puteți suferi pe nici unul dintre noi.
— Dragul meu, e viața pe care și-a ales-o. Eu sunt un om practic. Așa trebuie să fie toți evreii. Accept faptul că există oameni care aleg să facă exact treaba cu care membrii obișnuiți ai societății, ei bine, nu vor să-și murdărească mâinile.

— Ați văzut-o?

— Da. E foarte obosită, dar cred că poți intra să o saluți, să te vadă puțin și apoi să pleci. Rezerva zece.

Îl bătu pe umăr, se întoarse, iar Dillon trecu prin ușile batante, spre coridorul din spate.

Când intră, camera era în semiîntuneric, iar asistenta-șefă Maggie Duncan trăgea perdelele. Aceasta se întoarse și veni spre el. Avea un ușor accent scoțian.

— Iată-te din nou, Sean. Ce-am să mă fac eu cu tine?

Îl mângâie pe față.

— Dumnezeu știe, te-am reparat de destul de multe ori de-a lungul anilor.

— De data asta nu mă mai poți repara, Maggie. Cum se simte?

Se întoarseră amândoi și o priviră pe Hannah Bernstein, care era conectată la o rețea aparent interminabilă de tuburi și perfuzii, rezerve de oxigen și aparatură electronică de monitorizare. Avea ochii închiși, iar pleoapele îi erau aproape transparente.

Maggie spuse:

— E foarte slăbită. Asta-i o povară enormă pentru inima ei.

— E normal să fie așa. Toți am cerut prea mult de la ea. Mai ales eu, spuse Dillon.

— Când a fost internată anul trecut, atunci când a împușcat-o teroristul acela din Hezbollah[1], discutam mult și vorbeam mai ales despre tine. Ține foarte mult la tine,

[1] În traducere „Partidul lui Dumnezeu”, este o organizație politică și paramilitară șiită islamică din Liban. Hezbollah reprezintă o forță importantă în politica libaneză, deținând școli, spitale și oferind servicii sociale pentru mii de libanezi. Este privită ca o mișcare de rezistență legitimă de cea mai mare parte a lumii arabe și musulmane. Totuși, organizația este considerată ca având caracteristici teroriste de Statele Unite ale Americii, Israel, Canada și Olanda.

Sean. Ei, poate că nu recunoaște, dar chiar ține mult la tine.

— Aș vrea să te cred, spuse Dillon. Dar să spunem că nu merit asta.

Hannah deschise ochii șovăielnic. Spuse ușor:

— Ce s-a întâmplat, Sean? Îți plângi de milă, tocmai tu, durul de la IRA?

— Îmi pare al naibii de rău, îi spuse, iar tu mă faci să am frica lui Dumnezeu.

— Of, Doamne, iar am greșit.

Maggie Duncan, spuse:

— Două minute, Sean, și mă întorc.

Ieși, ușa se închise încet, iar Dillon rămase la capătul patului.

— *Mea culpa*, spuse el.

— Iar începi, iar te învinovățești. E un fel de autojustificare, nu, și mai rău, te răsfeți. O fi vreun obicei irlandez?

— Să te ia dracu', îi spuse.

— Nu, pe tine să te ia dracu', deși asta cred că s-a rezolvat deja. Se încruntă. E groaznic ce-am spus. Cum am putut să fac asta?

Își întinse spre el mâna stânga subțire, pe care el o apucă, iar ea îl strânse cu o forță surprinzătoare.

— Ești un om bun, Sean, un om bun, în ciuda impresiei pe care vrei să o dai. Am știut asta dintotdeauna.

Strânsoarea își pierdu din forță, iar Dillon, aproape înecându-se de emoție, îi dădu ușor drumul la mână. Ochii i se închiseră, iar când vorbi din nou, vocea abia dacă i se auzea mai tare decât o șoaptă.

— Să te binecuvânteze noaptea, Sean.

Dillon ajunse cu greu până pe coridor, unde se sprijini de perete, respirând adânc. O asistentă tânără care împingea un cărucior se apropie și se opri la ușă, uitându-se la el încruntată. Era destul de drăguță, cu umerii obrajilor înalți

și cu ochii negri.
— Vă simțiți bine?
Avea accent irlandez, din Dublin. El dădu din cap afirmativ.
— Da, mi-e bine. Ce faci?
— Mă ocup de medicamentele doamnei comandant.
— Cred că a adormit din nou.
— A, atunci mai pot să aștept.
Își împinse căruciorul mai departe. El se opri, uitându-se la ea cum pleacă, apoi se îndreptă spre recepție, ignorând-o pe Maggie Duncan care-l strigă din spate, coborî pe scările de intrare spre parcare și se îndreptă spre mașină.

După ce încercase zadarnic să găsească informații cu ajutorul computerului, Roper se lăsă pe spate frustrat. Desigur, adevărata problemă era faptul că nu știa exact ce caută, dar un lucru era sigur: ceva nu era în regulă. Ce spusese Blake? Era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar ceva se întâmplase.
— E timpul să ne întoarcem la chestiunile elementare, spuse el încet și îl sună pe Dillon pe telefonul său Codex Patru. Unde ești?
— Eram cu Hannah la Rosedene. Tocmai am parcat în fața catedralei St Paul.
— Iar o vizitezi pe Fecioara Maria, hm? Cum se simțea Hannah?
— Se ținea tare.
— Bine. M-a vizitat Ferguson. Cazalet vrea să primească răspunsuri în legătură cu întreaga poveste legată de Belov. L-a trimis pe Blake Johnson încoace ca să ne ajute, dar depinde de noi, iar Ferguson vrea o explicație. Am să mă duc să-i vizitez pe băieții Salter la Omul din Umbră, așa că hai să ne întâlnim acolo.
— Vin cât de repede pot.
Dillon avusese un motiv să parcheze în fața bisericii St

Paul, după colț de Harley Street. Preotul paroh era profesor de psihiatrie la Universitatea din Londra și de multe ori, persoanele care lucrau pentru Ferguson și care aveau probleme mentale apelau la el. Dillon făcuse acest lucru de câteva ori.

El urcă scările spre intrare și intră prin mica ușă decupată în poarta mare. Mirosea a tămâie, erau lumânări care pâlpâiau lângă o statuie a Fecioarei Maria cu Isus și, cum zgomotul traficului aproape nu se auzea, te copleșea un sentiment de liniște și uitai de problemele din viața de fiecare zi. Dillon se gândi la biserica din copilărie, din comitatul Down, ceea ce nu era foarte surprinzător, căci Biserica St Paul era anglo-catolică, ramura cea mai veche a Bisericii Anglicane. Totuși, s-a adaptat vremurilor suficient de mult ca să le dea voie preoților să se căsătorească și să permită hirotonisirea unei femei și iat-o acum, o femeie plăcută și calmă, îmbrăcată în sutană și având guler de cleric, care tocmai deschisese ușa de la sacristie și ieșea însoțită de o femeie tânără.

Se întoarse și pe fața ei se citi imediat grija.

— Sean? spuse ea, apoi se întoarse spre tânără. Intră tu în locul meu, Mary. Pune ceainicul pe foc.

Închise ușa și spuse, îngrijorată:

— E vorba de Hannah? Nu a...

— Nu.

Dillon ridică o mână, făcând un gest defensiv ciudat.

— Se simte foarte rău, dar în nici un caz asta. Nu are nimic la cap, așa că au externat-o și s-a întors la Rosedene, dar nu se simte bine. Bellamy e îngrijorat din cauza efectului cumulat al tuturor rănilor pe care le-a avut în ultimii câțiva ani. Se pare că inima ei nu este atât de puternică pe cât ar trebui, dar, pe de altă parte, așa ceva era de așteptat.

Ea îl îmbrățișă, ținându-l strâns o clipă.

— Dragul meu Sean. Vrei să discutăm?

— Ca psihiatru sau ca preot? Dumnezeu știe. Nu așa facem toți cei cu adevărat răi din lumea asta? Nu încercăm să ne acoperim spatele?

Zâmbetul lui era rece și sumbru.

— În orice caz, ești ocupată. Poate cu altă ocazie.

Se îndreptă spre poartă mare și deschise mica ușă decupată[1].

— Se potrivește, nu crezi? Mai ales pentru o persoană ca mine. Iuda era un terorist politic numit zelot, iar ramura de care aparțineam eu în marele joc era IRA.

Ea dădu din cap cu gravitate.

— Remarcile de genul ăsta nu au nici un sens, Sean.

El spuse cu calm:

— Așimov a trecut peste ea ca peste un câine, intenționat. Când am ajuns la ea, încerca să se ridice ținându-se de balustradă și i-am spus: „Ești în regulă, ține-te de mine”, dar avea fața plină de sânge și îmi era frică. A fost ceva ieșit din comun. În sens rău, ieșit din comun. Când conduceam spre Rosedene având-o pe ea pe scaunul de lângă mine, am jurat că îl voi omorî pe Așimov, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făceam pe lumea asta.

— Credeam că Billy l-a omorât pe Așimov.

— Da, dar eu i-am omorât pe toți ceilalți. Pe Belov, pe Tod Murphy, chiar și pe Greta Novikova. Sunt întru totul imparțial, trebuie să fii de acord cu mine.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Sean, spuse ea calm.

Nu se știe din ce motiv, acest lucru îi reaminti de ultimele cuvinte pe care i le spusese Hannah la Rosedene. El sări înapoi, Dumnezeu știe de ce, păși prin ușa decupată, se împiedică în timp ce cobora scările spre Mini Cooper, luă mașina și plecă.

Era grozav, incitant și periculos să fii gangster, dar Harry

[1] În limba engleză, acest tip de ușă decupată într-o altă ușă mai mare se numește *Judas gate*, tradus literal ca „poarta lui Iuda”. (n. tr.)

Salter învățase, la momentul potrivit din viață, că aceleași talente, folosite în lumea afacerilor, îi puteau aduce o avere fără să-l coste treizeci de ani la închisoare.

Omul din Umbră de la Wapping de pe Cheiul Cable de pe marginea Tamisei era prima proprietate pe care o deținuse vreodată. Era ca o mascotă, în ciuda tuturor celorlalte lucruri pe care le poseda el acum - anexele de depozitare, cluburile, cazinourile și milioanele pe care le câștigase după ce renunțase la cariera de cap al lumii interlope londoneze. Era o a doua casă și acolo îl găsi Dillon.

Barul avea un stil pregnant victorian: cu oglinzi, cu un bar lung din lemn de mahon, acoperit cu marmură, cu pompe de bere din porțelan și cu Dora, barmanița, care citea ziarul. La ora aceea a după-amiezii nu erau prea mulți clienți. Salter stătea în separeul din colț împreună cu nepotul său, Billy, iar însoțitorii acestuia, Joe Baxter și Sam Hill, beau o bere la bar.

Roper era în scaunul său cu rotile de ultimă generație, îmbrăcat cu o haină de ofițer, cu părul lăsat pe umeri și cu fața acoperită de cicatrice. Odinioară îi fuseseră acordate decorații înalte ca expert în dezamorsarea bombelor, dar cariera îi fusese încheiată de o bombă IRA în plus din Belfast. Curând, i se profilase o nouă carieră și deja devenise o legendă în lumea spațiului virtual.

— Aici erai, spuse Roper.

— Și de două ori mai frumos, replică Harry Salter.

Dillon se duse la bar și îi spuse Dorei:

— Ca de obicei.

Ea îi turnă un pahar mare de whisky Bushmills pe care el îl bău dintr-o înghițitură. Puse paharul jos și ea i-l umplu din nou.

Roper le spuse celorlalți:

— Ferguson se întoarce de la Washington după ce s-a întâlnit cu Cazalet ca să discute despre Belov International. Președintele vrea răspunsuri și l-a trimis pe

Blake cu el ca să-l ajute.

Dillon își bău cel de-al doilea pahar:

— Le-ai dat vestea despre învierea miraculoasă a lui Belov și despre apariția lui în Siberia la Stația Gorki?

— Da

— Înviere, pe dracu', spuse Billy. Termină cu prostiile, Dillon, toate discuțiile astea despre existența unei sosii sunt numai tâmpenii. Fotografia de pe website ar fi putut fi făcută oricând.

— Nu sunt chiar așa sigur de asta, spuse Harry. Gândește-te la cel de-al Doilea Război Mondial. Toată lumea avea sosii. Hitler, Churchill, chiar și Rommel.

— Eu aș spune că povestea cu sosia este adevărată, spuse Roper. Când cu evenimentele din Venezuela și Paris, nu avea cum să fie în două locuri în același timp.

— Da, dar întrebarea importantă nu este dacă există un Belov fals pe undeva, spuse Harry. Problema este *de ce*. Dar să lăsăm asta deocamdată. Am auzit că ai fost să o vizitezi pe doamna comandant, Dillon. Cum se simte?

— Nu prea bine.

— Nu mi-au plăcut niciodată polițiștii prea mult, dar Bernstein este un caz special, spuse Harry Salter.

Billy încuviință.

— O doamnă extraordinară. Dacă nu ar fi fost ea, nu te-am fi găsit niciodată pe tine, Dillon.

— Cum vine asta? întrebă Roper.

— Chiar? Nu ai auzit niciodată povestea asta?

Billy continuă:

— Ei bine, prim-ministrul John Major îl invitase la o ceremonie pe președintele Clinton la Camera Comunelor. Era o problemă de securitate. Dillon a spus că securitatea este execrabilă și că el ar fi putut ajunge pe terasă, îmbrăcat în chelner.

— Ce?! exclamă Roper uimit.

— Dar vedeți, asta nu se putea face decât din partea

dinspre râu. A păcălit-o pe Bernstein să-l găsească pe cel mai mare expert în râul Tamisa, doar că nu era cineva de la vamă sau de la poliția riverană.

— Eram eu, spuse Harry. Zâmbi. Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu l-a iertat niciodată pe Dillon.

— De ce?

— Păi, am făcut ceva afaceri. Cu niște diamante de pe o ambarcațiune din Amsterdam care venea în amonte. Aveam un informator printre noi. Bernstein știa că o să fim prinși în noaptea aceea chiar aici pe chei. Am fi primit câte zece ani fiecare, doar că Dillon se hotărâse din nou să facă năzbâtii, ceea ce a însemnat că poliția nu ne-a prins cu marfa.

Roper se întoarse spre Dillon:

— Banditule!

Dillon se întinse spre al treilea pahar de Bushmill pe care i-l turnase Dora.

— Mi s-a mai spus.

— Doamna comandant nu a fost deloc bucuroasă. Cum ea lucrează pentru Ferguson, cade sub incidența Legii secretelor oficiale[1], ceea ce însemna că nu a putut sufla o vorbă.

Salter dădu din cap dezaprobator.

— Deci, după cum spuneam, nu cred că l-a iertat vreodată pe Dillon pentru asta, mai ales că el, cu ajutorul nostru, a reușit, într-adevăr, să urce pe terasa clădirii Camerei Comunelor îmbrăcat ca un chelner și să le servească aperitive președintelui Clinton, prim-ministrului, lui Ferguson...

— Și lăsați-mă să ghicesc, spuse Roper, doamnei comandant Hannah Bernstein.

— Mai precis, doamnei inspector-șef, cum era pe vremea

[1] *Official Secrets Act* (Legea secretelor oficiale) reprezintă legea britanică referitoare la confidențialitatea informațiilor relevante pentru securitatea națională. (n. tr.)

aceea, spuse Billy.

Unchiul lui încuviință.

— E o fată adorabilă. Dădu din cap dezaprobator. Totuși, dacă am fost în stare să-l aducem pe Dillon pe terasa Camerei Comunelor ca să-i servească aperitive președintelui Statelor Unite, ar trebui să reușim și să găsim răspunsul la enigma actuală.

— Exact asta și este, spuse Roper. Știm cu toții ce s-a întâmplat la Drumore. Și atunci, care-i treaba cu Belov International?

— Problema este, spuse Dillon, că noi știm ce s-a întâmplat, dar, din motive evidente, nu putem face publice informațiile. Este posibil ca Belov International să se bazeze exact pe asta.

— Dar cu ce scop? întrebă Roper. Viața merge înainte, chiar și atunci când este vorba de afaceri la scară largă.

— *Mai ales* atunci când este vorba de afaceri la scară largă, spuse Dillon. În special companiile internaționale care valorează șase sau șapte miliarde de dolari și care sunt susținute de forțe guvernamentale puternice.

— Și porcăria de Război Rece care începe din nou, spuse Harry. Sau cel puțin așa am citit săptămâna trecută în *The Times*.

De uimire urmă un moment de liniște când toți se uitară la el, iar el ridică din umeri.

— Ei, mai citesc și eu *The Times* din când în când. De acolo afli despre lucrurile astea.

— Deci vrei să spui că noul președinte al Belov International ar putea fi Putin însuși.

— Ei, ar fi bine să ne gândim că e așa, pentru că măcar numele ăsta este ușor de pronunțat, răspunse Harry. Spre deosebire de majoritatea numelor rusești. În orice caz, e clar că o să păstreze tăcerea în legătură cu asta. Și, evident, Ferguson nu poate să afirme în mod public că are câțiva oameni aprigi care au datoria de a lichida opoziția în

numele prim-ministrului.

— Deci, practic, este o situație fără ieșire, spuse Roper. Un fel de chestiune de genul „noi știm că voi știți și noi știm că voi știți”. Tot mi-aș dori să știu care e motivul.

— Să le ia dracu' pe toate, spuse Billy. Uite ce știu eu *sigur*. Dillon și cu mine am fost la Drumore Place și i-am atacat. Eu personal l-am împușcat pe Așimov în umăr, l-am întors pe cealaltă parte și l-am mai împușcat o dată și în spate. Murphy, Novikova și Belov au fugit spre mare, dar Dillon și-a ațintit Howler-ul, a apăsat pe buton și i-a detonat, trimițându-i în iad. Am văzut asta cu ochii mei. Acum putem bea cu toții să sărbătorim treaba asta înainte că Dillon să termine întreaga rezervă a barului?

La Rosedene, după-amiaza târziu, rabinul Bernstein plecase și profesorul Bellamy îl condusese cu mașina. Era liniște pe coridor, iar tânăra asistentă căreia îi vorbise Dillon mai devreme își împingea căruciorul. Numele ei era Mary Killane. Și Dillon avusese dreptate. Avea accent de Dublin, deși se născuse în Londonderry, în nordul Irlandei, în 1980. Fusese dusă la Dublin la o vârstă fragedă pentru că tatăl ei, activist IRA, fusese condamnat pentru crimă la cinci sentințe pe viață la închisoarea Maze și murise acolo de cancer, lucru pe care ea nu i-l iertase niciodată guvernului britanic. Cu prima ocazie, și ea se înscrisese în Provisional IRA și, în ciuda unei vieți profesionale respectabile, rămăsese agent latent, disponibil la nevoie.

Fusese convocată din senin pentru misiunea sa curentă. O chemase Liam Bell, odinioară șef de personal la Provisional IRA, care acum se retrăsese în Dublin, pentru a ține cursuri de engleză la universitate și a scrie o carte sau două, pentru că, la urma urmei, lucrurile stăteau altfel acum din cauza Procesului de Pace - numai că, de fapt, nimic nu se schimbase. Asta era problema cu nenorociții de britanici, și încă mai era nevoie de oameni ca Liam Bell,

pentru a continua lupta, doar că într-o manieră diferită.

Ea fusese instruită să se înregistreze la o agenție de asistente medicale din Londra, de unde un prieten al organizației avea să se asigure că va fi repartizată la Rosedene, în St. John's Wood. Acolo, trebuia să aștepte noi ordine.

Dar nu avusese mult de așteptat. Când s-a întors într-o seară în apartamentul ei din Kilburn, a descuiat ușa, a intrat și, spre uimirea ei, l-a găsit pe însuși Liam Bell - așezat pe un scaun și fumând o țigară - împreună cu un tânăr aspru care stătea tolănit lângă fereastră, îmbrăcat într-o geacă de piele neagră și având părul ondulat și lung până la umeri. Părea a fi un om periculos, având aerul unui proscris din Evul Mediu. Șocul pe care îl avu femeia era de o intensitate sexuală.

— Nu-i nevoie să te îngrijorezi, draga mea, o liniști Bell. Sunt de făcut treburi foarte importante pentru Mișcare și știu că putem avea încredere în tine să le duci la bun sfârșit. Nimeni nu are dreptul să riposteze mai mult decât tine.

Ea se emoționă profund.

— Aș face orice, domnule Bell. Mi-aș da și viața.

— Nu este nevoie de așa ceva. Eu mă întorc la Dublin dimineață, dar Dermot pe care-l vezi aici, Dermot Fitzgerald, va avea grijă de tine. El este un învățat și un gentleman.

— Îmi pare bine, spuse Fitzgerald.

— Problema, îi spuse Bell, este că există la Rosedene o pacientă care constituie un pericol pentru cauza noastră. Este comandant în Divizia Specială și este răspunzătoare pentru moartea sau trimiterea la închisoare a multor camarazi ai noștri. Poți să mă crezi pe cuvânt.

— O, desigur.

— A fost la spitalul Cromwell. Avem prieteni acolo și am înțeles că mâine va fi transferată din nou la Rosedene.

Scoase un plic mic dintr-un buzunar interior și i-l oferi. Ai aici ceva care să o ajute să se ducă. Să îi curme suferința, dacă vrei să-i spui așa. Se numește Dazone. Este un drog special din Statele Unite. Dacă inima e slabă, ajută. Aici ai o singură pastilă, dar cu trei, spuse el, ridicând din umeri, îți iei „la revedere” de la viață. Ești în stare să faci față? Știu că ai amintiri puternice despre tatăl tău, dar nu e nevoie decât să ne spui și...

Ea luă plicul.

— Desigur că voi face asta. Este o șansă minunată să servesc cauza.

— Bravo.

Îi mângâie mâna și se ridică.

— Am să plec. Ai grijă de ea, Dermot.

— Așa am să fac, domnule Bell.

— Și la spital, ferește-te de un bărbat pe nume Sean Dillon. E un nenorocit care ne-a trădat pe toți.

Plecă și merse de-a lungul străzii, îndreptându-se spre un Mercedes, la volanul căruia se afla un bărbat îmbrăcat într-un trenci de culoare închisă. Se numea Igor Levin și era atașat comercial al Ambasadei Rusiei sau cel puțin asta pretindea.

— S-a rezolvat?

— Da, desigur, spuse Bell. Te-ai uitat bine la ea, la Mary Killane?

— Bineînțeles.

— Urmărește-o îndeaproape, în caz că nu merge ceva cum trebuie.

— În legătură cu bărbatul, Fitzgerald. Vrei să i se întâmple ceva după aceea?

— O, Doamne, nu! Este prea valoros. Se va retrage imediat din treaba asta. Probabil va pleca în Ibiza. Pentru el va fi o recompensă considerabilă.

Levin spuse:

— Ei, atunci hai să te ducem înapoi la Ballykelly. Nu o să

ai probleme la aeroport? Sigur ți s-a terminat sentința la închisoarea Maze?

— Am un pașaport fals. Există unele persoane în orașul ăsta cărora le-ar plăcea la nebunie să știe ce pun la cale.

— Ai rămas același vulpoi bătrân.

— Doar asta m-a ajutat, în toți anii ăștia, să fiu mereu cu un pas înaintea celorlalți.

— Și ce se întâmplă acum? întrebă Mary Killane după plecarea lui Bell.

Dermot o sărutase plin de îndrăzneală, ceea ce o înfiorase din cap până-n picioare. Ea *știuse* că era ceva între ei doi, *simțise* acest lucru.

— Păi am putea începe cu asta, spuse el, sau putem merge după colț să bem și să mâncăm ceva mai întâi. Ce ți-ar plăcea, fetițo?

Până la urmă, s-au dus să bea ceva mai întâi, apoi Dermot s-a culcat cu ea, iar fetei i s-a părut cea mai grozavă aventură din viața ei.

Acum, în timp ce împingea căruciorul de-a lungul coridorului spre rezerva lui Hannah, sosise momentul adevărului. Era surprinzător de calmă, amintindu-și ce pățiseră tatăl ei și mulți alții și că femeia aceasta, acest comandant de poliție, fusese responsabilă de lucrurile acelea într-o măsură atât de mare. Deschise ușa și împinse căruciorul înăuntru.

Cercetase efectele Dazone-ului. Dura jumătate de oră până să-și facă efectul, de aceea plănuise să i-l dea la sfârșitul turei. Perdelele erau trase, iar mică lampă de lângă pat era singura sursă de lumină. Hannah Bernstein era palidă, aproape scheletică, cu ochii închiși. Mary Killane pregătise pastilele într-un pahar mic de plastic și avea și apă într-un alt pahar.

Hannah deschise ochii șovăitor. Spuse, ametită:

— Ce se întâmplă?

— Medicamentele dumneavoastră, spuse femeia.

Fusese surprinzător de ușor.

— Poftim. Vă ajut eu să beți. Și gata. Acum o să dormiți.

— Mulțumesc, se auzi un murmur și Mary Killane își împinse căruciorul afară.

În camera personalului, nu-și schimbă uniforma, ci își puse doar haina de ploaie, își luă poșeta din vestiar și ieși. În timp ce se îndrepta spre holul de la intrare, Maggie Duncan ieși din biroul ei.

— S-a mai terminat o tură, Mary.

— Așa este, doamnă.

— Te-ai mai gândit la ce ți-am spus? Ne-ar plăcea să lucrezi la noi cu normă întreagă. Nu-i chip să trăiești cu munca prin agenții.

— Mă mai gândesc.

— Așa să faci. Te descurci cu doamna comandant?

— Am avut grijă de ea.

— Bine. Atunci ne vedem mâine.

Mary Killane se grăbi să traverseze parcarea, vorbind în același timp la telefonul mobil.

— Gata.

— Bravo, îi răspunse Dermot Fitzgerald. O să ne întâlnim așa cum am stabilit.

Ea grăbi pasul, incitată coti pe la colțul străzii și intră pe o alee întunecată, la capătul căreia se afla un pod mic care trecea pe deasupra unui canal. Doar o singură lampă demodată cu gaz lumina strada, dar ei nu-i era frică. În spatele ei se auzi zgomot de pași. Se întoarse și-l văzu apărând din umbră zâmbindu-i cu toată fața.

— Doamne, Dermot, trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la aeroport la timp ca să prindem avionul pentru Dublin.

El o sărută ușor pe obraz.

— Nu te agita. Totul este în regulă. Ești sigură că i-ai dat

pastilele?
— Absolut. Într-o jumătate de oră își vor face efectul, dar va dura destul de mult până să-și dea seama cineva că e ceva în neregulă. Oricum erau îngrijorați de starea inimii ei.
— Excelent. Ai făcut o treabă grozavă. Păcat că trebuie să se termine așa.
— Ce vrei să spui? spuse ea, uimită.
Bărbatul își scoase mâna dreaptă din buzunarul de la haină, ținând un pistol Colt de calibru 38, cu amortizor. I-l înfipse într-o parte, trase de două ori și o împinse cu mâna stânga, ca să cadă cu spatele peste balustradă, în apa de dedesubt.
El merse până la capătul străzii, unde se aprinseră farurile unui Mercedes. Urcă pe locul de lângă șofer și Igor Levin spuse:
— Deci asta-i tot?
— Misiune îndeplinită.
— Geanta ta e în spate. Te duc la Heathrow.
— Următoarea oprire, Ibiza.
Fitzgerald își aprinse o țigară.
— Abia aștept să intru în apă.

La Rosedene, Hannah Bernstein gemu ușor și încetă să mai respire. Se auzi sunetul alarmei, un sunet tulburător și neplăcut. O asistentă stagiară tânără era aproape și ajunse prima la ea, fiind urmată de Maggie Duncan și de Bellamy. După câteva secunde, întreaga echipă de urgență era în acțiune, nu că ar fi ajutat la ceva. În cele din urmă, au deconectat aparatele. Maggie plângea, Bellamy se întunecase la față.
— Ora morții, cinci treizeci și cinci. Sunteți de acord, doamnă asistentă-șefă?
— Da, domnule profesor.
— Ciudate sunt întorsăturile vieții, spuse el. Atât de mulți

oameni o iubeau și totuși, la sfârșit, nici unul dintre ei nu a fost aici. Dădu din cap. Ar trebui să dau niște telefoane. Nu sunt deloc nerăbdător.

— Mai ales în ceea ce-l privește pe Dillon.

— E același lucru cu toți, de fapt.

Avionul Gulfstream întârziase o oră din cauza vântului potrivnic. Tocmai cobora spre luminile de pe Farley Field, când Ferguson primi telefonul. Ascultă, cu o expresie gravă.

— Îmi pare nespus de rău. Ați vorbit cu toată lumea?

— Da.

— Ce îngrozitor trebuie să fie pentru tatăl și bunicul ei. Și Dillon? Cum a reacționat?

— Nu cred că a reușit să înțeleagă. Era la Omul din Umbră, cu Roper și cu ceilalți. I-a dat receptorul lui Roper și se pare că după aceea a plecat în grabă. Roper mi-a spus că se duce după el împreună cu băieții Salter. Probabil că s-a dus la Rosedene.

— Știți că religia ei va avea un cuvânt de spus în situația asta. Nu știu dacă au să permită efectuarea unei autopsii. Vă rog interesați-vă dumneavoastră. Vă mulțumesc, domnule doctor, mai vorbim.

Ferguson rămase grav și, abia după ce Gulfstream-ul ateriză, îi dădu lui Blake vestea cea rea.

Blake fu șocat.

— Ce îngrozitor!

El puse întrebarea inevitabilă:

— I-ați vorbit despre autopsie?

— Nu se știe sigur. În general, nu sunt permise autopsiile. La evrei, corpul este considerat sacru și cadavrul trebuie îngropat în douăzeci și patru de ore. Totuși, dacă putem demonstra că autopsia ar putea salva o altă viață, de exemplu, pentru că ar ajuta la capturarea unui criminal care va fi împiedicat să mai ucidă, ar putea exista și

excepții. Ar fi nevoie de un rabin expert care să hotărască lucrul ăsta.

— Pare complicat.

— Mai ales având în vedere că lucra în subordinea mea sub incidența Legii secretelor oficiale.

Debarcară și, în timp ce mergeau spre micul terminal, Daimler-ul lui Ferguson se opri lângă ei și Dillon se dădu jos de la volan. Stătea acolo, sprijinit de mașină și își aprinse o țigară Marlboro. Fața lui era în mod ciudat lipsită de orice expresie.

— Blake - Charles. Ați avut un zbor plăcut? M-am gândit să vin chiar eu să vă aștept.

Ferguson spuse:

— Îmi pare al naibii de rău, Sean, al naibii de rău.

— O să-ți pară și mai rău când ai să afli veștile mele. Urcă și hai să ne cărăm.

Așa și făcură, Ferguson șezând în spate, în timp ce Dillon conducea.

— Ce ai să-mi spui? întrebă Ferguson.

— Ultima persoană care a văzut-o pe Hannah în viață este o fată din Dublin, o asistentă medicală pe nume Mary Killane, care a fost trimisă de o agenție. Maggie Duncan a vorbit cu ea când și-a terminat tura. După jumătate de oră, s-a declanșat alarma în camera lui Hannah și ea a murit, în ciuda intervenției echipei de urgență.

— Și ce vrei să spui, Sean? întrebă Ferguson cu blândețe.

— Acum o oră și jumătate, un bărbat care-și plimba câinele pe malul canalului la o distanță de vreo zece minute de Rosedene a găsit cadavrul unei femei care era pe jumătate în apă și pe jumătate în afară. Încă mai avea poșeta pe braț. Era Mary Killane.

— Doamne, spuse Blake. Asta e o coincidență ciudată. Și știți că eu nu cred în coincidențe.

— Mai ales că avea și două gloanțe în ea, îi spuse Dillon. George Langley o să facă autopsia în seara asta. Se află

chiar acum la locul crimei.

Se deplasară în liniște o vreme, până când Blake spuse:

— Ceva e putred aici. Hannah moare și apoi cineva o lichidează pe ultima asistentă care a avut de-a face cu ea.

— Și nu se știe cum, Belov, care ar fi trebuit să fie mort, se plimbă în voie prin Siberia, spuse Ferguson. Am un sentiment ciudat că toate astea au legătură între ele.

— Dar cum a spus și Billy mai devreme, îi spuse Dillon, dacă ceva e sigur, atunci asta e faptul că Belov e mort.

— Și dacă nu e? interveni Blake.

— Știu ce-am făcut.

— Poate s-a întâmplat altceva, ceva de care nu ți-ai dat seama.

— Visezi, îi spuse Dillon.

— Poate. Dar îți spun care-i părerea mea. Am lucrat la FBI o bună bucată de vreme și orice polițist bun îți va spune că experiența te îndeamnă să-ți urmezi instinctele. Și instinctul îmi spune că toate astea au legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Drumore Place. De acolo trebuie să începem.

Și, bineînțeles, avea dreptate.

DRUMORE PLACE • DUBLIN • MOSCOVA

3

Cu trei săptămâni în urmă, Sean Dillon și Billy Salter erau la Drumore Place, în vila aceea mare care era mândria lui Iosif Belov, prinși într-un teribil schimb de focuri, în timp ce sătenii își țineau capul ascuns în căsuțele lor.

La Royal George, Patrick Ryan ridică jaluzelele, în timp ce mama lui, care era bucătăreasă la Drumore Place și bătrânul Hamilton, valetul, se ghemuiseră în bucătărie, unde i-a urmat și Ryan.

— Sfânta Fecioară, e ca în vremurile de demult, gemu ea.

— Desigur, doar n-au plecat niciodată, îi spuse el, ceea ce era adevărat, pentru că acea zonă era încă teritoriu al Provisional IRA. El turnă niște whisky în trei pahare. Capul jos și taci. Nu e treaba noastră. Cea mai apropiată secție de poliție este la mai bine de treizeci de kilometri în sus, pe coastă. Acolo sunt un sergent și trei subalterni, și ar pleca în cealaltă direcție dacă ar ști. Dumnezeu să ne apere.

Își bău whisky-ul și își făcu cruce, în timp ce împușcăturile sporadice continuau.

Se așternu liniștea un timp, și apoi auziră motorul unei bărci care pornea în port. Acesta își mări forța și Ryan trecu repede prin bar, deschise ușa și se uită afară. Barca plecase din micul port și trecuse de promontoriu, când avu loc explozia. Pentru o clipă, se formă un glob de foc și, când acesta se risipi, el văzu barca jumătate sub apă, cu pupa ridicată i se păru că se târa cineva pe deasupra, dar nu era sigur pentru că luna intră în nori.

Hamilton apăru lângă el, însoțit de bătrână.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un fel de explozie pe *Kathleen*. Nu sunt sigur, dar am impresia că am văzut pe cineva. Mă duc să verific.

— Vei avea nevoie de ajutor. Ia niște oameni cu tine.

— Ești nebună? Toți stau pe lângă casă în noaptea asta.

Se îndepărtă în grabă spre vechiul lui Land Rover, se urcă la volan și plecă, prin sat, coborând de-a lungul drumului îngust spre promontoriu, care nu era la mai mult de cinci minute, se dădu jos din mașină și alergă spre capul scărilor care duceau spre plaja mică de dedesubt. Acolo era foarte întuneric și se vedeau numai valurile care se spărgeau de mal, după care luna ieși din nori și străluci, iar el zări ceva, probabil o siluetă cu cap și umeri, și începu să coboare.

Greta Novikova stătuse la pupa navei *Kathleen*, iar Belov și Tod Murphy la timonă când avusese loc explozia în camera motoarelor. Cei doi bărbați n-au avut nici o șansă, dar forța exploziei, o rafală foarte puternică, trecu peste balustrada pupei în timp ce barca zdruncinată se ridica, înainte să se scufunde pentru totdeauna. Ea sări în apă cu capul înainte, având norocul de a se înclina într-o parte și de a nu fi lovită de elice. Se scufundă și ieși la suprafață, întorcându-se în timp ce marea înghițea nava *Kathleen*. Un resac[1] o trase ca și cum ar fi vrut să o înghită și asta o

[1] Val marin sau oceanic produs prin întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol și care se combină continuu cu valul direct,

sperie și, uimită, țipă și se zbătu spre stâncile promontoriului.

În locul acela era un șanț pe fundul mării, având aproape 100 de metri adâncime, astfel încât atunci când *Kathleen* se scufundă cu repeziciune, se formă o turbulență la suprafața apei, iar valurile care se îndreptau spre plaja mică, având o forță din ce în ce mai mare, o luară cu ele.

La lumina lunii, ea îl văzu pe Ryan care se băgă în apă până la genunchi ca să ajungă la ea. Ea strigă, el o apucă, intrând în apă până la mijloc și o trase spre el.

— Te-am prins.

Înaintă cu greu spre plajă, trăgând-o după el. O ținea bine, în timp ce ea se chinuia să respire.

— Cine mai era cu tine?

— Belov și Tod Murphy.

— Dar Kelly și ceilalți?

— A fost un schimb de focuri la Drumore Place. Nu știu ce s-a întâmplat cu ei. Trebuie să mă duci acolo.

— Doamne, femeie, nu ești în stare să mergi nicăieri acum. Ești plină de sânge pe față. Trebuie să fi fost o izbitură groaznică.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu maiorul Așimov. Neapărat.

Iar pe el îl îngrijora Kelly. La urma urmelor, dacă Kelly nu mai era în viață, trebuia să țină cont și de IRA.

El o bătu pe umăr.

— Land Rover-ul e la capătul scărilor. Te duc acolo acum.

Iuri Așimov nu știa nimic din toate astea pentru că își pierduse cunoștința, rămăsese cu fața în jos la Drumore Place, dar nu murise, în ciuda celor două gloanțe cu care îl împușcase Billy Slater, datorită vestei antiglonț din nailon și titan pe care o purta pe sub cămașă. Invenție a companiei Wilkinson Sword, aceasta era suficient de

prezentând aspectul unei explozii.

eficientă să oprească un glonț de calibru 44. Pe de altă parte, șocul suferit de sistemul cardiovascular provoca, de obicei, pierderea cunoștinței pe o perioadă scurtă de timp.

Cum stătea acolo întins, începu să se miște și să geamă, după care se deplasă puțin și reuși să se ridice singur. Își scuturâ capul ca să-și revină, amintindu-și că trăsese cu pistolul în Dillon, zburându-i AK-ul din mâini, crezând că-l omorâse pe nenorocit, după care își aminti de glonțul care îl atinsese în umăr, făcându-l să se rănească și, ultimul lucru pe care și-l mai amintea, fața lui Billy Slater în timp ce trăgea glonțul îndreptat spre inimă. Aproape de el era un scaun; se întinse spre acesta, se ridică și șezu. Auzi zgomot de pași și unul dintre oamenii lui Kelly, Toby McGuire, apăru în ușă.

— Ce-ai pățit? întrebă Așimov cu asprime.

— Așteptam în casa de vară. Cineva m-a atacat. M-a lovit cu patul puștii și am leșinat.

— Unde sunt ceilalți?

— Kelly a murit și O'Neill la fel. Eu îmi revenisem când Dillon și cu celălalt tip au ieșit pe terasă. M-am ascuns, dar am auzit ce vorbeau.

— Și ce-au spus?

Toby McGuire inspiră profund și îi spuse despre *Kathleen* și ce se întâmplase.

Așimov rămase pe gânduri.

— Deci asta a spus despre maior Novikova? Dacă nu era dispusă să-și asume riscurile, n-ar fi trebuit să se înroleze?

— Da, asta a spus. Apoi i-a spus tipului celuilalt, Billy, că se aștepta să le vină și lor rândul.

— Oho, o să le vină cu vârf și îndesat, încuviință Așimov. Poți să fii sigur de asta. Și au plecat?

— A spus că avea cheile de la toate mașinile din curte. Două ore până la Belfast și apoi acasă, așa a spus.

— Bun.

Așimov se ridică, își luă pistolul de pe podea și și-l puse la

brâu.
McGuire spuse:
— Și acum ce-o să se întâmple? Am încurcat-o rău de tot.
— Da, așa e. Dar avem niște planuri de rezervă, o să ne descurcăm. Cel mai important lucru este că încă mai ești alături de noi. Ai înțeles?
McGuire părea încurcat.
— Da, domnule maior.
— Nu contează atât de mult ce spun eu, ci ce spune omul din Dublin. Provisional IRA va avea grijă să curețe pe aici și se va forma o nouă echipă care să preia misiunile lui Kelly, iar tu vei face parte din ea.
— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule maior.
— Spun. Acum du-te în bucătărie și vezi dacă mai găsești un rând de chei de la mașini.
— Am plecat.
McGuire ieși, iar Așimov se duse și el în biroul lui Belov și se așeză la masa pe care se afla telefonul cu satelit și formă un număr de Moscova. Se gândea la cât de uimitoare erau aceste lucruri și se mai gândea și la Greta, fiind surprins de cât era de furios.
Se auzi o voce care spuse în rusă:
— Volkov la telefon. Cine este?
— Așimov de la Drumore. Avem o problemă.
— Explică!
Când termină, Volkov spuse:
— Da, este fără îndoială o situație incomodă, dar planurile noastre de rezervă sunt puse la punct. Va trebui să vii imediat la Moscova pentru o întrunire.
— Desigur. Trimite-mi un avion.
— Vei face o nouă înțelegere cu IRA?
— Nu e nevoie - totul a rămas în picioare.
— Excelent. Moartea lui Belov ar fi foarte incomodă pentru planurile noastre de afaceri.
— Desigur.

— Cred că ar fi momentul ca Max Zubin să intre din nou în scenă.

— Sunt de acord.

— Pe de altă parte, cu cât sunt mai puține persoane care știu asta, cu atât mai bine. Localnicilor nu trebuie să li se spună că Belov a murit.

— Adică vrei să spui că ar trebui să ascundem informația asta de IRA?

— Ar părea de bun-simț.

— În regulă.

— Bine. Am să rezolv cu avionul. Ne vedem în curând.

Așimov închise telefonul, îl așează în furcă și atunci avu cel mai mare șoc din viața lui. Ridică privirea și o văzu pe Greta Novikova stând în ușă, susținută de brațul lui Patrick Ryan, și fu uimit de sentimentul de bucurie care îl invadă. Era un bărbat care nu avusese niciodată sentimente prea intense față de nimeni și fu surprins și el când se ridică repede și trecu de birou ca s-o îmbrățișeze.

— Greta, nu-mi vine să cred. Am auzit ce s-a întâmplat.

O sărută, după care se îndepărtă de ea la o distanță de un braț.

— Dumnezeule, ce-ai pățit?

— Nu-mi vine să cred că sunt aici, îi spuse ea. Dar tu?

— Salter a crezut că m-a omorât, dar purtam o vestă antiglonț. Și Belov, Murphy?

— S-au dus. E un miracol că sunt aici, spuse ea și îi povesti despre explozie.

Avea sânge pe partea stângă a capului și el se uită la rană.

— Nu e așa de grav, dar s-ar putea să fie nevoie de câteva copci. O să rezolvăm asta cu ajutorul maicilor de la mănăstirea St. Mary de lângă Ballykelly.

— Maicile?

Era uimită.

— E un ordin de maici cu pregătire medicală. Belov le

ajută mult.

Ryan ieșise și acum se întorcea cu trusa de prim ajutor din bucătărie. Scotoci prin ea și scoase un bandaj mare, iar Așimov o pansă. McGuire se agită și el prin încăpere. Greta se clătină puțin, iar Așimov o prinse.

— Ușurel. Te duc sus în camera ta să te schimbi.

— Pentru ce?

— Plecăm la Moscova. Vine un avion să ne ia.

Pe când o conducea, le spuse celorlalți doi:

— Așteptați-mă.

La Dublin, Liam Bell stătea în sufrageria apartamentului său dintr-o anexă a unui depozit. Citea ziarul de seară, iar ochelarii îi dădeau aerul unui profesor de școală, ceea ce și fusese în tinerețe. Anii pe care și-i dedicase cu devotament acțiunilor organizate de IRA îi aduseseră funcția de șef de personal. Își dăduse demisia cu un an în urmă, pentru a-și îngriji soția bolnavă de cancer în ultima fază și îi luase locul altcineva în structura de conducere. Acum, se plictisea de moarte și era dornic de acțiune - orice fel de acțiune - iar telefonul său sună oferindu-i exact ceea ce-și dorea.

Așimov spuse:

— Domnule Bell? Iuri Așimov la telefon. Acum câțiva ani ne-ai spus că te putem suna dacă avem nevoie de dumneata.

— Este în continuare adevărat.

— Cunoști un bărbat pe nume Sean Dillon?

— Cu siguranță. Dacă nenorocitul ăla e pe urmele voastre, ați încurcat-o.

— Ascultă-mă. Ai fi dispus să vii aici, însoțit, să zicem, de șase membri IRA? Îți garantăm că o să merite.

— Credeam că îi aveți pe Dermot Kelly și pe oamenii lui?

— Nu-i mai avem.

— Ce s-a întâmplat?

Așimov îi oferi o versiune a ceea ce se întâmplase, eliminând detaliile referitoare la participarea lui Belov.

— În orice caz, e nevoie de o curățenie generală. Te poți baza pe Patrick Ryan. E un om de nădejde.

— Am fost doi ani cu el în închisoarea Maze. E de-ai noștri. Bell râse zgomotos. Ce nenorocit e Dillon! Am avut niște „meciuri” cu el. În orice caz, am telefoane de dat, oameni de recrutat. Lăsați totul în seama mea.

— Și îndepărtarea cadavrelor?

— Sunt expert în problema asta.

— Ținem legătura.

Așimov merse pe terasă și îi găsi pe Ryan și pe McGuire stând lângă corpul lui Kelly.

— Bietul Kelly, spuse McGuire. Nici nu și-a dat seama ce l-a lovit.

— Asta chiar așa este.

Așimov luă un pistol cu amortizor din buzunarul său stâng și îl împușcă în tâmplă. Căzu ca o piatră și Patrick Ryan sări înapoi, își ridică mâinile, citindu-i-se frica pe față.

— Nu, pentru Dumnezeu.

— Nu tu, prostule.

— Dar de ce?

— Pentru că știa că Iosif Belov a murit și asta nu ne convine nici mie și nici celor cu care colaborez la Moscova. Ascultă. Îl cunoști pe Liam Bell, cred că e un prieten vechi al tău.

Ryan rămase uimit.

— Desigur, Liam, am fost în aceeași celulă la închisoarea Maze.

— Am vorbit cu el la Dublin. O să vină aici în câteva ore cu o echipă. O să preia toate responsabilitățile lui Kelly și o să aibă grijă de adunătura asta.

Îl împunse pe McGuire cu laba piciorului.

— O să facă o curățenie de calitate.

— Înțeleg.
— O să se aștepte să... te integrezi, știi tu.
— Pot să fac asta, spuse Ryan rar.
— Vreau să fii ochii și urechile mele. Iar eu o să am grijă de tine, Patrick, am să pun cârciuma Royal George pe numele tău. Ți-ar plăcea?
Ryan se lumină la față.
— Ar fi grozav.
— Un singur lucru. Nimeni, nici măcar Liam Bell, nu trebuie să știe că Belov a murit pe barca aceea. El nu știe decât de Tod Murphy.
Ryan respiră profund.
— Sigur, sunt omul dumneavoastră.
— Bine. McGuire ar trebui să aibă niște chei în buzunar. Ia-le tu, bine?
Ryan le scoase.
— Excelent!
Merseră spre hol și Greta coborî spre scările mari într-o haină de căprioară și într-un taior negru, cu o geantă de voiaj aruncată pe un umăr.
— Arăți mai bine, mult mai bine. Hai să mergem. Ținem legătura, Patrick.
Ieșiră și Ryan așteptă. Auzi una dintre mașini pornind și apoi plecând.
Era liniște, prea liniște, dar el făcuse primul pas spre o călătorie din care nu mai există cale de întoarcere.

Pe afară, mănăstirea arăta mai mult ca o casă de țară, dar în interior era cu totul altă poveste. Maicile aparțineau unui ordin sanitar, Surorile Milosteniei. Belov investise o grămadă de bani în locul ăsta, dotându-le cu câteva săli de operație și asigurându-le aparatură medicală. Rezultatul era o instituție care reprezenta un beneficiu grozav pentru comunitatea locală de fermieri și oferea și mai multă grandoare numelui lui Belov.

Maica Superioară, sora Tereza, era chirurg generalist. Ea o văzu pe Greta imediat la recepție, o măsură repede din cap până în picioare și se încruntă.

— Parcă ai fost la război. Ce s-a întâmplat?

Așimov spuse încet:

— A avut un accident.

Improvizând, Greta continuă:

— A fost atât de stupid! Eram pe o barcă de pescuit ancorată în port, am alunecat când pășeam peste pupă și am căzut.

— Câțiva metri. Asta nu-i bine.

— Am căzut în apă. Ce prostie!

— Ei bine, ai să ai nevoie de o copcă sau două la cap și cred că o să-ți facem o consultație rapidă.

— Avem timp pentru toate astea? îl întrebă Greta pe Așimov.

— Poți să vii să privești prin fereastra de la chirurgie, dar nu și dacă fumezi, spuse sora Tereza și o conduse pe Greta afară.

Așimov ieși afară să se gândească și, într-adevăr, fumă. De fapt, fumă mai multe țigări, revenind asupra a ceea ce se întâmplase. Ar fi trebuit să fie mort, dar nu era, datorită vestei pe care i-o dăruise Belov. Probabil că Ferguson plănuise toate astea, din cauza a ceea ce pățise Bernstein, și plănuise împreună cu băieții Salter și cu Dillon, mereu Dillon ăsta. Acum Belov era mort. Se gândi la anii pe care-i petrecuseră împreună în Afghanistan, Irak, Cecenia și iată unde se ajunsese. Ei bine, aveau să plătească toți, o să aibă el grijă.

Mobilul lui codificat sună și el răspunse. Era Volkov:

— Avionul trebuie să ajungă la voi în aproximativ treizeci de minute. S-a mai întâmplat ceva?

Așimov îi povesti despre felul miraculos în care supraviețuise Greta.

— Asta e o veste bună. Ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Liam Bell organizează totul în Dublin chiar acum. M-am asigurat că nu o să știe ce s-a întâmplat în realitate. Cu Belov, vreau să spun. Mai există un singur om care știe, în afară de mine.

— Și cine e? întrebă Așimov. Să sperăm că se dovedește că ai judecat bine. Ne vedem în curând.

Așimov își aprinse altă țigară. Volkov era unul dintre puținii oameni care îl impresionau. Un om misterios care nu putea fi atins de nici o organizație a guvernului rus. Zâmbi ușor. Într-un fel, era ca Ferguson. Da, un Ferguson rus care răspundea numai în fața președintelui.

Își aruncă țigara și auzi un avion care trecea pe deasupra, evident pregătindu-se să aterizeze pe pista pe care Belov o ordonase pentru baza de acolo. Chiar când se îndrepta din nou spre recepție, Maica Tereza se întorcea cu Greta.

— Mă tem că a trebuit să-i pun cinci copci, dar mă pricep să brodez. Nu are nici o fractură, dar are destul de multe vânătăi. Trebuie să ai grijă de tine, draga mea.

— Vă mulțumesc, îi spuse Așimov. Dar trebuie să plecăm. Avionul care tocmai a aterizat e al nostru.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor. Transmiteți-i salutările mele domnului Belov.

— Desigur.

O luă pe Greta de braț și o conduse spre mașină.

— Te simți bine, o întrebă în timp ce o ajuta să urce.

Pansamentul de pe tâmplă era destul de îngrijit și ea îl atinse.

— Mi-a făcut anestezie locală. Sunt atât de obosită, încât nu mai simt nimic altceva.

El se urcă la volan.

— Poți să dormi în avion. Următoarea oprire, Moscova.

La Moscova, luna martie era exact așa cum era de așteptat. Zăpada fusese pe punctul de a se topi, dar când aterizară ei ninsese din nou, sub forma unei pudre albe,

dar aspre și reci. Îi aștepta o limuzină, un Mercedes, cu care plecară imediat spre casa din oraș a companiei Belov International, un loc destul de remarcabil. Abia se instalaseră, când sună Volkov.

— Trebuie să ne întâlnim imediat. Adu-o și pe doamna maior cu tine.

— Unde anume?

— La Kremlin, desigur.

Așimov închise telefonul și se întoarse spre Greta.

— Cum te simți? Ea dormise neîntoarsă în avion. Ți-e mai bine?

— În Cecenia a fost mai rău. Nici în Irak nu a fost prea bine, acum că mă gândesc. Zâmbi. O să-mi fie bine, Iuri.

— Așadar, te simți în stare să facem o vizită la Kremlin?

Ochii femeii străluciră.

— O, dar ne mișcăm pe teren alunecos. Ce incitant!

— Atunci să mergem.

Zăpada cădea ușor în timp ce conduceau pe străzi, trecând de intrarea masivă a Kremlin-ului, deplasându-se spre străduțele laterale până când ajunseră la o intrare obscură din spate. Trecură printr-o serie de puncte de verificare supravegheate de paznici în uniformă, dar nu îi întrebă nimeni nimic; nu făcură decât să-i salute pe toți la fiecare trecere până când ajunseră într-o curte mică situată în spatele unor gratii înalte și se opriră în fața unor scări care urcau spre o boltă. Apoi urcară, ușa se deschise și apăru un tânăr îmbrăcat într-un costum impecabil.

— Îmi pare bine să vă revăd, maior Așimov. Se aplecă spre Greta. Doamnă maior…

— Ne-am mai întâlnit? întrebă Așimov.

— În Cecenia, acum câțiva ani, dar eram ofițer cu grad foarte mic. Nu aveți cum să vă amintiți. Numele meu este Igor Levin. Pe aici, vă rog. Generalul Volkov vă așteaptă.

Îi conduse pe niște coridoare întunecoase și pe scări secrete, deschizând în cele din urmă o ușă care ducea spre

un coridor mult mai mare și mai împodobit. Acolo erau oglinzi poleite, portrete din altă epocă și covoare splendide.

— Trebuie să recunosc că e foarte frumos.

— Îmi imaginez că și țarul Nicolae era de aceeași părere, spuse Levin.

Ajunseră la o ușă împodobită, unde un bărbat solid, îmbrăcat și el într-un costum impecabil, ședea pe un fotoliu înalt. Pe măsuța de lângă el era un pistol automat. Nu se ridică în picioare și nu spuse nimic.

— Ne place să fim pregătiți pentru orice eventualitate, spuse Levin.

— Chiar și aici? întrebă Greta.

— Mai ales aici.

Deschise o ușă și îi conduse înăuntru fără să-i anunțe, rămânând în fundul camerei, care era uimitoare, decorată în stil franțuzesc. Pereții placați erau frumos pictați cu scene din secolul al XVII-lea. Se mai găseau portrete din aceeași perioadă și un șemineu grozav cu foc adevărat sau cel puțin așa părea și cu o oglindă splendidă deasupra. Câteva scaune și un recamier decorau camera, dar ceea ce te uimea cu adevărat era biroul uriaș din mijlocul camerei și bărbatul care stătea la el. Acesta își ridicase privirea când intraseră ei și nu arăta deloc așa cum se așteptase Greta. Părea a avea în jur de șaizeci de ani, cu părul rărit, purtând o pereche de ochelari cu rame flexibile demodate, un costum îngrijit bleumarin și o cravată închisă la culoare. Acest bărbat care, după cum îi spusese Așimov, exercita o putere atât de mare ar fi putut fi managerul unui birou de asigurări. Când vorbea, vocea lui nu era mai mult decât o șoaptă.

— Dragul meu Așimov, așadar, ai reușit să rămâi întreg din nou?

— Sunt norocos, tovarășe.

— Niciodată nu mai sunt prea sigur cum ar trebui să-mi

spui.

— E greu să te dezveți de obiceiurile vechi.

Volkov se ridică, înconjură biroul și dădu mâna cu Greta.

— Și dumneata ai noroc, doamnă maior.

— Da, tovarășe.

Își dădea seama acum că el emana o forță aparte și, în timp ce acesta continuă să o țină de mână, ea simțea această forță.

— Cred că nu e vorba numai de noroc. Vedeți, eu cred în Dumnezeu, la fel ca mama, fie-i țărâna ușoară. Totul are un scop.

El o bătu ușor pe mână.

— Dar sunt o gazdă nepoliticoasă; pentru o tânără compatrioată atât de frumoasă și de curajoasă, și care a trecut prin infernul prin care ai trecut dumneata nu există decât un remediu. Cea mai bună votcă pe care o avem. Igor, ne servești tu te rog? îi spuse lui Levin.

— Desigur, tovarășe general.

— Igor, îi spuse Volkov cu blândețe, ți-am mai spus să nu-mi folosești niciodată titlul în public.

— Merit să fiu pedepsit, tovarășe general.

— Ești incorigibil. Veniți, luați loc lângă foc să stăm de vorbă. Igor pare că vede întotdeauna partea plăcută a vieții în ciuda faptului că a luptat în Afghanistan împreună cu KGB-ul la vârsta de nouăsprezece ani și apoi cu trupele de parașutiști în Cecenia. Era în GRU când l-am găsit eu și acum e una dintre gărzile mele de corp. Odată a încasat un glonț în locul meu.

— Nimic nu se compară cu antrenamentul KGB, spuse Așimov.

— Da. Acum să stăm lângă foc. Trebuie să vă spun anumite lucruri.

Levin deschise un dulăpior și scoase o găletușă cu gheață în care erau o sticlă de votcă și niște pahare.

— Te rog alătură-ni-te, Igor. Doar unul, totuși. Trebuie să-

ți amintești cu ce deget să apeși pe trăgaci.

Votca era grozavă și alunecă, arzându-i pe gât.

— Excelent, spuse Volkov. Să-l ia dracu' pe Ferguson și să-l ia dracu' și pe prim-ministru. Încă unul, Igor, și după asta o să trecem la afaceri.

Se așezară lângă foc și Volkov începu.

— Situația e următoarea. De când s-a sfârșit războiul din Irak, Belov International a continuat să prospere. Din momentul votului pentru democrație în Irak, este foarte mare probabilitatea ca industria petrolieră de acolo să revină la capacitate maximă și să atingă, într-adevăr, un nivel de producție care să depășească toate așteptările, iar noi suntem în mijlocul afacerii. Este vorba despre o companie care valorează cincisprezece miliarde și care va valora și mai mult.

— Așa ceva ar fi uluitor, spuse Greta.

— Și nu trebuie să permitem să apară ceva care să ne pericliteze un astfel de succes. Cu alte cuvinte, Belov nu poate să moară. Igor te va duce să te întâlnești cu Max Zubin în seara asta. O să-l trimitem la Stația Gorki ca să se acomodeze, o să anunțăm pe toată lumea unde se află și, când o să fie cazul, o să-l aducem înapoi.

— Ceea ce o să-i încurce de tot pe Ferguson și compania în Londra, spuse Așimov, din moment ce Dillon a raportat că misiunea a fost îndeplinită cu succes.

— Și nu trebuie să uităm nici de președintele Cazalet și de omul ăla care lucrează pentru el, Blake Johnson. Ei fac mereu schimb de informații cu verii lor britanici, sublinie Volkov.

Greta spuse:

— Dar după raportul lui Dillon, vor ști că în Siberia nu se află adevăratul Belov.

— Da, dar Ferguson nu-și poate permite să facă public acest fapt - nu poate recunoaște că agenții lui, care acționau în numele prim-ministrului, au făcut un masacru

în Republica Irlanda, stat suveran. Loc în care se afla, din întâmplare, și un cetățean rus de vază.

— Deci este o situație imposibilă, spuse Așimov. Britanicii nu pot face nimic în privința asta, iar noi o să menținem pieţele financiare satisfăcute.

— E vorba de mult mai mult decât atât. În legătură cu această organizație pe care o conduce Ferguson, așa-numita Armată Privată a prim-ministrului. Ce ipocrizie tipic britanică! De ani de zile comit crime și scapă basma curată. Numai palmaresul lui Dillon vorbește de la sine. Ei bine, președintele este de părere că ar trebui să tăiem în carne vie, ca să mă exprim așa.

— Vrei să spui ce cred eu?

— Da. Eliminarea totală a echipei lui Ferguson o dată pentru totdeauna. Pe general însuși, pe asistentul său personal, pe acest comandant Bernstein, pe Dillon, desigur, și pe cei doi Salter, gangsterii din Londra care l-au ajutat în ultimii câțiva ani. Și, dacă tot te apuci de-o treabă, poate și pe omul lui Cazalet, Blake Johnson. O adevărată pacoste.

— Am să văd ce pot face, spuse Așimov.

— Știu că este un ordin greu de îndeplinit, dar într-un fel am început deja. Femeia aceea, Bernstein, peste care ai dat cu mașina în Londra. Se află într-o instituție medicală pe care o conduce Ferguson în St John's Wood. Pentru început ar fi bine dacă ai găsi o modalitate de a o ajuta să moară.

— Cum spuneți, tovarășe.

Pe Așimov nu-l deranja câtuși de puțin gândul ăsta.

— Bine, spuse Volkov. Las totul pe mâinile tale pricepute. Maior Novikova, te-am înscris în registrele ambasadei din Londra, în calitate de atașat comercial. Această poziție îți dă imunitate diplomatică, deși sunt sigur că Ferguson nu va încerca nimic împotriva dumitale. În cel mai rău caz, îți pot cere să pleci. Căpitanul Levin va fi într-o poziție

similară la ambasadă, pentru a-ți putea oferi acoperire. Documentația adecvată o puteți găsi în dosarul de pe biroul meu. Se întoarse către Așimov. Cred că ar fi mai prudent din partea dumitale să nu te întorci la Londra, dacă ne gândim numai la Dillon care ar putea să încerce să-și ia revanșa.

— Cum credeți, tovarășe.

— Igor o să te ducă să te întâlnești cu Max Zubin, ca să te asiguri că știe la ce ne așteptăm din partea lui. Stai acolo peste noapte, iar mâine ai să te întorci în Irlanda. Igor o să meargă cu tine. Te invidiez pentru succesul pe care o să-l repurtezi acolo. Cred că nu a mai rămas nimic de adăugat.

Dar mai era ceva, căci, exact în acel moment, se deschise o ușă secretă din perete și intră președintele Putin.

Toți săriră în picioare, căci acesta era un moment excepțional. Putin era îmbrăcat în trening și avea un prosop în jurul gâtului.

— Vă rog să mă iertați, tovarăși. Afacerile de stat mi-au întrerupt ora la sala de gimnastică în dimineața aceasta, așa că a trebuit să recuperez. Mă bucur să te văd din nou, maior Așimov. Cred că te simți ca un adevărat barosan în momentul de față.

— Cum să nu, tovarășe președinte.

Putin se întoarse spre Greta.

— Maior Novikova. Îi întinse mâna. Am auzit lucruri bune despre dumneata, chiar dacă faci parte din GRU.

Asta era gluma lui, făcând referire la rivalitatea puternică dintre KGB, din care făcuse el parte odinioară, și Serviciul de spionaj militar GRU.

Greta spuse:

— Ar fi fost o onoare să mă aflu sub comanda dumneavoastră.

— Da, ei bine, în Afghanistan el chiar a fost.

Îl bătu pe Așimov pe umăr, ca și căpitanul Levin, băiatul-minune. Se roti ca să-l privească pe Volkov.

— Toți am luptat, la bine și la rău - am servit Rusia și pe noi înșine. Nu mă aștept la mai puțin din partea voastră în această chestiune.

Se lăsă liniștea pentru un moment. Așimov spuse:

— Ar fi o onoare pentru noi.

Putin încuviință, se întoarse spre Volkov și îi înmână un plic.

— Aici ai ce ai cerut. Citește.

Volkov deschise plicul și scoase documentul, pe care îl despături.

— Cu voce tare, te rog.

— „De la Biroul președintelui Federației Ruse din Kremlin. Purtătorul acestei scrisori acționează cu autoritatea mea deplină. Orice membru al personalului civil sau militar va ajuta după cum i se va cere. Semnat, Vladimir Putin.”

— Poate că o să ajute, poate că nu. Acum e în mâinile voastre.

Putin păși în spatele ușii secrete și o închise la loc fără zgomot. Era ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

Volkov puse scrisoarea la loc în plic și i-o dădu lui Așimov.

— O împuternicire ca asta trebuie păstrată bine. Acum pornește la drum.

Se întoarse, deschise ușa secretă și dispăru la fel ca și comandantul său.

— Așadar, iată-ne, spuse Așimov. Și acum ce facem?

— Vă scot în oraș, spuse Igor. Este un club de noapte chiar acceptabil numit Papagalul Verde. Este al Mafiei, dar băieții mă cunosc.

— Presupun că treaba asta are și un scop, nu?

— Vrei să-l vezi pe Max Zubin jucând, nu-i așa?

Pe drumul spre club, Greta fu aceea care spuse:

— Suntem urmăriți.

— Foarte bine că ai observat, dar e în regulă. Sunt oamenii mei. Ei vor aranja ca Zubin să fie dus de aici la

Stația Gorki.

— Nu înțeleg, spuse Greta. Dacă Zubin este așa de important, de ce i se permite să umble liber? Să joace în public și așa mai departe?

— Din cauza mamei lui, îi spuse Așimov. Bella Zubin.

Greta era uimită.

— Actrița?

— Marea actriță, spuse Așimov, una dintre cele mai bune actrițe ale Rusiei. Din păcate, și-a băgat nasul atât de mult în politică încât a fost trimisă în Gulag.

— Credeam că a murit.

— Nu, e bine mersi la optzeci și cinci de ani, trăiește într-un apartament confortabil pe malul râului. Fiul ei nu și-ar dori să o vadă că revine la o situație mai puțin plăcută. De aceea am avut încredere că nu o să încerce să fugă când juca rolul lui Belov la Paris, anul trecut.

Greta dădu din cap dezaprobator.

— Îmi amintesc că am văzut-o în rolul reginei din *Hamlet* când eram mică. Era minunată.

— E o viață grea, Greta, spuse Așimov, dar unele lucruri sunt mai importante.

Papagalul Verde era pe o străduță lăturalnică, într-o casă veche zidită cu cărămidă aparentă, cu o firmă luminoasă care făcea reclamă localului deasupra unei intrări cu arcadă. Levin parcă afară și portarul ieși.

— Nu aveți voie să parcați aici. Eliberați zona.

Cealaltă limuzină se opri în spatele lor și din ea ieșiră trei bărbați îmbrăcați cu haine negre de piele. Portarul se uită o dată la ei, după care dădu înapoi în grabă.

— Îmi cer scuze, tovarăși.

Deschise ușa din spatele lui, iar cei trei bărbați intrară mai întâi, după care îi urmară Levin, Așimov și Greta.

Clubul era mic, ciudat de demodat și semăna puțin cu o tavernă dintr-un *film noir*, cum erau acele thrillere alb-

negru de la Hollywood din anii patruzeci. Șeful de sală chiar purta un smoching alb, ca și cum l-ar fi imitat pe Rick din *Casablanca*. El se întoarse, îl văzu pe Levin și pe cei care-l însoțeau și fu șocat.

Mesele erau aglomerate, dar unul dintre oamenii lui Levin se lovi de șeful de sală care venea spre ei, îl ignoră pe bărbatul cu barbă de la microfon care părea că-și face publicul să se tăvălească pe jos de râs și se aplecă spre o masă din față, la care erau așezate cinci persoane, trei femei și doi bărbați. Orice le-ar fi spus, fu suficient. Aceștia eliberară masa imediat și se îndepărtară.

Bărbatul de la microfon spuse:

— Știu că pot să fiu destul de nepriceput, dar asta chiar e ridicol.

Levin strigă:

— Max, arăți bine. Ne cânți ceva la pian? *A Foggy Day in London Town*. Știi ce mult îmi plac piesele astea vechi. Să aplaudăm toți pentru Fred Astaire. Yankeii sunt prietenii noștri acum.

Se așeză alături de Așimov și Greta, iar cei trei paznici rămaseră sprijiniți de perete.

Max Zubin dădu din cap și, salutându-și publicul, spuse:

— Sunt de la GRU, prieteni, ce să fac? Când mă cheamă stăpânul, eu mă supun.

Se duse spre pianul mic din partea din spate a scenei. Un tobosar și un basist erau deja acolo, iar Zubin se așeză și începu să cânte o variantă tumultuoasă și complexă a melodiei *Foggy Day*, care nu ar fi fost nelalocul ei în nici un mare piano bar din Londra sau din New York.

Levin îi făcu semn șefului de sală.

— Votcă, din partea casei, și nu uita de băieții din spatele meu.

— Cu plăcere, domnule căpitan.

— Și adu-mi și puțin caviar beluga cu pâine prăjită, așa cum îmi place mie.

— Desigur.

Când Zubin termină, începu o rafală de aplauze și Levin se ridică în picioare, bătând din palme.

— Minunat, strigă. Bis.

Zubin începu să cânte *Night and Day*, iar chelnerii veniră în grabă cu paharele de votcă pe o tavă, fiecare pahar fiind pus într-unul mai mare plin cu gheață zdrobită; unul dintre ei îi servi pe paznici, altul pe cei de la masă, în timp ce un al treilea se ocupa de caviarul beluga.

Când începu ospățul, Așimov spuse:

— Trăiești bine, prietene.

— Aș putea fi mort mâine, asta am învățat în Afghanistan și în Cecenia.

Își mestecă zgomotos pâinea prăjită și savură icrele negre.

— Minunate, nu-i așa? spuse Greta, urmându-i exemplul.

— Am prins gustul pentru icre negre în capitala cecenă. Am atacat hotelul Grand într-un schimb de focuri - un schimb de focuri foarte sângeros. Am găsit icrele negre într-un frigider din spatele barului, în bucătăria principală. Câțiva dintre noi au supraviețuit luptei. Nu prea mulți. Compania Independentă de Parașutiști Douăzeci și Unu, formată din toți cei pe care au reușit să-i prindă. Mâncam pe nerăsuflate caviarul acela când am auzit pe cineva începând să cânte la pianul din anticameră. Am ieșit să vedem ce se întâmplă și era el, un căpitan de infanterie pe nume Max Zubin.

— Și ce cânta? întrebă Greta.

— *As Time Goes By*. Jur pe Dumnezeu, a fost exact ca în *Casablanca*. Știi filmul ăla vechi? L-am văzut în engleză și am văzut și varianta dublată, în care Bogart vorbea în rusă și e la fel de grozav.

Se ridică și aplaudă, strigând:

— Max, hai să facem numărul de la Grand din Cecenia, în memoria Companiei Douăzeci și Unu și a tuturor celor pe

care i-am lăsat acolo. Hai să cântăm *As Time Goes By*.

Se așează, pocni din degete ca să i se mai aducă un pahar de votcă și mai mâncă niște icre negre cu pâine prăjită, reușind cumva să și fredoneze melodia în același timp.

— E un entuziast, îi spuse Așimov Gretei.

— Se pare că mulțimii îi place.

Și într-adevăr, așa era, căci erau multe grupuri care cântau odată cu el, unele în engleză, altele în rusă. Zubin încheie apoteotic. Oamenii îl aclamară, se ridicară în picioare și aplaudară. El le făcu tuturor cu mâna, se înclină spre basist - care își așează instrumentul pe jos și trecu la pian - apoi coborî de pe scenă, dând mâna cu oamenii în drum spre masă și se așeză, în cele din urmă, pe scaunul liber.

Levin zâmbi:

— Încă nu ți-ai pierdut talentul.

Îi întinse un pahar cu votcă, pe care Zubin o sorbi dintr-o înghițitură, după care se întinse după altul.

— De ce te porți așa frumos cu mine, Igor?

Levin spuse:

— Să zicem că barba îți stă bine, dar a venit momentul să ți-o dai jos din nou.

— Of, Doamne, nu, gemu Max Zubin. Nu asta.

— Mă tem că da. Cred că ți-l amintești pe maiorul Așimov de la Paris? Am să-l las pe el să-ți explice.

Apartamentul familiei Zubin era ca o capsulă temporală din altă epocă. Chiar și fata în casă era de vârsta a doua și ar fi putut fi descinsă direct dintr-o piesă a lui Cehov. În interior atmosfera era tipică anilor treizeci, cu un pian mare acoperit cu fotografii ale unor artiști mari, în rame de argint.

Levin, Așimov și Greta fură primiți înăuntru de către servitoare, care se uită la toți cu suspiciune.

— E acasă mama, Sonia? întrebă Zubin.

— Unde ar putea fi în altă parte? Se pregătește să se ducă la culcare.

— Aș vrea să vorbesc cu ea o clipă.

— Ce moment ridicol pentru o vizită! Am să o anunț că ați venit.

Ieși, iar el își aprinse o țigară.

— Trebuie să o scuzați pe Sonia. E o actriță ratată care o îngrijește pe mama.

Greta se îndreptă spre pian și se uită atent la fotografii. Zubin se așeză pe scaun și începu să cânte *Falling in Love Again*.

— Imnul lui Marlene Dietrich, îi spuse Greta.

— Printre pozele de acolo ai să o vezi și pe ea, împreună cu mama.

Greta își făcea de lucru cu pozele și luă una în mână.

— Doamne, aici e ea cu Laurence Olivier.

— E de la Londra, când am jucat în *Trei surori*, interveni o voce. Am făcut greșeala să mă întorc.

Și iat-o, în carne și oase, îmbrăcată cu un capot de mătase, cu părul legat la spate, puternică și impresionantă în ciuda vârstei sale.

Așimov păși înainte.

— Arăți ca o mare regină războinică.

— Nu încerca să mă flatezi, domnule maior. Îmi amintesc bine de dumneata de când cu afacerea aceea din Paris. Așadar, ai nevoie din nou de fiul meu?

— Mă tem că da.

Ea se întoarse spre Greta.

— Și dumneaei cine este?

— Maior Greta Novikova din GRU.

— O figură tipică, dar structura osoasă e bună.

Gretei nu-i veni în minte nimic ce să spună. Bella făcu ceva surprinzător. Când Sonia intra cu paharele ritualice de votcă pe o tavă, bătrâna actriță îl mângâie pe Igor Levin pe obraz.

— Din când în când băiatul ăsta mai are grijă de mine. Un băiat bun, chiar dacă nu vrea să recunoască.

Levin îi luă mâna și i-o sărută.

— E un mare compliment pentru orice bărbat.

Își luară toți paharele de votcă.

— Așadar, este o problemă de stat?

— Direct din partea lui Putin însuși.

— Ei bine, atunci să-l ia dracu' și să vă ia dracu' și pe voi toți. Unde îl duceți?

— La Stația Gorki din Siberia, spuse Levin.

— Numai un timp. O să-l revedeți în curând, spuse Așimov.

— Și eu ar trebui chiar să cred asta?

Se întoarse spre Zubin.

— Ai să-ți dai jos barba. Păcat. Îți stă bine.

Se întoarse apoi spre Levin.

— Mi-l lăsați mie în seara asta?

— Păi, unde ar putea să se ducă? zâmbi Levin. Escorta lui va fi jos.

— Așa mă gândeam și eu. Bine atunci, voi, ceilalți, puteți să plecați. Aș vrea să rămân singură cu fiul meu.

Ceea ce și făcură, căci nu mai erau multe de spus. Ea se întoarse spre Zubin, care încă mai cânta la pian și își ridică paharul spre Sonia, care veni spre el cu sticla de votcă.

— Dacă nu aș fi eu, ai putea să fugi.

— Lucrurile sunt așa cum sunt, mamă, așa că fuga iese din discuție.

— Ești un fiu bun, Max, întotdeauna ai fost. Deci aranjamentul e același? Povestea din Paris se repetă?

— Nu, cred că de data asta e vorba de ceva mai important. Mi-au arătat un mandat de la Putin.

— Atunci, să ne-ajute Dumnezeu.

Își înghiți votca și aruncă paharul în șemineu.

De la Moscova, avionul Falcon se ridică la mai bine de 10

000 de metri și zburră în noapte, în timp ce Levin dormea, iar Greta și Așimov vorbeau în șoaptă.

— Care-i povestea cu băiatul-minune de-acolo? întrebă ea.

— Tatăl lui era colonel de infanterie, atașat militar la ambasada din Londra, iar mama lui era englezoaică. Igor a petrecut câțiva ani la o școală publică pretențioasă din Westminster, Londra. Ar fi trebuit să se ducă la universitate, dar el e un tip mai ciudat, își urmează propria cale. S-a dus acasă în vacanță și pur și simplu s-a hotărât să se înroleze în armată fără să discute nimic cu tatăl lui, care oricum nu ar fi putut să facă nimic în legătură cu asta, pentru că nu ar fi dat bine.

— Am auzit ceva despre o perioadă petrecută alături de KGB, după care campania de parașutiști și acum GRU, spuse ea.

— Da. A devenit erou de război și a fost decorat de două ori. Ceea ce l-a scos în evidență a fost faptul că a omorât un general cecen.

— Ca lunetist?

— A fost mai complicat decât atât. Are talent actoricesc și a fost foarte convingător când s-a prefăcut că e cecen. S-a apropiat foarte mult, i-a tăiat gâtul omului și a plecat râzând.

— Doamne!

— Chiar așa a fost. Chiar nu-i pasă. Nu-i pasă de nimic. Mai demult, tatăl lui a colaborat cu Belov și, când au început să curgă banii, și-a primit și el partea lui. Zece milioane de lire sterline, o sumă considerabilă. În același an a murit într-un accident de mașină împreună cu soția lui, iar Igor a moștenit o situație materială foarte bună, toți banii fiind în siguranță, într-o bancă din Londra.

— Înseamnă că Levin ar putea să fie pe Riviera franceză. Șampanie, fete, un iaht. De ce nu?

— Într-un fel, îmi amintește de Sean Dillon, spuse Așimov. Și Dillon o duce foarte bine din punct de vedere financiar.

Te-ai putea întreba de ce continuă să trăiască așa cum o face acum.

Îi turnă Gretei un pahar cu șampanie, în timp ce ea se gândea la asta.

— O fi un fel de nebunie? întrebă ea. O nevoie de a trăi periculos?

— S-ar putea să ai dreptate.

— Ei, dacă în asta se aseamănă cu Dillon înseamnă că trebuie să fie nebun. Când am avut de-a face cu Dillon în Irak, părea că-i face plăcere toată treaba.

Igor Levin se trezi și spuse:

— E foarte simplu. Viața poate fi atât de plictisitoare!

Își ridică scaunul.

— Dacă ați terminat de vorbit despre mine, aș vrea și eu un pahar din șampania aia.

Așimov spuse:

— Aha, deci ești treaz. Ei bine, să începem cu începutul. O să am nevoie de tine, Igor, așa că ți-am pregătit ceva. Când Billy Salter m-a împușcat la Drumore, viața mi-a fost salvată datorită unui dar personal din partea lui Belov, o vestă de nailon și titan. Oprește chiar și un glonț de calibru.45. Îți încape numai bine pe sub cămașă. Scoase un pachet din servietă. Ăsta e cadoul meu pentru tine.

Levin o așeză pe scaunul de lângă el.

— Foarte frumos din partea ta, bătrâne, dar tot mi-ar plăcea să beau niște șampanie.

El vorbea o engleză impecabilă, învățată într-o școală particulară britanică.

Greta îi turnă un pahar.

— Le-ar plăcea de tine la nebunie la Reform Club.

— La dracu', sper că da. El sorbi puțină șampanie. Trebuie să spun că Dillon pare a fi fratele geamăn pe care nu l-am avut niciodată. Abia aștept să-l cunosc.

— Nu va trebui să aștepți mult, spuse Așimov. După ce ne oprim la Drumore, plecăm imediat la Londra, ca să-ți preiei

noile sarcini.

— Acolo unde s-ar putea să fiu primit cu mai puțin entuziasm.

— Nu și atunci când ambasadorul va vedea mandatul pe care îl ai de la Putin.

— A, bine, deci voi avea mandatul...

Vorbea în continuare cu acel accent englezesc din înalta societate. Așimov deschise o servietă, scoase un dosar și îl dădu mai departe.

— Aici ai tot ce trebuie să știi despre Dillon, Ferguson, Roper și cei doi Salter. Oamenii ăștia o să-ți aducă numai probleme, prietene, cele mai mari probleme pe care le-ai avut vreodată.

Levin răsfoi dosarul și acesta se deschise din întâmplare la o foaie despre Bernstein. Citi repede informațiile despre ea.

— Ce femeie! Are un dosar incredibil.

— Vezi să nu te îndrăgostești de ea. E prima care trebuie să se ducă.

— O evreică drăguță; ai uitat că și tata era evreu.

— Mama ta era creștină, spuse Așimov. Poți fi evreu numai după mamă.

— Ăsta e un argument științific. Toate genele acelea minunate nu dispar niciodată. Dacă aș fi fost o persoană religioasă, aș spune că e o binecuvântare de la Dumnezeu. Personal, sunt destul de mândru de asta.

— Bravo ție! Acum citește dosarul ca să vezi și tu în ce te bagi. Am să te informez mai târziu despre partea cu IRA.

— Cum spui tu.

Levin se relaxă citind dosarul, în timp ce Așimov îi turnă Gretei încă un pahar de șampanie și îl sună pe Liam Bell cu ajutorul telefonului său cu satelit. Îl găsi pe acesta la Drumore Place.

— Eu sunt, spuse el. Cum te simți?

— Bine. Ne-am mutat, am instalat totul. Nu am avut

probleme cu sătenii. Să spunem că viața a revenit la normal. Tu?

— Păi, uite, am o țintă pentru tine, în următoarele săptămâni.

— Și care ar fi asta?

— Șean Dillon, Ferguson și compania.

— Isuse! E o sarcină dificilă.

— O să discutăm în detaliu când ajung acolo. Totuși, voi avea nevoie de cineva din partea ta. Un ucigaș care va face treaba fără să pună nici o întrebare, fără discuții și fără sentimentalisme.

— Adică vrei să spui că ai nevoie de un adevărat ticălos cu sânge rece.

— Nu, ăla ești tu, îi spuse Așimov. Nu am nevoie decât de un surogat rezonabil. Știu că se presupune că Procesul de Pace a încheiat cauza glorioasă a unirii irlandeze, dar cred că aveți agenți latenți în Londra. Tineri și tinere respectabili, care lucrează la bursă...

— Și care tânjesc după romantismul luptei, spuse Bell. Ai fi surprins să afli cam cât de mulți din ăștia există. Ce-ai fi dispus să oferi?

— O, ție - o recompensă financiară consistentă. Fonduri pentru Organizație, desigur, nu pentru contul tău bancar personal din Spania. Cum ai să-l plătești tu pe respectivul sau pe respectiva ca să lichideze pe cineva pentru mine, asta e problema ta.

— Tu ai să fii implicat?

— Nu personal. Am să stau acolo o vreme, cu maior Novikova. Vin și cu un coleg tânăr de la Moscova, care se va ocupa de partea cu Londra. El o să lucreze din ambasada din Londra. Ținta e legitimă și din punctul tău de vedere. E vorba de un ofițer de grad înalt din Divizia Specială, care în ultimii ani a ajuns de mai multe ori să bage la închisoare prieteni de-ai voștri decât să treacă pe acasă.

— Plăcerea va fi de partea noastră, spuse Bell. Mi-a venit imediat o idee. Lasă totul pe seama mea.

— Ne vedem în curând.

Levin ridică privirea.

— Dillon chiar e o figură. Acum chiar că abia aștept să-l întâlnesc.

— Ai grijă să nu fie și ultima întâlnire, îi spuse Așimov și mai turnă un pahar de șampanie.

LONDRA

4

Igor Levin călători din Irlanda spre Londra cu un avion Belov International, iar Liam Bell îl însoți, folosind o identitate falsă. Levin nu se apropie de ambasadă, nu chiar atunci. Se cază într-un hotel oarecare din Kensington, într-o cameră învecinată cu a lui Bell, așteptând răbdător ca omul din Dublin să pună la punct toate detaliile cu Mary Killane și Dermot Fitzgerald, iar apoi, după ce misiunea fu îndeplinită, îl duse pe acesta din urmă la aeroportul Heathrow, pentru zborul spre Ibiza.

Nu era impresionat. După părerea lui, toată treaba fusese rezolvată cu nepricepere. Asistenta Killane, de exemplu. Orice om cu un strop de minte și-ar fi dat seama că era o coincidență prea bizară că tocmai ea, ultima persoană care o tratase pe Bernstein, fusese ucisă la atât de puțin timp după aceea și atât de aproape de spital.

Poate că în Belfast lucrurile se rezolvau altfel. Poate că membrii IRA se bazau atât de mult pe frică și pe forță, încât credeau că puteau face orice fără să pățească nimic. Sau poate că doar erau obișnuiți să iasă mereu basma curată.

— Nu contează, Igor, reflectă el după ce îl dusese pe Bell la aeroport pentru zborul de întoarcere. Nu ești decât un

angajat care trebuie să-și facă treaba.

Deja închiriase un Mercedes, dar acum, profitând de averea sa, se mută într-un apartament din hotelul Dorchester, cu vedere spre Hyde Park.

— Numai pentru cei mai buni, Igor, își spuse și luă mașina spre Ambasada Federației Ruse, situată în grădinile Palatului Kensington.

La început, întâmpină o mică problemă atunci când descoperi că ambasadorul era la Paris, dar după o anchetă mai amănunțită află că atașatul comercial principal, colonelul Boris Luhzkov, care era, de fapt, șeful GRU pentru zona respectivă, își lua masa de prânz într-un local de peste drum de High Street. Levin ieși pe poarta principală, așteptă să se facă o breșă în trafic și apoi traversă strada.

Luhzkov stătea singur, pe un scaun de lângă fereastră, și devora o musaca, iar în fața lui era un pahar de vin roșu pe jumătate gol. Levin mai luă două pahare și se duse la el. Puse unul din pahare pe masă.

— Dintotdeauna ți-a plăcut să bei două.

Luhzkov păru surprins.

— Doamne, Igor, ești chiar tu! Am primit un mesaj de la Moscova în dimineața asta. Mi se transmitea că te vei alătura echipei mele.

— Nu-i chiar așa, bătrâne. Într-un fel *tu* ești cel care se va alătura echipei *mele*.

— Ce naiba vrei să spui?

Levin scoase plicul din buzunarul interior, extrase mandatul de la Putin și i-l înmână.

— Citește.

După aceea, se așeză și își aprinse o țigară. Când Luhzkov îi înapoie mandatul, îi tremura mâna.

— Vai Doamne, ai grijă să nu cumva să-l pierzi. Dar ce înseamnă asta, Igor?

— Înseamnă că sunt într-o misiune specială din partea

președintelui însuși. Am nevoie de o acoperire, așa că trebuie să pozez ca atașat comercial. E vreo problemă?

— Bineînțeles că nu.

— Deocamdată, am nevoie de un birou și de toate accesoriile necesare. Nu voi avea nevoie de o mașină a ambasadei, am închiriat un Mercedes și nu-mi trebuie nici cazare - stau la Dorchester. E bine să te întorci, nu-i așa, Boris, și ce e mai potrivit pentru un ofițer al serviciilor de informații ruse decât cel mai luxos hotel din Londra?

Luhzkov capitulase complet.

— Cum spui tu, Igor.

— Bine. Musacaua arată delicios. Cred că am să-mi comand și eu una, spuse Levin, întorcându-se pentru a-i face semn unei chelnerițe.

Mai târziu, după ce își luase în primire biroul, analiză dosarele GRU arhivate pe computer și le compară cu informațiile pe care i le furnizase Așimov. Îl interesau Ferguson, Dillon, Harry și Billy Salter. Nume, foi imprimate de pe computer, adrese. Verifică până și trecutul lui Bell și pe cel al oamenilor lui pe care-i cunoscuse la Drumore. Era o adunătură, lipsită de stil. Pe de altă parte, probabil că Bell avea oarecare merite din moment ce reușise să ajungă șeful de personal al uneia dintre cele mai notorii organizații din lume.

Cu Dillon era cu totul altă poveste; aventurile lui vorbeau de la sine. Ceea ce-l impresionase cel mai mult pe Levin era faptul că în toți anii petrecuți alături de IRA, sursele poliției și ale Serviciului Secret de Informații nu-l atinseseră nici măcar o dată. Levin era cuprins de admirație.

Chiar și cei doi Salter îl surprinseseră. Nu prea se asemănau cu gangsterii obișnuiți. Fața îmbătrânită a lui Harry Salter vorbea de la sine, iar isprăvile lui Billy erau remarcabile. Cei doi Salter și Dillon erau niște oameni cărora pur și simplu nu le păsa.

— Exact ca mine, spuse Levin încet.

Gândul la Hannah Bernstein îl umplu de un regret ciudat după ce îi reciti dosarul și îi văzu poza. Fusese o femeie remarcabilă - nici nu putea fi altfel din moment ce ajunsese să aibă funcția de comandant în Divizia Specială. Fusese psiholog, cu studii la Oxford, și totuși ucisese de nenumărate ori. Și era și evreică la origine. Toate acestea îl făceau să nu se simtă în largul lui și știa și de ce.

Desigur, nu avea nici o legătură cu moartea ei. Oricum era practic moartă, datorită lui Așimov. Poate că nici nu ar fi fost nevoie de drogul pe care i-l dăduse asistenta. De fapt, Așimov era cel care o omorâse.

— Încerci să te consolezi, Igor? șopti el. Levin cel onorabil? Ei bine, băiete, nu-i așa, nu după tot ceea ce ai făcut.

Ajunse la dosarele corpului de securitate al poliției și găsi acolo toate detaliile uciderii lui Mary Killane: scena crimei, numele celor din Scotland Yard care lucrau la caz, faptul că presa nu avea nici un fel de informații...

Medicul legist care se ocupa de autopsie era un oarecare profesor George Langley. Levin îl verifică pe computer. De obicei, Langley lucra la morga de pe Church Street, mai jos de Kensington High Street. Destul de convenabil pentru Ambasada Rusă.

Totuși, în dosarele poliției nu se pomenea nimic referitor la Hannah Bernstein, iar Levin se lăsă pe spate, își aprinse o țigară și se îndreptă spre frigiderul mic din colț, îl deschise și găsi votca, din care își turnă un pahar mare. Băutura îl calmă, ajutându-l să gândească.

Așadar, părea logic ca autopsia lui Hannah Bernstein să fie realizată de același medic eminent care o făcea și pe cea a lui Mary Killane. În mod sigur, erau șanse mari să se întâmple asta. Mai trase un gât de votcă și puse sticla la loc. Nu mai avea decât un singur lucru de făcut. Îi rămăsese în minte remarca pe care o făcuse Luhzkov la

restaurant referitoare la pierderea mandatului de la Putin, așa că scoase scrisoarea și o introduse în copiatorul din birou. Făcu trei copii, puse două în seiful biroului, una în servieta sa, într-un plic, iar originalul și-l băgă la loc în buzunarul interior.

Îi telefonă lui Așimov de pe mobilul lui codificat și îl găsi pe acesta la Royal George, împreună cu Greta.

— Am sunat doar ca să dau raportul. Bell a avut vreo problemă la întoarcere?

— Nu. Care-i treaba acolo?

Levin îl informă în legătură cu ultimele noutăți.

— Tocmai mă pregăteam să ies să cercetez terenul.

— Așa să faci, îi spuse Așimov.

— Sincer să fiu, nu sunt prea impresionat de cum merg lucrurile pe aici. Poate că ăsta-i stilul lui Bell, dar dacă asta e tot ce poate face IRA, înseamnă că sunt toți niște derbedei. Modul în care a scăpat Fitzgerald de fata aceea a fost ridicol și inutil.

— Afacerea noastră e moartea, Igor. Nu avem timp de finețuri.

Închise telefonul și Greta Novikova îl întrebă:

— Probleme?

— Nu era decât Igor care făcea pe nebunul. Nu e deloc impresionat de IRA.

— Ei bine, atunci e în regulă, îi spuse Greta. Nici eu nu sunt.

Ferguson ședea în biroul său de la Ministerul Apărării, împreună cu rabinul Julian Bernstein și cu Blake Johnson. Dillon stătea pe pervazul ferestrei. Cineva bătu la ușă și Arnold Bernstein, tatăl lui Hannah, intră în încăpere.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am fost în operație.

— Nu-i nici o problemă, spuse Ferguson. Continuați, rabine.

— Ei bine, după cum știți, corpul unui evreu nu trebuie

pângărit prin autopsie și trebuie să fie îngropat într-un interval de douăzeci și patru de ore. Dar un rabin expert poate hotărî nerespectarea acestor reguli în situații excepționale. Am făcut o evaluare și, având în vedere uciderea tinerei asistente medicale și circumstanțele morții lui Hannah, cred că este nevoie să aflăm ce s-a întâmplat exact. Astfel, cu binecuvântarea fiului meu, vă acord permisiunea efectuării autopsiei.

— Știu cât de greu trebuie să fie pentru dumneavoastră, dar aproape că am un sentiment de recunoștință. Îi voi telefona chiar acum profesorului Langley.

Ploua tare, așa că Levin purta o haină de ploaie și o pălărie de fetru, și avea o umbrelă neagră mare. Morga de pe Church Street era surprinzător de aglomerată, în față fiind parcate destul de multe mașini. Era o clădire veche, probabil victoriană, așa cum sunt multe în acea parte a Londrei, arătând ca o școală destul de dărăpănată.

În interior, era frumos decorată și surprinzător de plăcută, iar la recepție erau două fete și peste tot forfotea o mulțime de oameni care păreau a fi reporteri.

— Haide, Gail, îi spuse un tânăr uneia dintre recepționere. Până la urmă femeia aceea, Killane, a fost omorâtă sau nu? Ce-i cu misterul ăsta?

— Nu pot să-ți spun asta, îi răspunse fata pe nume Gail. Tot ce știu e că profesorul Langley lucrează la alt caz.

— Și cazul ăsta are vreo legătură cu Mary Killane?

— Nu pot să spun asta.

Se retrase, lăsând-o pe cealaltă fată să se ocupe de recepție, când intrară Ferguson, Dillon, familia Bernstein și Blake. Levin îi recunoscu pe toți din dosarele lor.

Ferguson își anunță sosirea.

— Pe aici, domnilor.

Recepționera îi conduse spre coridorul din spate și dispărură cu toții intrând pe o ușă.

— Niciodată nu ne spune nimeni nimic, spuse tânărul reporter mâhnit. O să-mi facă un mare scandal la birou.

Scoase o țigară și Levin îi oferi un foc.

— La ce ziar lucrezi?

— *Northern Echo*. Tu?

— *Evening Standard*. O să vedem noi până la urmă, nu-i așa?

Îl găsiră pe Langley într-o încăpere cu faianță albă, în care luminile fluorescente făceau ca totul să pară aspru și ireal. În sală erau niște mese de operație de oțel, iar Hannah Bernstein era întinsă pe una dintre ele. Părea calmă, cu ochii închiși, având capul acoperit cu o pânză și din corpul ei curgea puțin sânge. Tatăl și bunicul ei se aplecară pe rând și o sărutară pe frunte.

Ferguson, spuse:

— Iertați-mă, domnule profesor, dar îmi puteți confirma ce mi-ați spus la telefon?

— Da. După părerea mea, Hannah Bernstein a fost omorâtă. Inima ei era slăbită oricum, dar am găsit urme de Dazone în organismul ei, iar acest medicament nu-i fusese prescris la Rosedene, am verificat. Acesta a fost introdus de curând în organismul ei, în supradoză.

Se lăsă o liniște înfiorătoare, iar Ferguson spuse:

— Vă dați seama de importanța pe care o are această constatare pentru cazul Mary Killane.

— Mă tem că da. Nu am crezut niciodată prea mult în coincidențe. Mi s-a comunicat momentul în care Killane i-a administrat medicația lui Hannah. Dazone începe să-și facă efectul după maximum o jumătate de oră, ceea ce se potrivește cu momentul uciderii lui Killane.

— Ei bine, atunci vom avea un proces mai puțin legat de treaba asta, spuse Ferguson. Acum trebuie să descoperim cine a împușcat-o pe Killane. Are legătură cu IRA.

— Și acum ce o să se întâmple? întrebă Dillon.

— Am să invoc Legea secretelor oficiale și am să-i prezint chestiunea coronerului[1] special al Coroanei. El o să emită un așa-numit ordin judecătoresc închis. Nu-i nevoie de nici un juriu. Se va emite și un ordin de înhumare, iar dumneavoastră, rabine, vă veți putea îngropa nepoata. Totul se va desfășura rapid. Îl puteți anunța pe antreprenorul de pompe funebre. Nu pot să vă spun cât de rău ne pare tuturor.

— Odihnească-se în pace.

Reacția lui Dillon fu incontrolabilă:

— Ei bine, să fiu al naibii dacă eu am să mă odihnesc vreun pic.

Se întoarse și trecu repede pe lângă recepționera Gail care stătea în dreptul ușii și după aceea ieși. Trecu prin mulțime, teribil de furios, împingându-l pe Levin care spuse:

— Hei, omule, ai grijă pe unde mergi.

Dillon dădu din cap dezaprobator.

— Îmi pare rău, apoi continuă să-și facă loc și ieși în ploaie.

Levin așteptă, iar tânărul reporter spuse:

— Se întâmplă ceva.

Ferguson și ceilalți apărură și ei, își făcură loc prin mulțime și ieșiră, iar în urma lor apăru recepționera.

— Ce-a fost asta, Gail? o întrebă tânărul reporter.

— Nu fi idiot! E o chestie de etică aici. În orice caz, nu e treaba mea să vorbesc cu voi.

— Cățea proastă!

— Mulțumesc foarte mult, îi răspunse ea, în timp ce-și punea haina.

Levin îi spuse tânărului reporter, suficient de tare ca să-l audă și femeia:

— Nu ar trebui să vorbești așa cu o doamnă. Nu se face

[1] Ofițer de poliție judiciară în Anglia și în S.U.A.

una ca asta.

Ea îi zâmbi fugitiv în semn de recunoștință și îi spuse celeilalte recepționere:

— Plec în pauză, după care ieși.

Levin o urmă. Ea ezită pe scări când văzu cât de tare ploua, iar el îi oferi umbrela. Era nevoie de un rus educat la una dintre cele mai bune școli publice londoneze ca să fie atât de fermecător, fiind dur exact atât cât trebuia.

— Unii oameni nu au nici un fel de maniere, dar chiar să-i vorbești așa unei doamne... Dădu din cap dezaprobator. Ar fi trebuit să-i dau un pumn în gură.

— Ei, e doar prost, dar îți mulțumesc pentru amabilitate.

— Nu știu încotro te îndrepți, dar ai să te uzi leoarcă fără umbrela mea. Apropo, *unde* te duci?

— A, la Grenadier. Lucrez jumătate de tură în seara asta până la nouă, așa că am să mănânc niște sandviciuri și am să beau o cafea acolo.

— Ce coincidență - și eu tot acolo mă îndreptam. Mergem împreună?

El o protejă de ploaia torențială, ținându-și brațul ușor în dreptul mijlocului ei.

— Și tu ești reporter? îl întrebă ea.

— Așa se pare. Ajunseră la local. Hai să intrăm.

Încă era devreme și erau multe locuri libere. El o ajută să-și dea jos haina.

— Pot să te însoțesc? Aș vrea să mănânc și eu un sandvici.

Era în mod evident atrasă de el.

— De ce nu? Crevete cu salată și ceai.

— Ei, dar putem mai mult decât atât.

Se îndreptă spre bar, îi dădu comanda chelneriței și se întoarse cu două pahare de șampanie.

— Poftim.

— Hm, ce drăguț!

Tânăra radia de plăcere.

— Meriți. Lucrezi în domeniul morții. Nu sunt mulți

oameni care ar putea face ce faci tu.

— Ei, știu și eu!

Își bău șampania și își mâncă sandviciurile, iar el îi mai comandă un pahar și trecu la treabă.

— Mă gândesc la lucrurile pe care trebuie să le înduri la serviciu. Uite, de pildă, ce s-a întâmplat mai devreme.

Era puțin ametită și se înroșise foarte tare la față.

— Ei bine, trebuie să recunosc că a fost ceva foarte neobișnuit.

— Erai acolo?

— Păi i-am condus pe toți la profesor, așa că stăteam lângă ușă când le-a spus ce a descoperit.

— Un moment.

Levin se ridică, se duse la bar și se întoarse cu încă două pahare.

— Ce spuneai? Trebuie să fi fost groaznic.

— Păi, nu prea ar trebui să spun nimic. Cu toate acestea, se aplecă spre el.

Întreaga poveste ieși la iveală în mod firesc, după care ea se uită la ceas și exclamă:

— Vai, deja am întârziat!

Se ridică repede, iar el o ajută să-și pună haina.

— Te conduc înapoi. Încă mai plouă. Ce păcat că ești de serviciu în seara asta, îi spuse el. Am fi putut lua cina împreună.

— A, nu cred că i-ar fi plăcut prietenului meu.

Levin reuși să se abțină să nu râdă în hohote. O conduse prin ploaie până la intrarea în morgă.

— Ai grijă de tine, îi spuse și plecă.

Apoi, în timp ce se îndrepta spre intrare, se întoarse ca să se uite înapoi și observă o mașină mortuară neagră. Ceva îl făcu să se oprească. Rabinul Julian Bernstein apăru din clădire. În spatele lui, ieșiră dricarii cu un sicriu.

Îi privi cum puneau sicriul în mașină, după care închiseră ușa din spate. Levin se retrase în timp ce rabinul Bernstein

se așeza în partea din față a mașinii, în spatele șoferului, iar dricarii intrau în altă limuzină. Sub portiera din spate, era scris cu litere aurii numele și numărul de telefon al antreprenorului de pompe funebre. Le memoră și merse pe jos până la ambasadă. Odată ajuns în biroul său, îi telefonă lui Așimov.

— Lucrurile au început să se miște.

— Spune-mi tot.

Levin începu să-i povestească:

— Ți-am spus eu că amicii tăi din IRA au fost stângaci. Unui om ca Dillon nu-i trebuie mult ca să-și dea seama în ce direcție merg lucrurile. Mai bine ai avea grijă ca Fitzgerald să stea ferit în Ibiza. Vrei să mă duc eu acolo să am grijă de el?

— Nu fi prost, Igor, am nevoie de oamenii ăștia. Rămâi acolo, du-te la înmormântare și stai cu ochii pe Ferguson și compania.

— Deci nu vrei să-l lichidez pe Dillon pentru tine?

— Nu acum. Respectă doar ordinele, Igor.

Levin stătu să se gândească o vreme, după care sună la antreprenorul de pompe funebre.

— Aș vrea să trimit flori în semn de respect pentru domnișoara Hannah Bernstein. Nu sunt sigur dacă trupul este la dumneavoastră sau acasă.

— Peste noapte va fi aici.

— Și înmormântarea?

— Mâine-dimineață la ora zece, la cimitirul Golders Green.

— Mulțumesc, sunteți amabil.

Reflectă un timp, apoi se hotărî să iasă la o plimbare cu mașina, ajungând la Wapping, la Cheiul Cable și, în cele din urmă, la Omul din Umbră. Se lăsa noaptea, pe râu erau multe lumini, iar el își lăsă mașina în parcarea aglomerată. Se duse pe marginea cheiului și își aprinse o țigară. Dintotdeauna îi plăcuseră râurile, mirosul acestora,

ambarcațiunile, și totuși acum simțea un gol ciudat. Era din cauza lui Bernstein. Se tot gândea la fotografia ei, la expresia de pe fața ei. La naiba, moartea ei nu era chiar responsabilitatea lui, era oarecum inevitabilă. Și atunci de ce se simțea așa? Să fi fost din cauza legăturii evreiești? Era o aberație. Asta nu însemnase niciodată prea mult pentru el, iar moartea era un mod de viață de ani de zile.

— Revino-ți, Igor, șopti el și își aruncă țigara în Tamisa.

Luă un săculeț de piele pe care-l avea în buzunar și scoase un mic aparat de ascultat, încă un dispozitiv elaborat de GRU, pe care și-l introduse în urechea dreaptă. Cipul pe care îl conținea acesta mărea considerabil volumul sunetelor. După aceea, traversă cheiul și intră în Omul din Umbră.

Ferguson, Dillon și băieții Salters erau acolo cu toții, inclusiv Roper în scaunul său cu rotile. Stăteau în separeul din colț, dar barul era și el ocupat. Levin își comandă un pahar mare de votcă și luă un exemplar din ziarul *Evening Standard* pe care îl lăsase cineva. Avu noroc, căci cuplul care stătea în micul separeu de două persoane de lângă cei pe care-i urmărea se ridică să plece, iar Levin se mișcă rapid și îi luă locul. Era protejat de peretele de lemn dintre cele două separeuri, așa că nu putea fi văzut, dar după ce dădu sunetul puțin mai tare la aparatul său de ascultat, începu să audă perfect ce se întâmplă dincolo. Începu să-și facă de lucru cu ziarul și ascultă cu atenție.

Billy Salter era cel care vorbea.

— Ce se întâmplă? Ce-i cu femeiușca asta, Mary Killane? Ce legătură are?

Roper interveni.

— E vorba de o legătură cu IRA pe care o are din copilărie. Tatăl ei era unul dintre oamenii de bază ai Provisional IRA. A murit de cancer acum mulți ani în închisoarea Maze. Mama a dus-o pe fată la Dublin când

aceasta era foarte mică.

— Ai cercetat atent ce s-a întâmplat cu ea?

— Charles, pot să-ți enumăr totul, de la școlile pe care le-a urmat până la locul în care a fost instruită ca asistentă medicală. Știu toate chestiile astea.

— Ai verificat dacă era și ea membru IRA?

— Am verificat cât de bine am putut și nu era.

— Aparținea vreunui grup politic sau ceva de genul ăsta?

— Din câte-mi dau eu seama, și știu destul de multe, nu aparține nici unui grup care are legătură cu Sinn Fein[1], pot să garantez asta.

Dillon interveni:

— Nici nu avea cum să fie. Avea valoare pentru că locuia în Republică și nu era implicată. Dacă ne luăm după vârsta ei, probabil că era agent latent.

— Ce dracu' mai e și un agent latent? întrebă Harry.

— Noul curent, Harry. Profesioniști decenți și plăcuți care lucrează în spitale, birouri sau universități, mulți dintre ei fiind irlandezi din Londra. Sunt născuți aici și au accent englezesc. Au o acoperire perfectă - până când sunt activați.

— Într-un fel, descrierea asta ți se potrivește și ție, Sean, spuse Ferguson. Tatăl tău te-a adus aici când erai copil. Ai educație englezească.

— E adevărat. Nu ai nevoie de accent irlandez ca să fii irlandez. IRA a descoperit asta acum mult timp în cazul meu, iar în ziua de azi este un aspect și mai important. Dacă voi credeți că au renunțat, vă înșelați amarnic.

---

[1] mișcare politică irlandeză, actualmente fiind un partid politic dedicat noțiunii de republicanism irlandez, ce se opune diviziunii Irlandei. Este deseori considerat ca fiind aripa politică a IRA, fiind considerat un partid naționalist cu vederi de stânga. Este prezent atât în Republica Irlanda cât și în Irlanda de Nord. Parlamentarii aleși în Irlanda de Nord pentru Parlamentul Regatului Unit practică absenteismul voluntar ca formă de protest asupra statutului politic al regiunii.

— Așadar, Mary Killane a primit sarcina de a-i administra o supradoză lui Hannah Bernstein, spuse Ferguson. Dar de ce?

Se făcu liniște.

Roper spuse:

— În calitatea sa de ofițer al Diviziei Speciale, Hannah nu se ocupa doar cu trimiterea la închisoare a membrilor IRA, ci și cu omorârea unora dintre aceștia.

— Așadar, ce vrei să spui? întrebă Blake. Că o persoană aflată într-o poziție sus-pusă a așteptat ca ea să fie pe moarte înainte de a hotărî să o omoare?

— Ca pe un câine, spuse Dillon, cu o voce aproape lipsită de expresie, fără nici un fel de sentiment.

Billy se duse la bar și mai comandă niște băuturi. Când se întoarse, stăteau cu toții nemișcați, în liniște.

— Răzbunarea este singura ipoteză care are sens. Oricine ar fi în spatele acestei afaceri, scopul a fost să-și răscumpere pierderile. Din cauza legăturii cu IRA, presupunem că este vorba despre IRA. Dar s-ar fi putut să lucreze și pentru altcineva?

Una dintre chelnerițe aduse băuturile. Dillon se uită la paharul lui de whisky Bushmills și îl dădu pe tot peste cap.

— Ei, Billy, în cazul unei fete ca ea, toate informațiile sunt impecabile. Pun pariu că se ducea la slujbă de două ori pe săptămână. Și era și asistentă medicală, își alesese o profesie în care să aibă grijă de alții. În mod normal, o fată ca ea nu ar omorî nici măcar un țânțar. Ar fi avut nevoie de o convingere puternică pentru a putea face ceea ce a făcut. Când eram copil, iezuiții de la școala de aici din Londra m-au învățat un lucru important: „Îi vei recunoaște după lucrurile neînsemnate”.

Billy, cel care era din multe puncte de vedere *alter ego*-ul lui Dillon, fu cel care spuse:

— Și în cazul ăsta, lucrul neînsemnat este faptul că tatăl ei a fost activist IRA.

— Și a murit într-o închisoare britanică, spuse Roper.

— O fată ca ea ar fi avut nevoie să creadă foarte mult în ceva, spuse Dillon. Trebuia să fie convinsă că este ceea ce trebuie să facă. Era genul de fată care merge duminica la slujbă. Ce-ar fi putut-o determina, așadar, să facă una ca asta? Ar fi trebuit să creadă că este ceva acceptabil, dacă vreți.

— Ca un act politic, într-un fel? spuse Roper.

Ferguson dădu din cap dezaprobator:

— Nu, un act de război.

— Ceea ce explică de ce este atât de importantă legătura cu IRA, spuse Harry Salter. Dar cine să fie în spatele întregii afaceri? Cine să fi fost persoana care a angajat-o?

Roper completă:

— Și care a fost și suficient de nechibzuită să o lichideze după aceea?

Ferguson spuse:

— Ei bine, Brigada de criminalistică lucrează la cazul ăsta.

— Nu au să ajungă nicăieri, spuse Dillon sec. Lasă treaba asta în seama mea. Am să aflu eu care e adevărul aici, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac.

— Fără prostii, Dillon?

— Ei, ăsta face tot timpul prostii, spuse Billy.

Ferguson încuviință.

— Ceea ce ne aduce la o mică discuție de afaceri. Incidentul groaznic care s-a întâmplat m-a lăsat cu un om în minus în departament. Aș putea cere pe cineva din Divizia specială în locul lui Hannah, dar m-am hotărât să nu fac asta. Billy, în ultimii câțiva ani m-ai impresionat mult mai mult decât crezi. Tu știi ce presupune munca asta, ne-ai ajutat destul de mult și ai omorât de nenumărate ori.

— Ești amabil. Despre ce e vorba?

Ferguson scoase un plic din buzunar.

— Înăuntru vei găsi un mandat prin care ești numit agent în Serviciul Secret de Informații, sub comanda mea, în locul Comandantului Hannah Bernstein. Cu fotografia mi-a fost ușor. Maiorul Roper e vinovat pentru obținerea informațiilor mai delicate.

Harry Salter se întoarse spre Roper:

— Nenorocit prefăcut ce ești!

Billy îi spuse:

— Taci!

Scoase mandatul și îl deschise. Se întoarse către Dillon, apoi din nou spre Ferguson.

— Cum spun americanii? Sunt mândru să vă servesc.

— Fantastic! Dar ține minte un lucru. Când te prezinți la Ministerul Apărării, să te îmbraci cu un costum mai bun. Și Dillon are standardele lui, desigur. Nu e nevoie să dai raportul la ora nouă dimineața. Intenționez să vin și eu la cimitirul Golders Green la ora zece, pentru funeraliile comandantului Bernstein. O să ne întâlnim acolo cu siguranță.

Harry Salter spuse:

— Cred că o să ne întâlnim acolo cu toții.

Se întoarse apoi spre Roper.

— Nu-ți face probleme în legătură cu scaunul cu rotile, băiete. Avem o furgonetă. Încap opt persoane în ea. O să mergem împreună. Tu ce-ai de gând să faci, Dillon?

Dillon era foarte palid, iar ochii lui semănau cu niște goluri negre.

— Ne întâlnim acolo. Am să vin singur.

Se îndreptă spre bar, își mai luă ceva de băut și se întoarse. Blake Johnson spuse:

— V-aș însoți și eu, dar am un avion care mă așteaptă. După cum am mai zis, instinctul îmi spune că o să găsim la Drumore Place unele dintre răspunsurile la toată afacerea asta cu Belov. Mă gândeam să fac o escală la aeroportul din Belfast la întoarcere, să închiriez o mașină și să mă duc

până acolo dându-mă drept un turist american care se îndreaptă spre Dublin. Ce părere aveți?

— Doamne, spuse Billy. Ești sigur?

— Ai un avion oficial, angajat de ambasadă? spuse Dillon.

— Desigur.

— Bun. I-am eliminat noi pe Kelly și pe oamenii lui, dar acolo tot e teritoriu IRA. Te sfătuiesc să-ți iei un pistol Walther PPK pe care să-l ții la subsuoară și un Colt de calibru .25 cu cartușe *hollowpoint* pe care să-l ții într-un toc la gleznă. Dacă îți găsesc Walther-ul, există șansa să nu vadă și Colt-ul.

— Chiar e așa de rău?

— Cum am spus. E teritoriu IRA. Dacă nu mai este Kelly, o să vină altcineva să-i ia locul.

— Să mă duc și eu cu el? întrebă Billy.

— Nu fi prostănac. Dacă te-ai duce, i-ai strica acoperirea ca turist american. Și oricum avem multe treburi de făcut aici. Eu am plecat. Ne vedem mâine-dimineață.

Se întoarse și plecă, iar Levin îi întâlni privirea în timp ce se uita în sus. Levin reveni la ziarul său. Dillon se încruntă în drum spre ieșire. Ceva nu era în regulă, dar era prea obosit, iar creierul lui nu funcționa la fel de bine ca de obicei. Era supus unei tensiuni grozave și nu se putea gândi decât la Hannah și la ce i se întâmplase. Se gândea la toată violența, la toate lucrurile pe care le făcuse pentru Ferguson, la crime și la toate încurcăturile, iar ea fusese prinsă la mijloc și, în timp ce se îndrepta spre Mini Cooper-ul său, Dillon nu reușea să scape de sentimentul că, într-un fel sau altul, fusese vina lui.

În spatele lui, cum grupul începuse să se agite, Levin se ridică și plecă. Se întoarse la Mercedesul lui, urcă în mașină și îi telefonă lui Așimov.

— Am vești pentru dumneata.

Așimov se odihnea după cină în fața șemineului din Sala Mare de la Drumore Place, împreună cu Greta și Liam Bell.

— Spune-mi despre ce e vorba, zise el și ascultă. Excelent, adăugă după un timp. Rămâi la Londra și ține-l pe Dillon sub observație. Lasă-l pe Blake Johnson în grija mea.

Închise telefonul și se întoarse spre Bell și Greta, spunându-le:

— O să avem un oaspete interesant. Unul dintre oamenii de încredere ai președintelui Jake Cazalet.

— Și de ce vine? întrebă Greta.

— Ca să afle ce s-a mai întâmplat pe aici de când au ieșit din scenă oamenii lui Kelly și noi, toți ceilalți.

Îi spuse ce aflase Levin.

— E bun, e al dracului de bun, dar și despre Blake Johnson se poate spune același lucru. Am să-ți listez de pe computer o fotografie a lui, îi spuse lui Bell. A fost erou în Războiul din Vietnam, apoi a lucrat în FBI, iar acum este omul de încredere al președintelui și se ocupă cu securitatea acestuia.

— O să-i facem o primire pe cinste, spuse Bell.

Greta interveni și ea:

— Nu e mai bine dacă își bagă nasul pe aici și nu află nimic?

— S-ar putea.

Dar lui Așimov îi sclipeau ochii.

— Bun, am avut grijă de Bernstein, dar gândiți-vă ce lovitură ar fi dacă am reuși să-l dăm gata pe Johnson. Asta l-ar afecta serios pe Cazalet, i-ar afecta pe toți.

Se întoarse spre Bell.

— O să ne hotărâm ce facem mâine când o să apară.

— Sunt omul dumitale, spuse Bell și își termină băutura.

IRLANDA • LONDRA

5

Pentru Blake, totul începu a doua zi, dimineața devreme. Prima lui oprire fu Ambasada Americană din piața Grosvenor Square, unde îi făcu o vizită de protocol ambasadorului. Ambasadorul fu foarte cordial:

— Presupun că nu am putut face foarte mult pentru tine de data asta, Blake. Înțeleg că e vorba despre o problemă de securitate.

— Absolut, îi spuse Blake. E o problemă tratată sub mandat prezidențial.

— În cazul tău, de obicei asta înseamnă că vei avea de-a face cu Charles Ferguson. Am observat că avionul Gulfstream cu care ai venit a aterizat la Farley Field, mică bază RAF[1] pe care o folosește Ferguson pentru operațiunile lui speciale.

— Așa este.

— Destul. Responsabilii mei cu transportul mi-au spus că trebuie să faci o escală în Belfast.

— Da, am de făcut o vizită. Nu voi rămâne la sol decât câteva ore.

---

[1] RAF - *Royal Air Force*, aviația britanică (n. tr.).

— Blake, ne-am cunoscut în Saigon acum treizeci și cinci de ani. Știu cum sunt vizitele pe care le faci tu.

Veni de după birou și îl îmbrățișă pe Blake călduros.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, prietene, ai grijă de tine! Transmite-i președintelui salutările mele.

*

Un Mercedes al ambasadei îl duse la capelă într-un timp foarte scurt. Aceasta era la marginea cimitirului și afară erau parcate mai multe limuzine, iar șoferii îmbrăcați în uniforme stăteau și așteptau. Pe ușă era un anunț mare pe care scria „Salon privat”. Blake intră și găsi un grup destul de mic. Rabinul Bernstein era ajutat de un alt rabin care purta niște panglici negre pe care le împărțea și oamenilor din față - evident membri ai familiei - iar aceștia și le prindeau pe haine. Sicriul era foarte simplu, conform obiceiului evreiesc, și era închis.

Ferguson, băieții Salter și Roper stăteau în spatele băncilor, iar Dillon era puțin mai încolo; Billy Salter stătea nu prea departe de el. Amândoi erau îmbrăcați în costum negru, cu cravată și cu cămașă albă apretată, și păreau a fi lacheii diavolului. Într-un fel ciudat, parcă erau frați, căci erau amândoi albi ca varul și trași la față.

Se făcu un necrolog. Celălalt rabin îi șopti ceva lui Bernstein, iar acesta făcu un semn cu mâna. Le spuse celor adunați:

— Durerea mea este evidentă când mă gândesc că nepoata mea preaiubită ne-a fost răpită prea devreme. Este aici o persoană care îi cunoaște valoarea mai mult decât mulți alții.

Billy se întoarse și se uită la Dillon, dar Bernstein continuă:

— Este vorba despre maiorul Charles Ferguson, alături de care a lucrat mai mulți ani, ca delegat al Diviziei speciale.

Ferguson se îndreptă spre altar și se alătură celor doi rabini.

— Ce-aș putea să spun despre această ființă cu adevărat remarcabilă și talentată? A fost absolventă a Universității Oxford și a ales să fie ofițer de poliție, punându-și viața în pericol și fiind rănită de nenumărate ori; a ajuns să aibă gradul de Detectiv Comandant în Divizia Specială - acestea sunt extraordinarele ei realizări.

Blake își dădu seama că Dillon făcuse un pas în spate. Ferguson se întoarse spre Bernstein și îi spuse:

— Rabine, îmi cer scuze dacă intru pe domeniul dumneavoastră, dar cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să citez un fragment din „Proverbe”.

— Aveți permisiunea și binecuvântarea mea, îi spuse Julian Bernstein.

Ferguson spuse, cu o voce puternică:

— „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele”[1].

Dillon trase adânc aer în piept, înecându-se și se retrase și mai mult în spate, după care se întoarse și ieși, iar Billy se duse după el.

Dillon stătea lângă Mini Cooper. Începuse să plouă. Își luă haina de ploaie și se îmbrăcă. Billy le făcu semn lui Joe Baxter și lui Sam Hall care stăteau lângă furgonetă, iar Hall scoase o umbrelă neagră mare și o deschise, grăbindu-se spre ei. Dillon își aprinse o țigară, tremurând.

Billy îi ținu umbrela și îi zise lui Baxter:

— Scoate sticluța cu băutură.

Baxter se conformă, iar Billy spuse:

— E Bushmills. Dă-l pe gât.

Dillon se uită la el cu o privire absentă.

— Și ea s-ar aștepta să faci asta.

Dillon înghiți whisky-ul. Se opri, după care mai luă o

[1] *Proverbe* 31:10. (n. tr.)

înghițitură. Dădu din cap dezaprobator, cu fața roșie.

— Spune-mi, Billy, de ce plouă întotdeauna la înmormântări?

— Aș spune că așa e scenariul. Viața imită arta. Mai vrei o gură?

— Poate doar una.

În acel moment, Igor Levin sosi cu întârziere. Parcă mașina și se îndreptă spre intrare, îi aruncă o privire lui Dillon, după care își continuă drumul. Dillon era conștient că se întâmpla ceva, dar era prea emoționat. Mai bău puțin Bushmills și îi dădu sticluța înapoi lui Joe Baxter, și, o clipă mai târziu, oamenii începură să iasă din capelă.

Mormântul deschis era pregătit în cavoul familiei. Oamenii se îngrămădiră în jur, creând o broderie de umbrele în ploaie. Dillon și Billy rămaseră în spate, Ferguson și compania de cealaltă parte, iar Levin era ascuns de un grup de prieteni, umbrelele ajutându-l să nu fie văzut.

Pe măsură ce sicriul era lăsat în groapă, celălalt rabin îl luă pe Julian Bernstein pe după spate și îi spuse cu voce tare:

— Să se odihnească în pace.

Dillon se întoarse spre Billy:

— Eu am plecat. Restul e pentru familie. Kadișul, rugăciunea pentru morți, n-am eu treabă cu asta. Nici măcar nu sunt sigur că i-am fost prieten.

— Termină, Dillon! Avea o părere foarte bună despre tine.

— Ei, nu-i chiar așa, Billy. I-am provocat prea multă suferință. Nu reușesc să-mi scot asta din cap. Am târât-o după mine dintr-o misiune oribilă în alta.

— Nu o puteai duce nicăieri, dacă nu ar fi vrut și ea asta, Dillon.

— Și atunci, de ce naiba mă simt așa de vinovat?

Se urcă în Mini Cooper.

— Mai vorbim, Billy.

Blake Johnson se grăbi spre mașină și se aplecă.
— Sean, te simți bine?
— Ne mai vedem, Blake. Ai grijă de tine în țara teroriștilor.
Plecă și Blake spuse:
— Ce părere ai?
— E ca un vulcan pe cale să erupă.
— Așa mă gândeam și eu. În orice caz, trebuie să plec.
— Ai grijă de tine în Irlanda.
— Așa am să fac.
Blake se urcă în limuzină și plecă. Levin care stătea pe aproape, ascuns de mulțimea lui cu umbrele, auzise discuția dintre Blake și Billy. Acum se întoarse la Mercedes și îi telefonă lui Așimov, povestindu-i evenimentele de la înmormântare.
— Deci vine încoace? întrebă Așimov.
— Așa se pare.
— Ei bine, le-am dat băieților câte o copie după fotografia lui. Cred că are asigurată o întâmpinare călduroasă.
— Tu ești șeful, spuse Levin.
De fapt, era de părere că ar fi fost cel mai bine să-l lase pe Blake Johnson să adulmece puțin lucrurile, să-i accepte rolul de turist american și să-l lase să plece. Pe de altă parte, învățase deja că nu trebuia să se aștepte la chestii prea inteligente din partea IRA, iar Așimov începea să-l îngrijoreze. Se dovedea a fi mult prea sentimental. Dar, la urma urmei, asta nu era treaba lui, el nu făcea decât să asculte ordine, așa că porni mașina și plecă.

La Farley Field, Gulfstream-ul îl aștepta pe Blake, având doi piloți ai Forței Aeriene Americane care așteptau și ei, îmbrăcați în combinezoane de zbor.
— A apărut vreo problemă? întrebă Blake.
— Nici una, domnule. Avem vreme bună pentru Belfast.
— Nu plouă?

— Ei, pe naiba, la Belfast plouă întotdeauna, domnule.

— Nu știu cât am să stau acolo. O să vedem. Vă rog să mă scuzați o clipă. Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu cineva.

După cum convenise cu Ferguson, Blake trebuia să se întâlnească în camera operativă cu Intendentul, un sergent-major în retragere. Bărbatul pregătise armamentul după indicațiile lui Dillon, un Walther într-un toc pentru umăr și un Colt .25, un revolver cu amortizor.

— Așa cum ați cerut, domnule, cartușe *hollowpoint* și tocul pentru gleznă pe care l-ați comandat. O să vă descurcați cu astea în Belfast, domnule.

— Am imunitate diplomatică, domnule sergent-major.

— Mă gândeam la tocul pentru umăr, domnule. Credeți că e o idee bună?

— Da, dacă lucrurile o iau razna cu oamenii cu care voi avea de-a face, ei vor crede că m-au dezarmat, dar eu voi mai avea și tocul de la gleznă.

— Dacă aveți noroc, domnule.

— O, întotdeauna am, domnule sergent-major.

Ieși și se îndreptă spre Gulfstream, unde dădu peste o stewardesă, o tânără sergent pe nume Mary, care trebuia să aibă grijă de el în timpul drumului spre Washington. Decolară și se înălțară la 10 000 de metri, iar ea veni să-i ofere o băutură răcoritoare.

El își luă doar un brandy cu suc de ghimbir. Ciudat, în timp ce sorbea din băutură își aminti de comandantul din marina britanică, alături de care încercase pentru prima dată combinația aceasta, în Vietnam, cu mulți ani în urmă. Desigur, britanicii nu ar fi trebuit să fie acolo, dar marina lor, având experiența din Insula Borneo, le oferiseră expertiză pentru ambarcațiunile americane rapide din Delta Mekong. Cei din Marina Regală cunoșteau din vremuri de demult această băutură sub numele de Horse’s Neck, iar lui Blake îi plăcea la nebunie acel amestec de

brandy, gheață și suc de ghimbir, mai ales în momente de tensiune. Era genul de lucru care te face să simți că merită să trăiești. Savură fiecare picătură și se gândi la situația în care se afla, ceea ce îl făcu să revină în mod inevitabil la bunul lui prieten Sean Dillon. Realizaseră atâtea lucruri împreună! Dillon participase într-un fel sau altul la salvarea a doi președinți americani de la moarte timpurie, iar în incidentul cu președintele Clinton și prim-ministrul Major fusese rănit atât de grav, încât fusese la un pas de moarte.

Dar încă mai era printre ei. În schimb, Hannah Bernstein se dusese; Blake, surprins de cât era de emoționat, îi făcu semn lui Mary și mai comandă un brandy cu suc de ghimbir. Era mai mult decât ar fi trebuit să bea, dar, la urma urmei, se afla în Irlanda.

Așadar, ce-l aștepta în Ballykelly și la Drumore? Spre surprinderea lui, își dădu seama că nu-i păsa chiar deloc. Supraviețuise Războiului din Vietnam, blestemul majorității celor din generația lui, și avea și decorații care să dovedească acest lucru. Supraviețuise experiențelor celor mai dure care se puteau trăi în FBI, încasase un glonț pentru a-i salva viața președintelui și rezistase unor lucruri și mai rele de atunci.

„Ce-ar putea să-mi facă măscăricii ăștia din IRA?” Își termină cocktailul Horse’s Neck, își deschise servieta și scoase de acolo un mic aparat, miracol al tehnologiei moderne, pe care și-l fixă pe curea. Era o rezervă dacă-l lăsa mobilul, lucru care nu era exclus.

— Să-i ia dracu' pe cei din IRA. E timpul să trecem la treabă, spuse el. Ce-o fi, o fi.

Gulfstream-ul coborî, ateriză și rulă până la terminalul de sosiri pentru Afaceri Externe. Mary deschise ușa, iar el se ridică.

— Bine, fiule, să terminăm toată treaba asta odată, șopti el.

Asta spunea de obicei fostul lui comandant de unitate în Vietnam. E uimitor cum toate lucrurile care îți afectează viața într-un fel sau altul îți rămân în minte chiar până la sfârșit.

— Ne vedem mai târziu, Mary, spuse el și coborî pe scara avionului.

Piloții săi din Forțele Aeriene aveau dreptate. Ploua în timp ce el pleca din aeroport la volanul unui BMW. Deja percepuse diferența din felul de a vorbi al oamenilor. Cu siguranță mai avusese de-a face de multe ori cu accentul irlandez, dar cel din Irlanda de Nord era complet diferit. Își porni dispozitivul GPS și introduse destinația. Apărură imediat detaliile despre locul unde trebuia să meargă și modul în care putea ajunge acolo, iar el le urmă.

„Și ce loc minunat și frumos era”, se gândea el, în timp ce conducea prin munți, după care trecu granița în Republica Irlanda și urmă drumul de pe linia coastei, până ajunse în comitatul Louth, spre Drumore.

După o oră și jumătate sosi la Ballykelly, în timp ce ploua torențial; ajuns la clădirea în cauză, văzu o firmă uriașă pe care scria „Belov International”. Se opri lângă intrarea principală, ieși din mașină și începu să se uite în jur. Din cabina de la poartă ieși un bărbat îmbrăcat în haine de paznic și se îndreptă spre el.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Blake spuse:

— Nu, mă îndrept spre Dublin dinspre Belfast. Am fost surprins să văd firma cu „Belov International”. Nu știam că lucrează și în Irlanda. În Texas, au o firmă foarte mare. Drumore este pe drumul ăsta?

— Da, domnule. La opt sau zece minute.

Blake încuviință și plecă. Paznicul reveni în cabina lui și îi telefonă lui Liam Bell.

— Tocmai a trecut americanul pe aici. Se îndreaptă spre

Drumore acum.

— Ești un om de ispravă.

Bell își închise telefonul mobil și se întoarse către Așimov și Greta, care stăteau afară la Drumore Place.

— A venit. Ce vreți să faceți?

Așimov se uită la Greta. Era foarte agitat.

— Bine, hai să vedem cum se comportă.

Greta spuse:

— Iuri, lasă-l să-și bage nasul puțin și apoi să plece. Nu existăm nici tu, nici eu, iar Iosif Belov se presupune că se află la mii de kilometri distanță. Nu o să găsească nimic și nu o să facă nici un rău.

— Nu înțelegi, Greta. El este una dintre principalele noastre ținte, e mâna dreaptă a președintelui american.

— Dacă moare aici, moartea lui va transmite un mesaj, spuse ea.

În Așimov părea să se dea o luptă.

— Bine. Se întoarse către Bell. Mergem numai să-l ținem sub observație. Greta și cu mine ne vom feri din calea lui ca să vedem ce se întâmplă. Dar dacă spune sau face ceva suspicios, te ocupi.

— Și tu ești un om de ispravă, spuse Bell. Lasă totul în seama mea.

Blake coborî cu BMW-ul său și văzu Drumore Place la baza dealului și satul de jos, micul port, cele câteva bărci de pescuit și poate treizeci de cabane și case, pubul Royal George, o vedere minunată la mare și un țărm stâncos. Blake coborî cu mașina, merse pe strada principală și ajunse în parcarea din fața pubului Royal George.

Ieși din BMW și se îndreptă spre zidul scund, uitându-se în jos, spre port. Așimov și Greta îl urmăreau din spate din desișul de pe deal. El îi dădu binoclul.

— El e.

Femeia se uită și Bell veni spre ei.

— Deci, ce vrei?

— Hai să vedem ce face.

Blake se îndreptă spre Royal George. Observase că satul avea un aer ciudat, că lipseau oamenii, ceea ce spunea multe. Deschise ușa și intră.

Patrick Ryan era la bar, iar lângă fereastră stăteau doi dintre oamenii lui Bell, Casey și Magee, așezați la o masă și savurând o tocană irlandeză. Blake se îndreptă spre bar, iar Ryan îl întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Sunt în trecere spre Dublin.

Blake își exageră accentul american.

— Ce frumos e portul! Mă gândeam că pot să iau prânzul la dumneavoastră.

— Așa și este, domnule.

Blake se întoarse și le aruncă o privire lui Casey și Magee.

— Poate că am să mănânc același fel ca tipii ăia și aș vrea și o bere.

Ryan îi dădu berea și, întorcându-se de la bucătărie, spuse:

— Vine, domnule.

Blake zise:

— Știți, eu sunt din Texas și una dintre cele mai mari firme ale noastre este Belov International, spuse Blake. Când am trecut prin Ballykelly, mai sus pe drum, am fost uimit să văd că au și aici o filială.

Apăru o fată cu tocana și i-o așeză pe o masă alăturată. Blake se așeză și Ryan îi spuse:

— Mare om, domnul Belov, a făcut minuni pentru comunitate și pentru sat.

— A, deci vine pe aici, nu-i așa? spuse vesel Blake.

— E proprietarul casei celei mari, Drumore Place. Noi îl vedem din când în când, dar el călătorește în toată lumea, dacă înțelegeți ce vreau să spun. A fost aici de curând, dar

cred că în momentul de față se află în Rusia.

Blake începuse deja să mănânce tocana irlandeză. Era conștient de faptul că amândoi bărbații de lângă fereastră își aprindeau țigările și stăteau acolo, holbându-se la el. Se gândi că putea fi în pericol aici. Înfulecă repede tocana, își termină berea și se îndreptă spre bar.

— Cât vă datorez?

— E din partea casei, domnule, spuse Ryan. Nu prea vin mulți turiști pe aici în perioada asta a anului. Sunteți primul.

— Ei bine, e foarte frumos din partea dumitale, spuse Blake și ieși.

Totuși, când ajunse la BMW și urcă la volan își dădu seama că îi lipseau cheile. Când ieși, Casey și Magee stăteau și-l așteptau.

Sus pe deal, Așimov și Greta se uitau amândoi prin binoclu, în timp ce Bell aștepta.

Casey îi spuse lui Blake:

— E păcat, dar asta-i viața.

Se strecură în spatele lui, iar Magee scoase un Browning de la brâu.

— Prietene, ai făcut o greșeală.

Casey îl căută pe Blake în haină și îi luă pistolul Walther.

— Ei, ca să vezi. Sunt uimit că un turist poate reuși să treacă de pază cu așa ceva, comentă el și puse în buzunar arma.

— A, se mai întâmplă, spuse Blake.

— Da, ei bine, vino dumneata cu noi și o să-ți arătăm ce casă mare e Drumore. Ordinele domnului Bell.

Casey îl împinse și Blake merse, urmat de Magee, până la micul port și la cele câteva bărci de pescuit, fără să dea peste vreun suflet de om.

Merseră de-a lungul cheiului și îl împinseră pe Blake spre puntea unei bărci de pescuit. Casey îl urmă, Magee intră în timonerie și porni motorul. Casey scoase Browning-ul, iar

Blake se așeză la pupa, își scoase Colt-ul .25 din tocul de la gleznă și îl împușcă pe Casey între ochi. Acesta căzu pe spate, iar Browning-ul îi zbură din mână în apă, peste balustrada bărcii.

Barca se răsuci, Magee opri motorul și veni la intrarea în timonerie. Blake îl împușcă în coapsa dreaptă, doborându-l.

Se aplecă deasupra lui și îi spuse:

— Am fost bun cu tine. Aș fi putut să te omor, în schimb, te-am schilodit. Sunt sigur că prietenii tăi din IRA vor avea grijă de tine după ce plec. Căută în haina lui Magee și găsi un Smith & Wesson vechi de calibru .38. Ne vedem în iad, fiule.

Barca se lovise de chei. Sări peste balustradă și urcă în pub, cu câte o armă în fiecare mână.

— Ai greșit, Iuri. Și tu la fel, Liam, spuse Greta.

La Royal George, Blake trânti ușa de la intrare și îl văzu pe Ryan întorcându-se la bar.

— Stai acolo! Cheile mele. Aș zice că sunt la tine.

Ridică armele asemenea unui luptător, iar Ryan se sperie de moarte.

— Da, sunt la mine.

I le dădu lui Blake, iar acesta spuse:

— Așadar, Belov e în Rusia, iar tu ai un nou șef de la moartea domnului Kelly, pe domnul Bell.

Zâmbi cu superioritate.

— Am un prieten pe nume Sean Dillon. El spune că are un remediu excelent pentru oamenii ca tine.

Îi înfipse Colt-ul .25 în urechea stângă și trase. Ryan urlă și căzu.

— Ești norocos, nenorocitule, spuse Blake. Încă mai ești în viață.

Îl lăsă pe Ryan zvârcolindu-se pe podea, ieși, se urcă în BMW și plecă.

Pe deal, Greta își coborî binoclul.

— Ei bine, nu știu ce-o să găsim la Royal George, dar aș putea spune că treaba a fost un fiasco total.

Pe drumul de întoarcere, deasupra Atlanticului, Blake îl sună pe Ferguson și discutară ce se întâmplase.

— Doamne, ai fost la război, îi spuse Ferguson. Spui că unul dintre oameni a menționat că un oarecare Bell se ocupă de tot?

— Așa e. Vezi dacă lui Dillon îi spune ceva numele ăsta și cred că ar trebui să-l consultăm și pe Roper. De obicei, el reușește să găsească pe cineva.

— Am să mă ocup eu de asta. Călătorie plăcută, Blake! Salutări președintelui.

Blake închise telefonul și se lăsă pe spate. Se simțea grozav. Mary îl întrebă:

— Pot să vă servesc cu ceva, domnule?

— De fapt, da, Mary. Zâmbi. Poți să-mi aduci un cocktail Horse's Neck.

Măcelul din sat era evident. Greta, Așimov și Bell stăteau pe chei în timp ce doi dintre oamenii lui îl ajutau pe Magee să treacă peste balustrada bărcii și să se urce într-un Land Rover.

— Să-l luăm și pe Pat Ryan de la pub? Și-a pierdut jumătate de ureche, domnule Bell.

— Ce altceva să mai faci cu el? Duceți-i la mănăstirea de la Ballykelly. Sunt pe mâini bune cu sora Tereza.

Bărbații plecară cu mașina. Dincolo, lângă intrarea în port, corpul lui Jack Casey plutea și era dus în larg.

— Cu el ce facem? întrebă Greta.

— Ăsta e terenul meu, spuse Bell. Toată lumea își ține capul jos, nimeni nu vede nimic. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. În ceea ce-l privește pe Casey, chiar de partea cealaltă a debarcaderului unde plutește acum corpul lui, este un curent de zece noduri din cauza

refluxului. O să-l ducă pe Casey cu viteză în Marea Irlandeză, să fie mâncare pentru pești.

— Chiar așa? Interesant!

Îl lăsă vorbind cu Așimov și se întoarse la pub, apoi se îndreptă spre Drumore Place. Intră în Salonul Mare, își luă un pahar cu votcă și se duse să se așeze lângă foc să se gândească; după aceea, îi telefonă lui Levin care se afla la piano barul din Dorchester și lua un prânz târziu.

— O, Greta, draga mea!

— Termină cu prostiile! Blake Johnson a sosit la Drumore dându-se drept turist american. Igor, e așa de bătrân, că a fost în războiul din Vietnam. Are cel puțin cincizeci și cinci de ani. Ar fi trebuit să fie între patru scânduri de-acum.

— Știi că mama mea era englezoaică, dar mama ei era irlandeză. Și de fiecare dată când avea să-mi dea vreo veste proastă, bătrâna doamnă irlandeză îmi spunea că era sigur ca un sicriu închis.

— Ei bine, de data asta sicriul s-a închis de tot.

— Chiar așa? râse el. Dă-mi veștile proaste.

Când termină de ascultat, spuse:

— Așadar, trimite un cadavru pe mare, pe altul îl schilodește și îi mai zboară și jumătate de ureche lui Ryan, barmanul de la Royal George?

— Și asta încă nu e tot. Ryan a spus că atunci când Blake Johnson l-a amenințat, a menționat și faptul că Bell a preluat sarcinile lui Kelly. L-a mai pomenit și pe prietenul lui Sean Dillon.

— Of, Doamne! Ce se întâmplă cu răniții?

— Au fost duși la mănăstirea-spital de la Ballykelly. Surorile Milosteniei. O să-și țină gura.

— Sper.

— Așimov ar fi trebuit să-l lase pe Johnson să investigheze un pic lucrurile, să ia masa și să plece.

— Ei bine, n-a făcut asta. A pornit într-o cruciadă împotriva întregului grup al lor, iar șansa de a-i face felul

lui Blake Johnson era prea bună ca să o rateze.

— Și-acum ce se întâmplă?

— Îmi imaginez că Blake i-a telefonat deja lui Ferguson, care îi va întreba pe Dillon și pe bunul maior Roper dacă numele lui Bell le spune ceva legat de IRA.

— E un haos total, spuse ea.

— Un fel de cutia Pandorei, draga mea. Totuși, am să rezolv eu problema. Îi voi telefona lui Volkov la Moscova, îi voi da veștile proaste, te voi acoperi și mă voi pune și pe mine la adăpost în același timp. Dar asta numai pentru că te simpatizez.

Se gândi doar o clipă. Tânărul avea ceva aparte; admițând asta, acceptă ideea.

— Bine, să vedem cum merge.

— În ceea ce-l privește pe Iuri, dacă o să fie cineva învinovățit pentru că toată treaba a răsuflat, nu o să fiu nici eu, nici tu, așa că ține-ți gura.

— Bine, spuse ea. Te las.

Închise telefonul, se duse să-și mai ia un pahar de votcă și Așimov interveni nervos:

— Ce încurcătură!

— Așa e, Iuri.

Se duse și-și turnă ceva de băut.

— L-am avut în mână pe Blake Johnson, omul președintelui, lovitura de grație.

— Ar fi fost o lovitură și mai reușită dacă l-ai fi lăsat să plece fără să facă victime, spuse ea. Ți-am spus. Dar a trebuit neapărat să-i faci semn lui Bell, nu-i așa? Uneori, Iuri, nici nu mai știu ce să cred, spuse ea și ieși.

La Londra, la Ministerul Apărării, Ferguson îl ascultă pe Blake, după care îi chemă pe Dillon și pe Billy în biroul lui. Le povesti ce îi spusese Blake.

— Minunat, spuse Billy. I-a pus la punct pe nenorociți. Ce părere ai, Dillon?

— Așadar, este un nou grup la conducerea Provisional IRA. Și cineva i-a spus lui Blake că domnul Belov e în Rusia. Ia să vedem, cum stăm?

Ferguson dădu din cap dezaprobator.

— Am să vorbesc cu Roper. Poate găsește el ceva.

— Și în legătură cu ancheta crimei? întrebă Dillon.

— E în curs, Sean.

— Atunci poate că ar trebui să mai cercetez și eu.

— Aș prefera să nu faci asta.

Dillon ridică din umeri.

— Atunci am să trec la treabă.

După ce ieși, se opri la biroul său doar pentru o clipă. Billy îl întrebă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu ce crezi? Ne vedem mai târziu, spuse el, apoi plecă.

— Așteaptă-mă, Dillon, strigă Billy după el și îl urmă.

Când îi telefonă lui Volkov, Levin îi explică tot ce se întâmplase. Așteptă un timp pe când Volkov se gândea la cele petrecute. În cele din urmă, acesta spuse:

— Sunt de acord cu tine, Igor. Maiorul Așimov a fost nechibzuit de data asta. Dillon e prea deștept ca să se lase păcălit. Probabil că a făcut deja legătura dintre asistenta medicală și IRA. Acum, treaba asta de la Drumore. Cu ajutorul lui Roper, s-ar putea ca Dillon să descopere legătura cu Bell mai devreme decât crezi.

— Și ce-ar trebui să fac? întrebă Levin.

— Stai cu ochii pe ei, Igor. În curând, va trebui să luăm niște decizii dificile și va trebui să știm pe ce - și pe cine - putem conta.

Levin se întoarse la Dorchester, dar în loc să urce în apartamentul lui, se duse la piano bar. Era plin pe jumătate, atmosfera fiind veselă și sofisticată, ca de obicei. Se așeză pe una dintre banchete, comandă un pahar cu șampanie și își aruncă privirea pe ziar. În momentul acela,

intrară Dillon și Billy.

Proprietarul barului, Guiliano, se apropie de ei.

— Domnule Dillon, ce plăcere! Cu ce vă pot ajuta?

— Ca de obicei, iar pentru el un suc de portocale. Și dacă nu te deranjează, am să cânt puțin la pianul lui Liberace[1], înainte să vină pianistul.

— Ne face plăcere, spuse Guiliano.

Levin își puse discret aparatul de ascultat cu ajutorul căruia îi auzea perfect.

— Ce noutăți ai?

— Deocamdată, am să las totul în seama lui Roper. Să vedem dacă treaba asta cu Bell are vreun sâmbure de adevăr. Dacă este cineva care poate găsi răspunsul, atunci ăla e Roper.

— O, ce surpriză, șopti Igor când Dillon se îndreptă spre pian, îl deschise și începu să cânte. Nu se poate.

I se păru că Dillon se uitase la el când se ridica. Levin zâmbi și spuse, cu accentul său impecabil:

— Cântă *As Time Goes By*, bătrâne. Cu asta nu greșești niciodată.

Ieși din bar și se duse sus. Billy se îndreptă spre pian.

— Cine era ăla?

— Dumnezeu știe, spuse Dillon. Cred că l-am mai văzut undeva, dar nu reușesc nicicum să-mi amintesc unde. Totuși, a avut o idee bună cu muzica, și începu să cânte.

Sus, în apartamentul lui, Igor deschise dosarul pe care-l primise la Moscova, găsi acolo un număr și sună. Când cineva ridică receptorul de la celălalt capăt, spuse:

— George Luna?

— Da.

— Sună clopotul din miez de noapte.

Luna spuse:

— Foarte bine. „Ce dobitoci, gândi el, cu toate codurile

[1] Wladziu Valentino Liberace (1919-1987) - muzician american (n. tr.).

astea.”

— Ne vedem în jumătate de oră la pubul Luna Recoltei, din Trenchard Street. Am să te recunosc eu. Să vii singur.

— Foarte bine. La intrarea laterală. E o luminiță în formă de lună deasupra ușii. O lună pentru Luna - se potrivește, nu-i așa?

6

Își verifică servieta, Walther-ul cu amortizor era la locul lui. În seiful din dulapul apartamentului avea 5 000 de lire sterline, bani de cheltuială. Scoase 2 000 de lire în bancnote de cincizeci, le îndesă în servietă, își puse haina de ploaie și plecă.

Își luă Mercedesul, conduse spre Soho, trecu de Brewster Street și ajunse în cele din urmă la pubul din Trenchard Street, un local în stil victorian. Parcă la o oarecare distanță și merse prin ploaie, fără a se mai obosi să folosească umbrela.

Luminița de deasupra ușii de la intrarea laterală avea forma clară a unei semiluni. Levin privi în sus, după care sună. După un moment, ușa se deschise și apăru o femeie destul de provocatoare.

— Am o întâlnire cu domnul Luna.

— Și cum te numești?

— Nu e treaba ta, drăguță. Du-mă la el.

— Bine, bine. Nu te agita.

Era destul de atrăgătoare în felul ei; era îmbrăcată cu o fustă de bumbac, mulată pe fese și avea cizmulițe până la glezne, cu toc înalt.

Se întoarse spre el în capul scărilor și se opri să deschidă ușa.

— Te-ai holbat bine, nu-i așa?

— Sigur că da. Nu puteam să pierd așa ceva.

— Ticălos nerușinat.

— Ca majoritatea bărbaților.

Tânăra zâmbi fără să vrea.

— Îți place să ai ultimul cuvânt, nu-i așa? Pe aici.

Deschise o ușă și îl conduse într-o cameră înconjurată cu cărți, asemenea unei mici biblioteci. Văzu un birou mare, cu o lampă cu lumină difuză, iar bărbatul așezat acolo avea chelie și purta ochelari cu rame metalice. Îi făcu un semn lui Levin și întinse o mâna lipsită de vlagă, fără să se ridice. În spatele lui, se sprijinea de perete un bărbat dur, brutal, cu nasul turtit ca un fost boxer și cu brațele încrucișate.

— Eu sunt George Luna. Nu-i nevoie să-mi spui cine ești tu. Știu cine îți sunt superiorii și asta e suficient. Ruby, te rog adu-mi o ceașcă de ceai și, având în vedere antecedentele domnului, cred că el ar prefera un pahar mare de votcă.

— Da, unul mare.

Ea ieși, iar Levin spuse:

— O fată cu personalitate.

— O fată cu de toate. E tare obraznică. Harold?

Bărbatul din spatele lui se apropie suficient de mult ca să i se simtă mirosul neplăcut de transpirație. Ruby deschise ușa și spuse:

— Ceaiul este pe foc, George.

Aduse o tavă, pe care era o sticlă de votcă și un pahar.

Harold zise:

— Haide, chinezule, desfă brațele, și începu să-l caute de arme.

Levin spuse:

— Acum cine mai e obraznic? Nu-mi place treaba asta, Harold.

Își scoase mâna dreaptă din buzunar, încleștată pe Walther și îi înfipse pistolul sub bărbie lui Harold. Acum ia du-te tu înapoi să sprijini peretele ca un băiat bun ce ești sau te castrez.

Șocat, Harold se îndepărtă ușor.

— Fă cum spune domnul, Harold, se auzi vocea lui Luna.

Igor se întoarse spre Ruby care zâmbea. Aceasta spuse:

— Doamne, chiar ești un ticălos al dracului de dur. Cine-ar fi spus? Ești gata să-ți bei votca acum?

— De ce nu?

Îi turnă un pahar mare, iar el îl bău pe tot.

— Minunat, mai dă-mi unul.

Îi întinse paharul și puse Walther-ul pe birou, ca și cum l-ar fi provocat pe Harold care se uita urât la el.

— Ce putem face pentru dumneata, așadar?

Levin își deschise servieta și scoase cele două teancuri de bani.

— E destul de simplu. Este vorba de un bărbat care locuiește în Regency Square și care își petrece majoritatea timpului într-un scaun cu rotile, un oarecare maior Roper. Vreau să vă ocupați de el.

— Permanent?

— Ar fi de preferat. La urma urmei, unui om în starea asta i se poate întâmpla orice. Ar putea să fie omorât în scaunul lui cu rotile, victima unui hoț inspirat. Ai aici două mii, dacă accepți misiunea, și vei mai primi două la final. Ar mai fi ceva.

— Ce anume?

— Trebuie să faceți treaba acum - în seara asta.

Se făcu liniște un moment. Harold spuse:

— Regency Square nu e decât la vreo douăzeci de minute.

— E adevărat, încuviință Luna. După cum îi știu eu pe superiorii dumitale, îi spuse el lui Levin, presupun că e vorba de o problemă politică?

— Asta nu e treaba dumitale.

Luna dădu din cap aprobator și se întoarse către Ruby.

— Stai tu cu ochii pe nenorociții ăia de la bar. Nu poți să știi niciodată ce le mai trece prin cap.

Îi înmână cele 2 000 de lire sterline.

— Ai grijă de ăștia, iubire.

— Te duci chiar tu, George?

— De ce nu? O să am grijă de Harold. Adu-mi o haină de

ploaie și o umbrelă.
— Da, George.
Levin scoase din servietă o foaie imprimată pe care era o fotografie a lui Roper și adresa acestuia. Luna o ridică și se uită la ea, după care i-o înmână lui Harold care o privi și el și ridică din umeri.
— Floare la ureche.
Luna îi spuse lui Levin:
— Vii și tu sau ne urmărești de departe?
— Ne vedem după ce încheiați misiunea cu succes sau cel puțin sper că ne vom vedea.
— Bine, îmi convine.
— Deci ai încredere că nu am să dispar în noapte?
— A, desigur. Am avut de-a face de multe ori cu oamenii tăi. Ce interes ar avea să mă dezamăgească? Întotdeauna există și data viitoare. Sunt foarte conștient de puterea lor.
— Atunci ne vedem mai târziu.
Levin se întoarse către Ruby.
— Și noi la fel.
— Doamne, chiar ești un ticălos cu sânge rece.
— Mi s-a mai spus.
Rânji, trecu pe lângă ea și coborî pe scări, întorcându-se la Mercedes-ul lui, se urcă la volan și plecă. Ajunse până în Regency Square. La ora aceea a serii erau multe locuri de parcare. Găsi unul foarte aproape de locuința lui Roper, opri mașina, dădu drumul la radio și rămase acolo să aștepte ascultând muzică.

Roper lucrase vreme îndelungată la computerele lui și deja era prea mult, iar stomacul lui își cerea drepturile. La colțul pieței era un restaurant italian, lângă strada principală. Întotdeauna se purtau frumos cu el și îi ofereau condiții bune pentru scaunul cu rotile. Își puse haina și o șapcă, și ieși în ploaie.
Levin îl văzu imediat, ca și Luna și Harold care tocmai

ajunseseră și parcaseră într-o parte a pieței.

— Ce convenabil! spuse Luna.

— Cum facem? întrebă Harold.

Luna făcu semn cu capul spre strada principală:

— Întotdeauna prefer să fac lucrurile cât mai simplu. Acolo jos se pare că e destul de aglomerat. Îl împingem pe carosabil și îl lăsăm să se ducă la vale. Cu siguranță o să ajungă sub roțile vreunui camion sau ale unei mașini.

Ieșiră din mașină, Luna își deschise umbrela și traversară strada în timp ce Levin îi urmărea. Avu un impuls drăcesc să râdă. Cretinii ăia chiar credeau că era atât de ușor?

— Dumnezeule mare, șopti el.

Acum Harold apucase dintr-o parte scaunul cu rotile al lui Roper, iar Luna din partea cealaltă.

— Fii băiat bun, îi spuse Luna, și n-ai să pățești nimic.

— Vrei să spui că n-am să pățesc nimic bun, spuse Roper.

Se uită insistent la cei doi.

— Am mai văzut eu din ăștia ca voi. Ultima dată era Mafia. Voi de-ai cui sunteți?

— Nici nu ne gândim să-ți spunem, iubire.

— Ei, atunci îmi pare rău, dar nu cred că putem colabora, spuse Roper.

Apoi scoase un Walther cu amortizor din buzunarul drept al scaunului cu rotile și îl împușcă pe Harold în genunchi.

Acesta căzu înjurând, iar Luna spuse:

— O, Doamne!

Roper îl apucă de haină.

— Cum te cheamă? Hai, spune repede, dacă nu vrei să te aranjez și pe tine.

Luna se panicase atât de tare încât îi spuse:

— Luna - George Luna.

— Cine te-a trimis?

— Nu știu. Nu l-am mai văzut niciodată până acum.

Se smulse, întorcându-se să o ia la fugă, dar Roper îl împușcă în piciorul drept. Căzu pe carosabil, zvârcolindu-

se. Roper spuse:

— Țineți minte - cineva a încercat să vă tâlhărească și treaba a degenerat. E o poveste bună, dacă vreți să nu ajungeți la tribunal când vine poliția.

— Da, îngăimă Luna. Bine.

Roper trecu prin piață, își scoase mobilul și sună la urgențe.

— Este nevoie de o ambulanță în Regency Square. Sunt doi bărbați răniți. Se pare că au fost victimele unui atac armat.

Operatorul îi ceru numele, dar el închise telefonul și îl sună pe Dillon.

— Sean, am avut o mică neplăcere. Îi explică ce se întâmplase. Te aștept la restaurantul italian din capătul pieței.

— Îl sun și pe Billy și venim repede; am să-l anunț și pe Ferguson. Nu-mi place treaba asta. Mai întâi Hannah, iar acum tu. Cred că ar fi mai bine să te ducem la casa conspirativă din Holland Park.

Ruby era sus la Luna Recoltei când se auzi soneria la ușa dinspre alee. Coborî, o deschise și îl văzu pe Levin care îi zâmbea.

— Trebuie să stăm de vorbă.

El intră și o urmă sus.

Ea îl conduse în biroul lui Luna și se întoarse.

— Care-i treaba?

— Luna și Harold au făcut o greșeală foarte mare. Ai să ai vești de la ei în curând. Chiar acum sunt în tratament la secția de urgențe a vreunui spital public de mâna a treia.

— Tocmai am aflat. Am primit un telefon de la spital. Mi-au spus că au fost jefuiți de o bandă de negri. E grav?

— Au fost împușcați în picior, dar și-au meritat soarta. Tipic pentru IRA. N-am mai văzut în viața mea așa incompetenți. Povestea cu atacul are două roluri. Îi ține

departe de tribunal și nu-i implică nici pe superiorii mei. Dacă s-ar întâmpla lucrul ăsta, George și Harold ar fi omorâți în viitorul apropiat, într-un fel sau altul.

— Și de ce-ai venit?

— Vreau înapoi cele două mii de lire, Ruby.

— Da' știu că ai tupeu.

— E o chestie de principiu. Hai că-ți fac o favoare. Dă-mi o mie și îi poți spune lui Luna că am venit înapoi și am luat toți banii. O mie îți rămâne ție.

Se gândi puțin, după care se duse să descuie un sertar de la capătul bibliotecii, scoase un teanc de bancnote și i-l aruncă.

— Știi că e soțul meu...

— Atunci îmi pare rău pentru tine.

— Nu-i chiar așa de rău cum crezi. E pe invers. Zâmbi. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca mai repede. Am să primesc vizitatori.

El se întoarse spre ușă, se răsuci din nou și îi aruncă mia de lire pe birou.

— Ei, ce naiba! Spune-i că i-am luat eu pe toți, după care coborî și se întoarse la limuzină pe alee.

Dillon și Billy sosiră cu furgoneta, îl luară pe Roper împreună cu obiectele personale de care avea nevoie și îl duseră la casa conspirativă din Holland Park. Se mai întâmplase și înainte treaba asta în vremuri de restriște. De aceea Ferguson instalase toate computerele și echipamentul tehnic adecvate nevoilor speciale ale lui Roper.

Așadar, Roper se instală, iar Doyle, sergentul de serviciu din Poliția militară, spuse:

— Generalul Ferguson va veni și el în curând, domnule Dillon. Ai un mesaj din partea Diviziei Speciale. Se pare că George Luna și Harold Parker susțin în continuare că ar fi fost atacați de doi bărbați înarmați și că nu-i pot identifica

pentru că era întuneric, ploua, iar cei doi bărbați erau negri.

— Negri pe dracu', spuse Billy. Îl știu pe Luna de ani de zile. E un ticălos nesuferit. Dillon, să știi că treaba asta nu se încheie aici.

— Păi, atunci hai să mergem să aflăm toată tărășenia. Ne întoarcem mai târziu, îi spuse lui Roper și ieși.

La St Michael's, Dillon și Billy îi găsiră pe Luna și pe Harold sedați, așteptând să intre în operație. Billy le arătă noul mandat de la Ferguson și își forță intrarea în pavilion. Era uimitor cât de puternic se simțea. Luna și Harold așteptau într-un salon lăturalnic.

— Eu sunt, George, Billy Salter.

— Tu ce dracu' mai vrei?

— Domnul Dillon și cu mine lucrăm pentru Serviciul de Informații.

— Ia mai du-te-n mă-ta, Billy! N-ar angaja ăștia un borfaș ca tine.

— Acum chiar că mă superi, George. N-a fost nici un negru care v-a împușcat pe tine și pe Harold.

— Ei bine, polițiștii sunt mulțumiți. Așa că ne-am rezolvat problema.

— Din nefericire, tipul care v-a aranjat, George, tipul căruia ați încercat să-i faceți felul, e un bun prieten al nostru, așa că știm ce-ați pus la cale. Dar cine v-a angajat?

— Am să-ți spun un singur lucru, Billy, pentru că ne cunoaștem demult. Oamenii ăștia v-ar putea da gata cât ai zice pește, v-ar înghiți cu totul. Așa că eu și cu Harold am fost atacați de doi negri solizi. Aveau accent Cockney, deci probabil că s-au născut aici.

Își ridică vocea.

— Soră, mă simt groaznic.

Billy spuse:

— Îți meriți soarta, lepădătură. Am să ți-o plătesc eu.

Îi făcu semn lui Dillon.
— Hai să mergem.

Desigur, asta era încă o greșeală pe care trebuia să o raporteze, oricum ai fi luat-o. În dosarele GRU exista o listă de membri IRA asemenea lui Luna care erau disponibili pentru a fi angajați. Levin își dădu seama că nu te prea puteai bizui pe oamenii ăștia. Întreaga poveste fusese de-a dreptul penibilă, dar în ochii lui Așimov tot era un eșec, ca să nu mai vorbim de Volkov.

Adevărul e că nu te poți baza pe nimeni, așa că luă mașina și se duse la Cheiul Spânzuratului și parcă aproape de Omul din Umbră, fără nici un motiv anume. Rămase doar să se gândească acolo. Văzu Bentley-ul parcat, lumina ochilor lui Harry Salter, după cum scria în dosarul său, și, în timp ce Levin stătea acolo și privea, Joe Baxter ieși din pub, descuie portiera, scotoci ceva prin mașină, după care se întoarse la Omul din Umbră. Doar că uită să încuie portiera la loc.

Desigur, era un mare risc, o nebunie, dar cine știe, poate îi reușea. Deschise torpedoul, găsi mica trusă cu scule, o deschise și scoase un clește. Se mișcă repede, grăbindu-se să traverseze, deschise portiera, se aplecă și deschise și capota. După aceea începu să lucreze, secționând cablurile din care începu să țâșnească lichidul de frână. Închise capota cu o bufnitură, se întoarse și se urcă la loc în Mercedes. Nu mai avea nici un rost să aștepte, putea dura oricât, dar tocmai când se pregătea să pornească mașina, apăru Harry Salter însoțit de Joe Baxter și se urcară în Bentley. Baxter era la volan și porni mașina. Se auzi zgomotul motorului. Baxter începu să miște mașina, încercând să o întoarcă. Aceasta alunecă în spate și se lovi de un alt vehicul. Se auzi din nou ralantiul pe măsură ce se îndepărta și, în mod evident, șoferul încercă să frâneze. Bentley-ul continuă să ruleze cu viteză spre marginea

cheiului, pe cale să se prăbușească direct în Tamisa. În ultimul moment alunecă, se lovi de un bolard[1] și ajunse cu roțile din față peste marginea cheiului.

Baxter și Salter reușiră să iasă din mașină, se auziră țipete, iar oamenii începură să iasă din pub, în timp ce Levin pleca râzând la volan. Ar fi trebuit ca Salter și Baxter să se sufoce, să se înece pe fundul Tamisei. Era incredibil ce se întâmplase. La urma urmei, viața nu era decât o farsă, o glumă proastă, dar totuși o comedie.

La Luna Recoltei, Ruby răspunse la ușa de la intrarea laterală și dădu peste Billy Salter, în spatele căruia stătea Dillon.

— Ce vrei, pacoste ce ești?

— Și eu care credeam că-ți place de mine, Ruby. Nu vrem decât să-ți spunem două vorbe. Eu și prietenul meu, domnul Dillon, ți-am fi recunoscători dacă ai face asta. Vezi tu, am fost la spitalul St. Michael's și am aflat că George și Harold le-au spus polițiștilor că au fost atacați, un atac rasial inversat. Nu mai au nimic de spus.

— Și care-i problema?

— Păi, vezi tu, noi știm cine i-a împușcat de fapt; e vorba de un prieten al nostru în scaun cu rotile care a fost atacat, de fapt, de George și Harold. Problema a fost că era înarmat, Ruby, e genul ăsta de persoană.

— Și?

Stătea în continuare acolo, ținând ușa.

— George e ucigaș plătit, cu asta se ocupă de ani de zile.

— Și noi vrem să știm cine l-a plătit, îi spuse Dillon.

— Nu am nici cea mai vagă idee cine a fost, spuse ea înfiorându-se, dându-și seama că se dăduse de gol.

— Hai, Ruby. Uite, avem și mandatul ăsta. Am putea să te reținem.

[1] Stâlp scurt de metal sau de beton, cu cap în formă de ciupercă, montat pe chei pentru legarea parâmelor navelor acostate.

— Bine, a venit un tip și a vorbit cu George. George i-a spus că vrea să lucreze fără nume, fără bătăi de cap. Îi cunoștea pe superiorii individului și se pare că erau oameni destul de înfricoșători. Vreau să spun că e evident că a mai lucrat pentru ei și altădată.

— Dar nu-l cunoștea pe bărbatul care a venit? întrebă Dillon.

— Nu. Dar totuși, s-a întâmplat ceva ciudat.

— Ce anume?

— Când mi-a cerut ceva de băut, George a spus că, având în vedere antecedentele domnului, probabil că ar prefera o votcă.

— Deci era rus? întrebă Dillon.

— Nu, era un adevărat gentleman. Al naibii de arătos, cu un accent englezesc impecabil. A venit înapoi adineauri. Mi-a spus ce s-a întâmplat, dar poliția deja se îndrepta spre casa mea.

— De ce a venit înapoi?

— Pentru bani. Două mii. Și i-a luat, minți ea.

Încă mai stăteau pe hol. Billy privi în sus și văzu o cameră de supraveghere.

— Am impresia că e pornită.

— Așa și e.

Se întinse, o închise și scoase caseta.

— Hai sus, Ruby. O să ne uităm puțin la asta pe televizorul tău.

Desigur, îi văzură foarte clar chipul lui Levin, aceasta fiind singura lui scăpare.

— Păstrăm noi asta, îi spuse Billy lui Ruby. Dacă ești fată de treabă, și noi o să fim, în regulă?

— Bărbații. Dădu din cap dezaprobator. Du-te la dracu', Billy.

În timp ce plecau cu mașina, Dillon spuse:

— Omul nostru parcă-mi spune ceva. Parcă-l cunosc de undeva.

— Eu nu, spuse Billy. Dar legătura cu rușii e grozavă.

Lui Dillon îi sună telefonul mobil, el răspunse, după care îl închise și se întoarse spre Billy.

— Era Ferguson. E la casa conspirativă din Holland Park împreună cu Roper și acum și cu unchiul tău.

— Harry? Pentru ce Dumnezeu?

— Cineva i-a tăiat frânele la Bentley. El și Joe Baxter au ajuns suspendați pe marginea cheiului. E un miracol că au supraviețuit.

— Treaba începe să pută, la greu, spuse Billy.

— Mie-mi spui? Hai să mergem acolo mai repede.

Se adunaseră cu toții la casa conspirativă. Treburile mergeau rău pe toate planurile. Tocmai vizionaseră caseta și îl văzuseră pe Levin intrând la Luna Recoltei. Stabiliră că nici unul dintre ei nu-l cunoștea.

— Așadar, cum stăm? întrebă Dillon.

— E o situație gravă, spuse Ferguson. Moartea comandantului Bernstein, urmată de ce i s-a întâmplat lui Blake la Drumore, iar acum și atacurile asupra maiorului Roper și a lui Harry Salter. Dădu din cap dezaprobator. Billy ar fi putut și el să fie cu tine, Harry. Ați fi putut muri amândoi.

— Așteaptă numai să pun eu laba pe ei, spuse Salter. Ai să vezi.

Se făcu liniște. Dillon își aprinse o țigară.

— Ei bine, eu aș spune că nu e o simplă coincidență că patru dintre membrii armatei private a prim-ministrului au fost luați ca țintă, Charles. Nu am mai rămas decât tu și cu mine. Blake a fost în plus.

— Exact, așa că trebuie să descoperim cât mai rapid identitatea domnului de pe caseta de supraveghere.

Dillon spuse:

— Arătați-mi o fotografie a lui pe computer.

— Cu plăcere. Voiam să discut ceva cu tine. Numele de

Bell. Am dat peste cineva. Un oarecare Liam Bell, șeful de personal al PIRA, a fost închis la Maze o vreme. S-a retras acum câțiva ani și locuiește în Dublin.

— Profesorul? spuse Dillon. Așa îl porecleau. S-a retras acum mulți ani. Credeam că a murit.

Dillon se mai gândi puțin și îi spuse lui Ferguson:

— Dacă Roper îi poate da lui Billy toate detaliile legate de Bell, îl poți trimite mâine cu avionul de la Farley Field. Vezi dacă e prin zonă. Îți convine, Billy?

— Sigur, dar cu tine cum rămâne?

— Sunt anumite chestii pe care aș vrea să le investighez aici. E în regulă, Charles?

— Am să fac toate pregătirile necesare.

La mii de kilometri depărtare, în Siberia, Max Zubin stătea în apartamentul lui dintr-un hotel înconjurat de zăpadă de la Stația Gorki și vorbea cu mama lui Bella, la Moscova. Ea era la fel de vioaie ca de obicei și vorbea puțin cam tare.

— Ce-ți fac acolo?

— Nu-i mare lucru. Mi-au ras barba.

— Pun pariu că arăți mai tânăr cu zece ani.

— Dar tu?

— Se poartă frumos cu mine. Am o mașină neagră mare cu șofer. Pierde vremea jos. Pot să merg unde vreau eu: la supermarket, la teatru, la Balșoi.

— Ei, nici să fugi nu poți. Mă au pe mine.

— Și mă au și pe mine, așa că nici tu nu poți să fugi. Ce-o să se întâmple cu noi, Max?

— Habar nu am. Am vorbit ieri cu Volkov. Mi-a spus că s-ar putea să fie nevoie să apar din nou la Moscova și să-mi joc rolul.

— Ei, în orice caz, ești un actor foarte bun, fiule.

— Din partea ta, este complimentul suprem. Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc, fiule. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Ferguson discută cu Blake și îl puse la curent.

— Se întâmplă ceva aici și nu știm exact ce anume.

Blake spuse:

— Numele e Bell, sunt sigur că l-am reținut bine, n-am nici o îndoială.

— Ei bine, acum ne ocupăm toți de cazul ăsta.

— Nu sunt sigur cu ce vă pot ajuta, dar am să vorbesc cu președintele.

Când Blake intră în Biroul Oval câteva minute mai târziu, Cazalet stătea lângă foc și fuma o țigară, iar Murchison, labradorul lui negru, îi stătea la picioare. Era câinele cel mai inteligent pe care îl văzuse Blake vreodată. Adeseori îl suspectase că vorbește cu președintele. Își câștigase renumele de când se aruncase asupra unui asasin care aștepta momentul potrivit ca să dea lovitura și îi salvase viața lui Cazalet. Clancy bântuia și el prin preajmă, ca de obicei.

— Ei bine, după cum am mai spus, Blake, ești un om remarcabil. Ai eliminat trei membri din Provisional IRA, unul e mort și încă doi sunt la pământ? Uimitor!

— Aveau de gând să-mi facă vânt de pe o barcă de pescuit. Eu n-am fost de aceeași părere.

Cazalet spuse:

— Clancy, te rog, adu-ne scotch și apă minerală. Îți vine să crezi?

— Cum să nu, domnule președinte? Un om care reușește să obțină „Crucea Marinei”[1] la douăzeci și unu de ani în Vietnam e clar că știe să-și poarte de grijă.

— Ei, pe naiba, și tu ai făcut același lucru în Irak în 1991, spuse Blake. Ce-i drept, în Irak era floare la ureche?

---

[1] Medalia onorifică *Navy Cross* este cea de-a doua medalie ca importanță care se acordă în Marina Statelor Unite ale Americii. (n. tr.).

— Mă scuzați, domnule, dar s-ar putea să vă vărs băutura.
— Ei, nu i-ai face tu una ca asta unui ofițer superior, sergent-major.
— Terminați cu jocurile de-a războiul, cu toții am fost acolo și știm cum e.
Cazalet închină în cinstea lui Blake.
— Ferguson are dreptate. Doamna comandant Bernstein a fost ucisă, tu ai fost atacat, maiorul Roper la fel. Se pare că e vorba de un fel de răzbunare împotriva grupului lui Ferguson. Crezi că ar trebui să vorbesc cu prim-ministrul?
— Nu poate face nici el mare lucru, domnule președinte. Presupun că totul depinde de Dillon, ca de obicei.
— Ei bine, atunci îi urez să aibă noroc, spuse Cazalet și mai închină o dată în cinstea lui Blake.

Levin îi telefonă lui Așimov la Drumore Place și vorbi mai întâi cu Greta.
— Cum îți merge? întrebă ea.
— Ca naiba.
Îi spuse ce se întâmplase.
— Asta nu prea-i bine.
— Așimov unde e?
— Joacă snooker cu Bell. Mi-a lăsat mie telefonul. A spus că nu vrea să fie deranjat.
— Of, Doamne, să sperăm că Blake Johnson nu mai apare o dată.
— Eu n-aș mai pomeni de treaba asta, dacă aș fi în locul tău. Îți fac legătura.
Așimov spuse:
— Deci, care-i treaba?
Levin îi explică totul detaliat, descoperind că îi face plăcere.
Așimov zise:
— Asta nu e bine, căpitane. Mă dezamăgești.
— Ei bine, probabil că și cretinii de la IRA te-au

dezamăgit cu cârpăceala lor în cazul Bernstein și cu incompetența lor totală în afacerea cu Blake Johnson. Idioții pe care i-am folosit pentru Roper erau pe lista dumitale. Cu Bentley-ul lui Salter pur și simplu am avut ghinion.

— Nu încerca să-ți găsești scuze, urlă Așimov.

— Transmite-i lui Volkov. Eu așa am făcut. Când voi avea ceva de spus, am să vă dau telefon. La revedere, spuse el și puse telefonul în furcă.

Dillon rămase cu Billy și băură o cană cu ceai în bucătărie, în timp ce Roper lucra la computerul lui. Roper strigă:

— Am niște vești grozave pentru voi.

Îl găsiră la consola cu computere, având pe ecran fotografia lui Igor Levin.

— Și până la urmă cine-i ăsta? întrebă Dillon. E rus?

— O, e un hibrid ciudat.

Roper continuă, descriindu-le viața lui Levin în detaliu. Când termină, Dillon spuse:

— Așadar, a fost numit atașat comercial la Ambasada Rusă. Știm cu toții ce înseamnă asta.

— Ce? întrebă Billy.

— Odinioară, însemna că ești de la KGB, spuse Roper, dar eroul nostru e de la GRU, Serviciul Militar de Informații. A aterizat acum două zile și e cazat la Dorchester.

— Poftim? spuse Dillon, pierzându-și respirația. Doamne, să știi că l-am văzut la piano bar. A fost și la morgă. A fost chiar și la Omul din Umbră.

— Dar chiar la Dorchester? întrebă Billy. Se pare că rușii își tratează foarte bine agenții.

— Nu, Billy, spuse Roper, el are propria avere.

Degetele lui alergau pe tastatură.

— Tatăl lui a fost atașat militar la ambasada din Londra, mama lui era englezoaică, iar bunica irlandeză. Oare nu se

mai termină poveștile cu omul ăsta?

— Se pare că nu, spuse Dillon.

— A fost mare erou de război, știe o grămadă de limbi străine. Ce Dumnezeu, a studiat până și la Westminster timp de câțiva ani.

— E un om complet, încuviință Dillon. Billy, mă duci tu până la apartamentul meu din Stable Mews? Sunt aproape convins că am o cheie pentru personal de la camerele din hotelul Dorchester. O să-i facem o vizită în apartament.

— Doar dacă mă luați și pe mine, spuse Roper. La un hotel de clasă precum Dorchester nu se cazează oricine. Eu, pe de altă parte, pot să sparg aproape orice sistem.

Degetele începură să-i alunece din nou pe tastatură.

— Șase sute zece, spuse el.

— Ne vedem mai târziu, spuse Dillon și plecă împreună cu Billy.

La hotel, se uitară în piano bar și avură noroc. Levin era la o masă din colț și mâncând un fel de paște și bând un pahar de șampanie, în timp ce asculta un trio care cânta jazz în celălalt capăt al încăperii.

— Mișcă-te, spuse Dillon și se urcară repede în lift și urcară.

Coridorul era lung, acoperit cu un covor scump. Dillon ținea cheia în mâna dreaptă și o introduse în încuietoarea electronică a camerei 610. Se aprinse becul verde, iar ușa se deschise automat.

— Ce rapid, spuse Dillon. Du-te în dormitor și verifică dacă folosește seiful din dulap. Eu am să mă ocup de camera de zi.

Se duse într-o direcție, iar Billy în cealaltă. Camera de zi era extrem de luxoasă, dar Dillon știa la ce să se aștepte, pentru că și el se cazase în astfel de camere. Era ca și cum ai sta într-o frumoasă casă englezească de la țară. Pe perete era un televizor cu ecran mare, un dulap cu video,

copiator, computer, tot ce voiai. Dar mai era ceva. Avură un noroc fantastic - găsiră servieta lui Levin.

— Billy, strigă Dillon în timp ce deschidea servieta.

Scotoci puțin prin ea și găsi mandatul de la Putin. Înțelese imediat ce scria, căci știa limba rusă.

— Doamne, Billy, Vladimir Putin și echipa lui l-au trimis în misiune.

— Nenorocitul de președinte rus, spuse Billy. Dacă-i șterpelești mandatul, o să-și dea seama.

— Nu-i nevoie, e un copiator în dulap. Puse mandatul în aparat, împături copia și și-o băgă în buzunar, vârând-o pe cealaltă în plic și punând-o la loc în servietă. Acum hai să ne cărăm rapid.

Ceea ce și făcură, alergând pe scările din capătul holului, în loc să folosească liftul. În mașină, Billy conducea, iar Dillon îi telefonă lui Ferguson.

— Ne întâlnim la Holland Park, spuse Dillon.

— De ce naiba?

— Am găsit o chestie uimitoare. N-ai mai văzut așa ceva demult. Crede-mă.

În sala computerelor din casa din Holland Park, se așezară în jurul lui Roper și al monitoarelor sale.

— Așadar, Levin e trimis la Londra în calitate de atașat comercial, spuse Roper.

— Cu un mandat dat dracului care să-l acopere, semnat de Putin însuși, spuse Dillon. N-ai putea să faci ceva în legătură cu asta, Charles? Eventual să vorbești cu șeful teritorial?

— Ar invoca imunitatea diplomatică și, la urma urmei, ce spune scrisoarea de fapt, cel puțin teoretic? Se referă la purtător, dar nu la un anumit individ. Nu, nu cred că ar ține. Nici măcar nu se poate dovedi la ce anume se referă.

— Trebuie să recunosc că sunt de aceeași părere, spuse Roper. Și nu cred că ajungem nicăieri nici cu Luna și cu

amicul lui. Dacă își menține povestea cu atacul, reușesc să scape de tribunal, pentru că și eu trebuie să-mi mențin versiunea. Mă scapă și pe mine de tribunal, dacă mă înțelegeți.

— Bine, spuse Ferguson. Cel puțin Levin nu știe că suntem pe urmele lui. Îl las în grija ta, Sean, iar tu, Billy, trebuie să te duci la Farley Field dimineață și să pleci spre Dublin. Aveți întrebări?

— Nu chiar, spuse Dillon. Doar că am nevoie de niște răspunsuri.

7

Aeronava Citation X aterizează la aeroportul din Dublin pe la ora zece dimineața și rulă până la terminalul pentru sosiri diplomatice. În trecut, Billy, Lacey și Parry trecuseră prin multe împreună lucrând pentru Ferguson. În timp ce mergeau spre „Sosiri”, Lacey spuse:

— De obicei vă las noaptea, pe vreo plajă, cu o grămadă de probleme. Am impresia că de data asta e ceva diferit.

Billy își scoase mandatul.

— Generalul are nevoie de cineva care să o înlocuiască pe Hannah. Se pare că eu sunt acela deocamdată.

— Doamne Dumnezeule!

— Da, ei bine, asta-i tot ce am de oferit. Nu cred că am să întârzii foarte mult.

— Ce pot să mai spun? Baftă!

Billy înaintă și își arătă pașaportul la ghișeu. Nu mai era nimeni prin zonă, cu excepția unui bărbat îmbrăcat cu o haină de ploaie, în jur de patruzeci de ani, care fuma o țigară; avea pe obraz o cicatrice care, după experiența unui om ca Billy, părea să fi fost făcută de o sticlă. Fata de la ghișeu îi înapoie pașaportul.

— O, domnule Salter, ești faimos pe aici. Ce mai face Sean Dillon? întrebă bărbatul.

— E bine mersi, îi spuse Billy. Dar dumneata cine mai ești?

— Jack Flynn, inspector-șef detectiv în Divizia Specială. Îl cunosc demult pe Dillon. S-ar putea spune că sunt un admirator al lui. Am auzit ceva zvonuri despre voi doi în trecut, așa că atunci când un avion al lui Ferguson aterizează cu un singur pasager și pasagerul acela ești chiar dumneata, încep să mă întreb.

— Adică, te întrebi ce caută aici un gangster bine-cunoscut din Londra?

— Dilema e ce cauți într-unul dintre avioanele lui Ferguson.

Billy își scoase mandatul, iar Flynn spuse:

— Doamne, Maica Domnului, am apucat și ziua asta.

— Am pierdut o parte din echipa lui Ferguson, pe comandantul Bernstein.

— Am auzit. A fost un ofițer remarcabil. Ne-a ajutat la Gardă[1] de multe ori.

— Dar nu știi că moartea ei n-a fost un accident. A fost ajutată puțin, dacă mă înțelegi.

Fața lui Flynn împietri.

— Vrei să spui că a omorât-o cineva pe femeia aceea adorabilă? Cine-ar fi în stare de așa ceva?

Billy se gândi și se întrebă ce-ar fi făcut Dillon în locul lui. Dându-și seama că nu putea fi vorba de calea cea mai evidentă, hotărî că în cazul acesta ar fi ales să discute cu Flynn. Dar Flynn avea un aer ciudat și, dacă Billy se pricepea la ceva, acel ceva erau polițiștii.

— Eu nu beau alcool, dar aș lua o ceașcă de ceai.

— Ei bine, aici ești în Irlanda și, dacă nici aici nu poți să găsești o ceașcă de ceai bun, atunci n-ai s-o mai găsești nicăieri. Văd că ai o mașină închiriată. Mă poți urma pe mine. E o cafenea bună în piața principală.

Billy chiar așa și făcu, observând că Flynn avea un șofer în uniformă, mare și gras. Parcară aproape de intrarea principală, lăsându-l pe șofer să aibă grijă de mașini.

— Ești un om de treabă, Donald, îi spuse Flynn polițistului. Nu-i lăsa să-ți dea amendă.

Își comandară ceaiul, se așezară amândoi, iar Flynn își aprinse o țigară.

— Așadar, care-i treaba?

---

[1] An Garda Siochana - poliția națională a Republicii Irlanda (n. tr.)

Iar Billy începu să-i povestească tot. Despre Mary Killane și legătura ei cu IRA, despre Liam Bell și despre tot, mai puțin circumstanțele referitoare la Belov.

Flynn spuse:

— Lucrez de douăzeci de ani în poliție, nimic nu mă mai surprinde. Dar asta e o poveste dată dracului. Dădu din cap dezaprobator. Dar chiar Liam Bell...

— Nu cumva ești și tu de la IRA? întrebă Billy. Vă știu eu pe voi, ticăloșii de irlandezi.

Flynn rânji.

— Nu, ăla era fratele meu mai mare, dacă tot ai întrebat. Cu mine ești în siguranță. Am fost cândva, dar vremea aceea a trecut demult și trebuie să mergem mai departe. Mă surprinde totuși Bell. Credeam că s-a retras demult.

— Ei bine, poate că nu.

— Presupun că toată treaba asta e confidențială. Nici măcar nu ar trebui să stăm de vorbă.

— Ceea ce înseamnă că nici dumneata nu ar trebui să mă ajuți, spuse Billy. Am adresa lui de acasă și știu de unul sau două locuri în care s-ar putea afla.

— Localuri, vrei să spui. Asta-i ușor. Husarul Irlandez, un pub de pe chei, lângă râu. Acolo se duc toți vechii membri, însoțiți de câțiva aspiranți care încearcă să se dea mari.

— Și ce sfat îmi dai?

— Ei bine, din moment ce nu am altceva mai bun de făcut și treaba asta e pe domeniul meu, am să plec eu înainte cu Donald ca să-ți arăt drumul, tu mă urmezi și ne descurcăm noi de-acolo. Ar mai fi un singur lucru. Ești înarmat?

— Aș face eu așa ceva?

— Desigur. Dar ai grijă să nu scoți arma.

Billy zâmbi.

— Se pare că e începutul unei frumoase prietenii.

Mașina poliției îl conduse până în O'Connor Street, la numărul cincisprezece, la un bungalou cochet, cu grădină și garaj, cu nimic ieșit din comun. Flynn și Donald merseră

înainte, iar Billy își parcă mașina și încercă ușa din față a casei. Avu sentimentul că soneria nu era decât un ecou într-o casă goală. Se duse în spate să cerceteze și, când se întoarse, văzu o doamnă de vârstă mijlocie, care se uita peste gard.

— Pot să vă ajut cu ceva? Ciudat, dar accentul ei era englezesc.

Billy zise:

— Speram să-l găsesc pe domnul Bell.

— Sunteți englez, spuse ea.

— Așa zice lumea.

— Și eu la fel. Soțul meu era irlandez, dar a murit de doisprezece ani. Ar fi trebuit să mă întorc în Anglia.

Billy spuse:

— După cum spuneam, îl caut pe domnul Bell. E vorba de o poliță de asigurare.

— Nu cred că o să-l găsiți prin zonă. Mi-a lăsat mie cheile în caz că apare vreo problemă.

— A spus când se întoarce?

— Nu. I-am telefonat când a apărut o problemă cu instalația de apă.

— Și ați vorbit cu el?

— Nu, mi-a răspuns altcineva. Era la Drumore Place. Am lăsat un mesaj.

— Sunteți foarte amabilă, spuse Billy și plecă.

La câteva străzi mai încolo, opri în spatele mașinii în care erau Flynn și Donald și se sfătuiră. Flynn spuse:

— Drumore, asta-i în comitatul Louth, pe coastă, e un fapt cunoscut; așadar, ai stabilit legătura cu Kelly. Ai făcut o treabă bună că l-ai eliminat pe nenorocitul ăla.

— Avem nevoie doar de confirmarea că Bell a preluat, într-adevăr, conducerea.

Flynn spuse:

— E o zonă puternic dominată de IRA, iar Iosif Belov e o forță pe terenul respectiv. Toată lumea îl susține, inclusiv

IRA. Nu vor renunța niciodată la controlul pe care îl dețin în Ballykelly și Drumore.

— Bine. Nu vreau decât să mi se confirme că Bell e cel care conduce lucrurile. Ce-ar trebui să fac acum?

— Du-te să iei masa de prânz la Husarul Irlandez și pune câteva întrebări. Au să te suspecteze imediat pentru că nu bei. Să vedem ce se întâmplă.

— Minunat. Condu-mă, spuse Billy.

Husarul Irlandez se afla pe o stradă pavată, vizavi de râul Liffey. Mașina de poliție trecu prin față și intră într-o parcare. Merseră cu mașina până pe o alee lăturalnică și intrară acolo.

Barul era de modă veche, în stil victorian, așa cum ar trebui să fie orice pub de modă veche: în spatele barului erau îngrămădite multe sticle, era decorat cu oglinzi, lemn de mahon, o pictură murală cu Michael Collins arborând tricolorul irlandez cu ocazia evenimentelor de Paște din 1916[1]. Singurele elemente moderne erau mesele înghesuite, care făceau ca pubul să semene mai mult cu un restaurant.

Billy alese o masă de lângă o fereastră în formă de arcadă. O chelneriță tânără se apropie de el.

— Luați masa?

— Având în vedere că aromele care vin dinspre bucătărie mă înnebunesc de poftă, da.

— Cu ce vă servesc?

— Un suc de portocale.

Cei trei bărbați de la o masă alăturată păreau să se

[1] *Easter Rising* - rebeliune care a avut loc în Irlanda în 1916, în Săptămîna Mare. Scopul acestei mișcări a fost acela de a câștiga independența față de Marea Britanie. În ciuda faptului că a fost înăbușită după șase zile, este considerată a fi un moment semnificativ pentru crearea Republicii Irlanda. Michael Collins este unul dintre organizatorii acestei rebeliuni. (n. tr.)

distreze când auziră asta. Billy zâmbi.

— Te rog. Și tocana irlandeză, căci tocmai am sosit de la Londra.

Ea ezită:

— Nu aveți accent irlandez.

— Ei, nici nu prea ai cum dacă ești irlandez din Londra. Cum te numești?

— Kathleen.

— Ei bine, Kathleen sunt un irlandez din Londra care vrea să bea suc de portocale și să mănânce tocană irlandeză.

Ea zâmbi.

— Vine.

Billy îl sună pe Dillon pe mobil și dădu de el.

— Cum merge treaba?

— Nu-i rău. M-am tot gândit la ce s-a întâmplat cu Killane și Hannah. Sincer să fiu, cred că polițiștii oficiali de la Scotland Yard cam tărăgănează lucrurile.

— Încearcă să fii corect cu ei, spuse Billy. Poate că nici nu au apărut prea multe informații.

— S-ar putea să ai dreptate. La tine cum merge?

Billy îi povesti totul, iar Dillon spuse:

— Îmi amintesc de Flynn. Transmite-i salutări din partea mea. Se pricepe, Billy.

Kathleen se întoarse cu un suc de portocale, cu tocana și cu pâine cu coaja tare.

— Poftim. Altceva?

— Am venit cu treburi, spuse Billy. Trebuie să dau de un oarecare Liam Bell, dar se pare că e plecat.

Ea încetă să mai zâmbească, iar Billy începu să-și mănânce tocană.

— Chestia asta e fantastică. Ai vreo idee pe unde ar putea fi tipul ăsta? Din câte am înțeles, e un client fidel aici.

— N-am de unde să știu.

Se întoarse și plecă, iar cei trei bărbați de la masa de alături tăcură și începură să se uite la Billy fără să mai

spună nimic.

Tocana era atât de bună încât o termină și bău tot sucul de portocale la sfârșit. Privirile celor trei bărbați erau foarte sugestive, iar Billy își verifică Colt-ul de calibru 25 pe care-l avea în spate, la brâu. Nu mai avea rost să întârzie lucrurile. Era evident că ticăloșii ăștia voiau să-l aranjeze, așa că se hotărî să termine o dată pentru totdeauna.

O chemă pe Kathleen și îi dădu o bancnotă de 20 de lire.

— Doamne, dar e prea mult.

— Mi-a făcut într-adevăr plăcere, spuse el zâmbind. Nu-ți face probleme; mă descurc.

Deodată, ea se lumină la față și zâmbi.

— Doamne, nu știu cine ești, dar chiar cred că ai să te descurci.

Billy se întinse spre ea, o sărută pe obraz, ieși din pub și intră pe aleea lăturalnică. Cei trei tineri de la masa de alături se repeziră după el, iar Billy se întoarse fără frică să-i înfrunte. Anii petrecuți pe străzi îl căliseră și-l făcuseră să nu se teamă niciodată.

— Care-i problema, băieți?

Unul dintre ei îl apucă de cravată.

— Ai întrebat de un bun prieten al nostru, Liam Bell, englezoi nenorocit ce ești!

— Ei, nu-i frumos din partea voastră, spuse Billy. Iar eu sunt la fel de irlandez ca voi toți. (Ceea ce era o minciună sfruntată.)

Unul dintre ei spuse:

— Nici măcar nu ai accent irlandez.

— Nu știam că am nevoie de așa ceva.

Bărbatul îl trase de cravată, iar ceilalți doi se apropiară și ei. Billy își scoase pistolul Colt .25 de la spate și trase în pavaj, printre picioarele lor. Cu o mână îl apucă pe cel care-l ținea de cravată și îi trase una cu pistolul peste gură. Ceilalți doi se dădură în spate.

— Nu te întreb decât o dată, dacă nu, te împușc în genunchi. Unde-i Bell?

Tânărul începu să tremure.

— Ultima dată când am avut vești de la el recruta oameni pentru o treabă la Drumore, sus, în comitatul Louth.

Billy îi dădu drumul.

— Așa. Ai văzut că n-a fost chiar așa de greu?

Își puse pistolul la loc la brâu și unul din ceilalți doi îl lovi cu pumnul. Se încăierară puțin, iar Flynn și Donald cel solid apărură de după colț, alergând. Fură suficiente câteva lovituri cu bastonul lui Donald și băieții fugiră descurajați, unul dintre ei ținându-și batista să-i oprească sângele de pe față.

Flynn își înfipse o țigară în gură.

— Nu iei prizonieri, nu-i așa?

— Nu mi s-a părut niciodată că ar avea vreun rost.

— Nici mie. Să-mi povestești cum se termină treaba asta. Sunt absolut fascinat.

— Promit, spuse Billy. Poți să te bazezi pe asta. Salutări din partea lui Dillon.

Se urcă în mașină și plecă spre aeroport.

Dillon făcuse duș și se schimbase, întrebându-se cum o să se descurce Billy la Dublin, după care plecă la casa din Holland Park. Îl găsi pe Roper în camera computerelor, împreună cu Ferguson.

— Ceva vești de la Billy? întrebă el.

— Încă nu. Te aștepți la prea multe, Dillon, dar, de fapt, așa ai făcut dintotdeauna.

— Nu mă aștept decât ca oamenii să-și facă datoria. Obținerea unor rezultate e doar un alt fel de a privi problema și se pare că Scotland Yard-ul eșuează lamentabil în ceea ce privește cazul lui Hannah. Se întoarse către Roper. Avem vreo veste de la Brigada Criminalistică?

— Încă e devreme, Sean. Te aștepți la prea multe.
— Vorbim despre un om de-al lor, spuse Dillon.
— Las-o baltă, spuse Ferguson. E treaba polițiștilor și a Diviziei Speciale, și nu a noastră. Nu trebuie să te bagi.
— Pare destul de clar, spuse Dillon. Am să am în vedere treaba asta, spuse Dillon și ieși.

Levin îl urmărise pe Dillon de când acesta plecase din căsuța lui din Stable Mews, ceea ce ar fi putut fi dificil în cazul unei persoane cu experiența lui Dillon, dar traficul londonez îl ajutase destul de mult. Nu că ar fi fost neexperimentat, dar rusul rămăsese în spatele lui și îl urmărise.

Dillon se duse la casa lui Mary Killane. Era într-adevăr îngrijorat că Brigada Criminalistică nu părea să facă progrese. Kilburn, unde locuise Mary Killane, era cea mai irlandeză zonă a Londrei. Avea puburi care te făceau să crezi că ești în vechea Irlandă. Localuri republicane, protestante, tot ce-ți doreai.

Dillon era expert în toate acestea, căci locuise în zona aceea în copilărie, când tocmai venise de la Belfast împreună cu tatăl lui; așadar, o fată catolică drăguță, care s-ar fi dus în oraș să bea ceva, nu ar fi intrat niciodată într-un pub protestant, ci numai într-unul catolic. Mary Killane nu avea mașină, așa că trebuia să meargă pe jos, dacă nu avea un prieten care să o ia de acasă. În orice caz, în apropiere de apartamentul ei erau câteva localuri catolice.

Majoritatea erau destul de curate. Le arătă barmanilor fotografia fetei, dar nu reuși să afle nimic. Altele erau locurile care aveau legături cu IRA, mai ales după Procesul de Pace, căci, în momentul de față, nu se mai întâmpla mare lucru în Londra. Un astfel de loc era Spoitorul Verde, al cărui proprietar era un oarecare Mickey Docherty. Odinioară susținător înrăit al IRA, fusese arestat de două ori, dar niciodată nu se putuse dovedi nimic pentru a fi

acuzat.

Dillon îl găsi chiar înainte de prânz, când barul era gol, având doar doi clienți cu băști de pânză care beau bere la masa din colț și jucau domino. Docherty citea ziarul *Standard* la bar și făcu o grimasă când îl văzu pe Dillon.

— Doamne, ești chiar tu, Sean.

— În carne și oase. Dă-mi un Bushmills mare.

Docherty făcu ce i se spusese și, când se întoarse, Dillon îi așeză pe bar o copie după o poză a lui Mary. Își luă whisky-ul și îl bău. Fața lui Docherty nu ascundea nimic.

— După expresia ta văd că o cunoșteai.

— Ce-a făcut?

— A reușit să se lase omorâtă.

Docherty își făcu cruce.

— O, Fecioară Maria!

— Nu începe s-o faci pe credinciosul cu mine. Cu cine venea?

— Și eu de unde ar trebui să știu asta?

— Pentru că are legătură cu IRA și, probabil, cu Liam Bell, așa că spune-mi tot ce știi. Dacă nu, mă întorc diseară să te bat la cap. Pot să te schilodesc, îți nenorocesc ambii genunchi. E foarte important pentru mine.

— Bine, Sean, înțeleg.

Se întoarse și își turnă un whisky, cu mâinile tremurânde.

— Era o fată bună. Asistentă medicală; era agent latent.

— De unde știi?

— Duceam la Dublin scrisori pentru ea și pentru un alt individ.

— Ce individ?

— Păi, era și el tot agent latent. Dermot Fitzgerald.

— Ce scria în scrisori?

— Eu de unde să știu?

— Pentru că le-ai deschis la abur.

Docherty începuse să intre în panică.

— N-am făcut asta decât de vreo câteva ori. Și nu erau

decât niște notițe, fără nici o semnătură. Indicații să sune la un anumit telefon la ora cutare, chestii de genul ăsta. Fitzgerald era arătos. Și un tip cu carte. Era înscris la master la London University.

— Un tip cu carte și un gentleman căruia i se părea că e romantic să fie în IRA?

— Am auzit niște zvonuri despre el.

— Ce fel de zvonuri?

— Că omorâse de vreo trei-patru ori.

Se făcu liniște.

— Ai adresa lui?

— Casa lui e chiar după colț, dar a plecat de mult.

— Unde?

— În Ibiza. Mi-a spus acum câteva zile. Din câte am înțeles, tocmai câștigase niște bani și urma să stea acolo o vreme. Îi place să facă scufundări.

Dillon se gândi puțin, după care scoase o copie după o fotografie a lui Levin.

— Pe ăsta îl cunoști?

Docherty dădu din cap.

— Nu, sunt sigur.

Dillon puse fotografiile la loc și spuse:

— Sper că n-o să mai fie nevoie să mă întorc.

Igor Levin, care îl urmărise pe Dillon până la Spoitorul Verde, se uitase pe fereastră și îl văzuse apropiindu-se de bar și vorbind cu Docherty. Merse în continuare și descoperi o ușă spre un alt bar separat. Intră, dar nu era nimeni acolo; în schimb, găsi o ușă de acces spre celălalt bar și, după ce-și montă dispozitivul de ascultat, auzi ce spunea Docherty din momentul în care acesta o recunoscuse pe Mary Killane și aflase că fata fusese ucisă.

Practic, Levin nu prea mai putea face mare lucru. Așteptă lângă ușa principală și îi dădu lui Dillon un avans, după care porni și merse în susul străzii, până la Mercedes.

Odată așezat la volan, îi telefonă lui Luhzkov la ambasadă și îi ceru să îi urmărească traseul lui Dermot Fitzgerald și să facă rost de o evidență a zborurilor spre Ibiza.

La Dublin, Flynn stătea la barul lui favorit cu un pahar mare de whisky în față. Era preocupat. Un ofițer foarte bun, Hannah Bernstein, căzuse la datorie și se simțea rău din cauza asta. Pe de altă parte, mai era și chestiunea loialității față de familie și față de fratele lui, care nu renunțase deloc la IRA, ci era membru activ. Așa că alese calea bună sau, mai bine zis, cea rea și îl sună. Îi spuse că Billy Salter venise să cerceteze, în caz că l-ar fi interesat pe Liam Bell. După aceea, începu să se simtă și mai rău și se consolă cu un alt whisky.

Levin telefonă la Drumore Place și îi răspunse Așimov. Îi povesti ce aflase Dillon la Spoitorul Verde.

— Important este că am verificat cu ajutorul computerului de la GRU și am aflat că Dermot Fitzgerald a părăsit Londra alaltăieri, luând avionul spre Ibiza din aeroportul Gatwick.

— Așadar, ce vrei să spui?

— Că, dacă aș fi în locul lui Dillon, așa pornit cum e el, m-aș urca în primul avion și l-aș urmări pe Fitzgerald. Dacă reușește să-l găsească și să-l stoarcă de informații, o să afle că Liam Bell a fost cel care a comandat execuția lui Mary Killane, ceea ce presupune o legătură directă cu Drumore Place, și vom suporta toate consecințele de rigoare.

— Crezi că eu nu știu?

— Și ce vrei să fac?

— Du-te după Fitzgerald. Scapă de el.

— Vii și tu?

— Am alte treburi de rezolvat.

— Pot să spun și eu ceva?

— Poți să spui orice, atâta timp cât e relevant.

— Putem să-l căutăm pe Fitzgerald, dar mai este un aspect. Ce rost are să-i facem felul? Dacă Dillon merge după el, ceea ce va face în mod sigur, prindem doi dintr-o lovitură.

Așimov spuse:

— Asta-i bine. Îmi place. Se mai gândi puțin. Atunci hai să facem așa.

La casa conspirativă din Holland Park, Dillon se întâlni cu Roper și îi dădu informațiile pe care le obținuse despre Fitzgerald de la Docherty. Nu avea legături criminale cunoscute, dar era în registre la London University. Avea o diplomă de licență în literatură engleză. Teza de disertație pentru master era pe lista de așteptare.

Roper frunzări listele cu pasageri spre Ibiza și confirmă plecarea lui Fitzgerald.

— Altceva?

— Treaba asta cu scufundările. Verifică și asta dacă poți.

— Pot să fac orice, bătrâne.

Roper căută prin lista membrilor PADI, Asociația Internațională a Scafandrilor Profesioniști, și confirmă.

— Aici erai. Scafandru profesionist. Ce vrei să faci acum?

— Cred că ar trebui să mă duc după el. Cunosc bine Ibiza. Călătoream des acolo în tinerețe. Am un prieten bun care avea o afacere cu hidroavione; făcea călătorii între insule. Am pilotat de câteva ori pentru el. Sunt curios dacă se mai ocupă de asta. Aldo Russo, Eagle Air. E italian. Are legături puternice cu Mafia sau cel puțin pe atunci avea.

Roper reveni la computerul său care-și făcu treaba cu brio, din nou.

— Poftim. Încă mai activează; dar tu te-ai descurca? Ai mai pilotat în ultima vreme?

— Mi-am păstrat antrenamentul. În ultima vreme mai mult în weekend. Pot să pilotez orice în afară de un Jumbo,

dar cine spune că trebuie să zbor?

— Cred că Ferguson nu va fi de acord să te duci. Vrea ca ancheta cazului lui Hannah să rămână în sarcina Scotland Yard-ului.

— Uite ce e, Mary Killane a trimis-o pe Hannah pe lumea cealaltă cu pastilele alea, dar contactul IRA dintre ea și Fitzgerald e mai mult decât o coincidență și pun pariu pe ce vrei că el a omorât-o. Pare logic. Ea e asistenta care are acces la Hannah. După ce-și face treaba, trebuie lichidată. În plus, el se mai și cară în Ibiza.

— M-ai putea convinge, spuse Roper, dar în momentul acela intră Ferguson, îmbrăcat impecabil, în ținută de seară.

— Ce se întâmplă? spuse el.

Dillon îi povesti, nu că ar fi ajutat la ceva.

— Ți-am mai spus, nu vreau să te bagi. Se ocupă cei de la Scotland Yard. E bine, te-ai descurcat excelent, Sean, la fel cum a făcut și tânărul Salter la Dublin. Am făcut un pas înainte dacă știm că Liam Bell este la Drumore Place, dar asta nu înseamnă că te trimit acum în Ibiza. Eu voi fi la St James's Place, la un dineu cu prim-ministrul. Vrea să știe cum stau lucrurile, așa că las-o baltă.

— Cum crezi.

Ieși, iar Roper spuse:

— Dar n-ai de gând s-o lași baltă, nu-i așa?

— Sub nici o formă. Am să mă bazez pe prietenie. Am să-i telefonez lui Lacey la Farley Field și am să-i spun că a apărut o treabă care are prioritate și că am nevoie să zbor cu Citation la Ibiza în seara asta. Am să-i spun că ordinul vine din partea lui Ferguson. Așa ieși și tu basma curată.

Roper se așeză pe spate și se încruntă, spunând:

— Dă-mi un Marlboro și suntem chit.

— Cu plăcere.

Dillon luă și el o țigară.

— Ar mai fi ceva, spuse Roper. Am să-l sun eu. Lacey are

încredere în mine.

— Așadar, cum rămâne cu tine și cu Ferguson?

— Ce poate să-mi facă? zâmbi Roper. Sunt handicapat. Ar ajunge la tribunal. Îi spun lui Lacey că ajungi acolo în două ore. Hai, fugi de-aici!

Îi telefonă lui Lacey și îi spuse ce dorește; trebuia să urmeze programul obișnuit și să discute cu intendentul pentru a face rost de armament. După aceea, îl sună pe Billy Salter.

— A apărut o problemă, îi zise, după care îi povesti totul. Ce părere ai?

— Cred că nu mai e același om de când a murit ea, nu-i deloc la fel ca înainte. Și în plus, e o tâmpenie să se ducă singur într-o misiune ca asta, mai ales având în vedere starea lui.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Să-mi fac bagajele.

— Mă gândeam eu că asta ai să spui. Te așteaptă și pe tine la Farley. Ținem legătura.

IBIZA

8

Falcon-ul, având-o pe Greta la bord, ateriză la Archbury și îl luă și pe Levin.

— Ai fost ocupat, spuse ea, în timp ce decolau.

— Ce se întâmplă?

— Începe să se strângă lațul.

Îi povesti despre Billy Slater și ce se întâmplase la Dublin.

— Înseamnă că acum știu sigur, spuse Levin. Datorită unui detectiv din Dublin devotat familiei sale.

— Da, știu că Liam Bell se ocupă de tot la Drumore, știu și că Max Zubin joacă rolul lui Belov la Stația Gorki, dar nu știu de mine și de Așimov.

Levin zâmbi.

— Și nici de mine.

— Așa că hai să avem grijă ca lucrurile rămână așa.

— Ai adresa lui Fitzgerald și ai aflat cu ce se ocupă acolo? Știe că venim?

— Da, cu siguranță. L-a contactat Bell.

— Asta a fost o greșeală.

Levin deschise barul din bibliotecă și scoase o sticlă de votcă.

— De ce? întrebă ea în timp ce Levin turna băutura în pahare.

— Păi, poate se întreabă de ce venim. Poate își pune problema că singurul cadou pe care i-l aducem o să fie un glonț în cap.
— Nu și dacă vin eu.
— A, o femeie frumoasă care să-l facă să se simtă confortabil?
— De ce nu? Spune-mi un lucru. Chiar crezi că o să apară Dillon?
— Cu siguranță.
— În cazul ăsta ar trebui să fie o călătorie interesantă, spuse ea, după care dădură noroc. În cinstea lui Mary Hall.
— Cine-i asta?
— Eu sunt, Igor. Așa scrie pe pașaportul meu.

Billy ajunse la Farley Field condus de Harry, care bombănea ca de obicei.
— Nu înțeleg, în ce te-a mai băgat acum?
— Sunt membru al Serviciilor de Securitate, Harry. Ei strigă și eu apar. Asta înseamnă să-ți faci datoria.
— Numai că Ferguson nu știe că pleci.
— O să afle imediat după cină, se ocupă Roper de asta.
Parcară în fața clădirii terminalului, intrară și îl întâlniră pe Lacey, îmbrăcat într-un combinezon de zbor, vorbind cu Dillon.
— Intendentul ți-a lăsat geanta obișnuită, Sean, și a spus că ai să găsești înăuntru tot ce-ți trebuie.
Billy și Harry se uitau la ei.
— Aici erai, ticălos irlandez ce-mi ești! spuse Harry.
Lacey spuse:
— Mă duc să pornesc motorul.
Dillon se încruntă.
— Ferguson știe de treaba asta?
— O să afle în curând. Se ocupă Roper.
Billy ridică geanta de la intendent, după care și-o luă și pe a lui de la Harry.

— Haide, Dillon, să ne mișcăm, spuse el și ieși, îndreptându-se spre avionul Citation X.

În timp ce zburau în toiul nopții la 10 000 de metri altitudine, Dillon se răsfăță cu o jumătate de sticlă de șampanie Krug.

— Așadar, care-i prima mișcare? întrebă Billy.

— Trebuie să-l găsim pe Fitzgerald. Roper o să verifice care sunt locurile pentru scufundări și hotelurile pe care le folosesc scafandrii. Dacă nu funcționează, am să-i cer ajutorul vechiului meu prieten, Aldo Russo.

— E italian, nu spaniol? Cum ai ajuns să îl cunoști?

— Demult, în tinerețe, când eram mândria IRA, am fost trimis în Sicilia să cumpăr arme, dar Mafia știa că Serviciul de Informații britanic era pe urma lor, așa că l-au mutat pe Russo la Ibiza împreună cu soția și fiul, și au folosit insula ca bază. Numai că acolo erau niște indivizi spanioli cărora nu le-a convenit treaba asta, crezând că Mafia le încalcă teritoriul.

— Și ce s-a întâmplat?

— I-am făcut o favoare într-o noapte, în care au apărut niște afaceri în ultimul moment. M-am oferit să-i conduc acasă pe soția și pe fiul lui. Doi ucigași plătiți ne-au atacat și i-au rănit pe băiat și pe mama lui.

— Nu-mi spune. I-ai lichidat pe spanioli?

— Cam așa ceva. Doamne, au trecut treizeci de ani de atunci. Acum fiul lui e avocat la Palermo.

— Lucrează pentru Mafia?

— Cine știe?

— Și soția?

— A murit de cancer acum zece ani.

O vreme, se lăsă liniște. Billy spuse:

— N-ai ce să faci când îți sună ceasul. Și presupun că Russo n-a uitat niciodată ce-ai făcut pentru familia lui. Așa sunt italienii, mai deosebiți.

— Onoarea e totul, Billy, tu știi asta.

— Sau respectul, spuse Billy.

Lui Dillon îi sună telefonul Codex Patru și la capătul celălalt se auzi Ferguson, nervos la culme.

— De-a ce naiba crezi că te joci aici?

— Nu-l învinovăți pe Roper, el nu a încercat decât ca totul să i se pară oficial lui Lacey. În ceea ce-l privește pe Billy, e aici doar pentru că e un sentimental. Are impresia că mi-e dator.

— Dă-mi-l la telefon, e un ordin.

Dillon îi înmânã telefonul lui Billy.

— Da, șefu'.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de el. Toată treaba asta l-a adus la capătul răbdării. Nu vreau să-l pierd.

— Crezi că eu vreau asta? Ascultă, am un presentiment bun în legătură cu treaba asta, mai ales dacă-l avem și pe Russo de partea noastră. Ți-l dau pe Dillon.

— Cine-i Russo? îl întrebă Ferguson pe Dillon.

— O să-ți povestească Roper tot. E un tip cu care făceam afaceri când eram în IRA. Fost membru al Mafiei.

— Nu există așa ceva. E ca și cum ai spune fost membru IRA. Odată ce ai intrat, nu mai e cale de ieșire, nu-i ăsta adevărul? O, pentru numele lui Dumnezeu, du-te la dracu' în felul tău, dar să mă ții la curent.

— Furios om, comentă Billy.

— Nu, să știi că nu-i chiar așa. Îi pasă, Billy, de ceea ce facem și de ce ni se întâmplă, spuse el și-și sorbi ultima picătură de șampanie.

Billy spuse:

— N-am fost niciodată în Ibiza. Cum e acolo?

Dillon îi răspunse:

— Era grozav înainte, acum sunt mult mai mulți turiști. Îmi plăcea la nebunie orașul vechi, Ibiza, barurile, țiganii, toreadorii și dansatorii de flamenco. Dădu din cap dezaprobator. De ani de zile n-ai mai văzut femei așa

frumoase ca acolo.

— Sună bine. Să înțeleg că-ți plac taurii?

— O mulțime de oameni nu sunt de acord cu asta, dar faptul că un om se așază în fața unui taur furios e ceva deosebit.

— Cred că e fantastic.

— Să știi. Dillon își lăsă scaunul pe spate. Am să trag un pui de somn.

Închise ochii și imaginea lui Hannah îi apăru în față. De ce tocmai ea? În ce măsură era răspunzător? Îl văzu pe Așimov trecând peste ea pe stradă, retrăi momentele când trăsese cu pistolul și îl ratase, și o revăzu pe Hannah cazând peste balustradă. Îi curgea sânge pe față, iar el era speriat la culme.

Apoi îi reveni în minte Plaza de Toros, arena din Ibiza, toreadorii îmbrăcați în costum, picadorii călare, orchestra care cânta; deodată totul se concentra asupra ușii roșii din partea opusă a arenei, Poarta Fricii și a taurului care mugea și alerga direct spre el.

Se trezi cu un fel de convulsie, abia abținându-se să nu țipe. Billy îl apucă de mână.

— Te simți bine?

Dillon spuse:

— N-a fost decât un coșmar, asta-i tot.

Reuși să zâmbească și în momentul acela îi sună telefonul. Era Roper.

— Am încercat să dau de Fitzgerald prin intermediul Asociației Scafandrilor și am căutat și hotelurile pe care le folosesc ei în general. Era cazat la Sanders, dar astăzi a predat cheia. Am reușit, totuși, să dau peste o informație folositoare. Un Falcon al companiei Belov International a plecat de la Ballykelly ieri la prima oră, având un singur pasager, o femeie pe nume Mary Hall.

— Cine dracu' mai e și asta?

— Dumnezeu știe. Avionul a mers până la Archbury unde,

ghici ce s-a întâmplat? L-a luat și pe Igor Levin, atașat comercial al Ambasadei Ruse.

— Destinația?

— Ibiza.

— Așadar, treaba devine din ce în ce mai interesantă. Continuă să insiști cu Fitzgerald. Vezi ce reușești să găsești. Totul se întâmplă foarte repede. Să menținem ritmul ăsta.

— Am să încerc, spuse Roper și închise telefonul.

Levin îi telefonase lui Luhzkov la ambasada din Londra. Computerul GRU descoperise că Fitzgerald stătea la hotelul Sanders.

Îi spuse Gretei:

— Am să păstrez avionul ca precauție. Poate că a plecat de aici, pentru orice eventualitate. Să mergem să vedem care-i treaba la hotelul în care a stat, Sanders. Să chem un taxi.

Hotelul Sanders nu era tocmai o fundătură. Bărbatul de la recepție era un individ șmecher care le spuse că Fitzgerald plecase în grabă. Greta își dădu seama instinctiv că acesta nu spunea tot ce știa.

— Deci a stat aici numai o zi? Știi că întotdeauna stă mai mult.

Bărbatul răspunse instinctiv:

— Da, așa este.

Levin scoase din buzunar o bancnotă de 50 de lire.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare. Unde e?

Bineînțeles, recepționerul își dădu drumul la gură. Fitzgerald se hotărâse să plece în Algeria, care era la o distanță de 300 de kilometri. Luase feribotul spre Khufra. Mai fusese de multe ori acolo să facă scufundări.

— Și când s-a întâmplat asta?

— Ieri. Eu nu m-aș duce acolo în locul dumneavoastră, señor, e un loc extrem de dur.

— Și unde stă de obicei?
— Dumnezeu știe. Sunt oameni răi acolo. Poate că la Trocadero, hotelul doctorului Tomac. Cei doi sunt prieteni.
— E doctor adevărat?
— Singurul pe care-l au. El se ocupă de hotel, de club, de contrabandă. Se ocupă de toate.
— Există aeroport acolo?
— Da, o magherniță.
Bărbatul răsfoi niște broșuri turistice și îi dădu una dintre ele.
— Khufra. Un loc oribil.
Greta preluă ideea.
— Mergem acolo?
— Desigur, să ne întoarcem la aeroport.
— Pilotul principal se numea Scott, iar secundul era Smith. Îi informă în legătură cu destinația, iar Scott se uită la el și făcu o figură ciudată. Combustibil avem destul, dar în rest nu mai avem nimic altceva. Probabil că va trebui să ne ocupăm singuri de întreținere dacă stăm mai mult.
— Probabil că o să aveți nevoie de pistoale dacă stăm mult, dar nu mai contează. Să pornim. Cât durează.
— O oră. Nu mai mult.
Mai târziu, în timp ce Falcon-ul se ridica la 10 000 de metri, Greta începu să citească din broșură și să discute cu Levin.
— Mlaștinile din Khufra. Sute de kilometri pătrați de mlaștini sărate, pe coasta algeriană, lângă Capul Djuinet. Trestii înalte de doisprezece metri sau chiar mai mult. Arabi de mlaștină. Sate construite pe stâlpi de lemn. Trăiesc așa de câteva secole, ocupându-se mai ales de pescuit. De asemenea, au și triburi de berberi numiți husa, care călăresc și care de-a lungul timpului au învățat să înoate în mlaștinile sărate.
— Pare a fi ultimul loc de pe pământ. Zâmbi. Dar ne descurcăm noi. Cel puțin eu așa fac de obicei. Lasă-mă o

clipă, vreau să discut cu Volkov.

Sună de pe telefonul din avion și îl puse pe speaker, ducându-și degetul la buze, pentru a-i face semn Gretei să facă liniște.

— Unde dracu' ești, Igor?

Levin îi explică totul despre Khufra.

— Sună dezgustător.

— Îmi imaginam că ai aflat deja despre misiunea mea și despre rolul pe care îl joacă maiorul Novikova în ea.

— De fapt, nu. Sunt sigur că maiorul Așimov o să se gândească să mă informeze când o să aibă el chef. Liniștea era apăsătoare. Igor, trebuie să-l readucem pe Iosif Belov în lumea reală cât mai curând. Stația Gorki e un loc foarte bun, dar, din moment ce Ferguson și Johnson știu care e adevărata lui identitate, trebuie să le tăiem elanul. Hai să-l expunem la Berlin sau la Paris.

— Poate la Londra? întrebă Levin.

— Dumnezeule, ce lovitură! Ar fi minunat, pentru că Ferguson și compania nu ar putea să facă nimic.

— E un aspect important.

— Așadar, ai grijă de tine și fii cu ochii pe Novikova. O astfel de frumusețe nu trebuie pusă în pericol.

— Cum spuneți, tovarășe.

— Și nu uita să porți darul de la mine în permanență. Ești un agent mult prea valoros. Nu-mi pot permite să te pierd.

— O să am grijă de mine, puteți fi sigur.

Greta spuse:

— Ce înseamnă asta? „Să porți darul meu în permanență?”

— Ții minte cum a scăpat cu viață Așimov când l-a împușcat Billy Salter? Datorită unei veste antiglonț din nailon și titan.

— Și?

— Chestiile astea sunt miraculoase. Anul trecut, doi ceceni au atentat la viața lui Volkov în timp ce ieșeam

dintr-un birou din Moscova. I-au împușcat pe șofer și pe unul dintre agenții de securitate.

— Și Volkov ce-a pățit?

— M-am băgat eu în fața lui. Am încasat un glonț în umărul stâng și încă unul în piciorul stâng, și mi-am stricat un costum Brioni impecabil. Dar eu i-am tras unuia un glonț între ochi și celuilalt unul în inimă.

— Doamne Dumnezeule!

— Volkov era foarte încântat că e în viață, dar era și nervos că i-am omorât pe toți și că nu mai avea de la cine să scoată informații. Așa că a făcut și el același lucru ca și cu Așimov - mi-a dat o vestă de nailon și titan, și mi-a ordonat să o port în permanență.

— Când am fost în Irak - ultima mea misiune cu Dillon, și el purta o vestă antiglonț.

— Atunci ia și tu una. E indispensabilă oricărui asasin bun. Hai să bem ceva și să ne hotărâm care e următoarea mișcare pe care trebuie să o facem.

Călătoria cu avionul către Khufra nu era mare lucru, iar apropierea de coastă era deosebit de interesantă. Mlaștinile din Khufra se întindeau pe suprafețe de kilometri întregi, pe care se vedeau un golf după altul, recife periculoase, multe bărci de pescuit arabe care se loveau de mal și câteva sate risipite printre trestii.

Desigur, se vedea și deșertul, întinzându-se până în ținutul mlaștinilor, iar apoi venea orașul Khufra, pista de aterizare și câteva clădiri vechi de beton, de genul celor care par a fi de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial.

Turnul de control era simplu. Căpitanii Scott și Smith se ocupară de comenzi și avionul aterizâ, oprindu-se lângă niște hangare vechi.

Sunară să-și anunțe sosirea. Un căpitan de poliție pe nume Omar îi întâmpină cu un oarecare entuziasm, numele magic de Belov International exercitând un fel de vrajă

chiar și aici la capătul pământului.

— E o plăcere să vă cunosc, spuse el, în timp ce ochii îi alunecau spre Greta.

Ea încercă să-i ignore subsuorile transpirate, iar Levin spuse:

— Din câte știu, pilotul nostru ne-a rezervat camere la Trocadero, nu-i așa?

— Da, și doctorul Tomac a trimis Land Rover-ul ăsta după Domniile Voastre.

Evident, gestul era unul de curtoazie. Levin le spuse lui Scott și lui Smith:

— Nu știu exact cât o să dureze. Vă las și pe voi să veniți în oraș, dar aveți grijă ca Falcon-ul să fie în siguranță.

— Doctorul Tomac a făcut deja toate pregătirile necesare. Ne vom ocupa și de avion.

Se îndreptară spre Land Rover, iar lui Levin îi sună telefonul. Era Luhzkov, care îl apela de la Londra.

— M-am gândit că te interesează. Oamenii noștri din GRU ne confirmă faptul că unul dintre avioanele Citation ale lui Ferguson a plecat astăzi de pe Farley Field spre Ibiza, avându-i la bord pe Dillon și pe prietenul lui, Billy Salter. Din câte se aude, se pare că Billy a avansat. Acum e agent oficial al Serviciilor Speciale de Securitate. S-ar părea că tot cazierul lui a dispărut din evidențe.

— Chiar că Ferguson e dat dracului, spuse Levin. KGB-ul ar fi fost mândru să-l aibă printre ei. Mulțumesc pentru informație.

Levin urcă în Land Rover după Greta. În timp ce mergeau cu mașina, îi povesti ce se întâmplase.

— Deci vin încoace? Ce înseamnă asta? Tot o să fie nevoiți să-l caute pe Fitzgerald. N-au de unde să știe că a venit aici.

— Dar, Greta, e în interesul nostru să afle. M-aș simți mult mai bine dacă Dermot Fitzgerald ar ajunge în marele rai al IRA și mi-ar fi și mai bine dacă Sean Dillon și tânărul

Salter s-ar gândi să-l însoțească.

— Îți dorești prea mult, având în vedere că e vorba de Dillon.

— Poate că așa o fi, dar după părerea mea, mlaștinile astea din Khufra ar fi locul perfect să-i ucidem.

Zâmbi și-și aprinse o țigară.

— Da, știu că nimic nu poate fi prevăzut, dar îmi place chestia asta.

— Pentru tine nu-i decât un joc.

— Dintotdeauna a fost așa, dragostea mea, spuse el zâmbind.

Chiar înainte să aterizeze la Ibiza, Dillon primi un telefon de la Ferguson.

— Să înțeleg că tocmai ești pe cale să aterizezi?

— Da, iar în același timp, într-o cafenea spaniolă tradițională se pregătește ceea ce ei numesc un mic dejun englezesc complet.

— M-am mai gândit și tot nu sunt de acord. Asta e treaba Brigăzii Criminalistice. Să-i lăsăm să-și vadă de treabă.

— Păi, până acum i-am lăsat și se pare că n-au ajuns prea departe. Bine, știm că Fitzgerald a ajuns aici; Roper are informații în sensul ăsta, dar am aflat și că a plecat deja. Dacă așteptăm Scotland Yard-ul și biroul central să ia legătura cu poliția spaniolă și să obțină mandatele necesare, Dumnezeu știe pe unde o să mai fie.

— Vă informez că vă interzic să părăsiți insula, spuse Ferguson. Chem avionul înapoi.

— Ne descurcăm noi. Am să-l prind, Charles, îți promit.

Când coborâră din avion la aeroport, Lacey spuse:

— Ce se întâmplă, Sean? Ne-a contactat însuși Ferguson să ne cheme la bază imediat.

— Ei, am fost din nou neascultător. Nu-ți face probleme. Fă cum îți spune șeful și ne descurcăm noi.

Chemară un taxi și îi spuse șoferului să îi ducă la Eagle Air, într-un sătuc situat în susul coastei, din care Russo își

conducea afacerile.

— Am să-l sun pe Roper să-i spun ce s-a întâmplat, îi spuse lui Billy.

Roper spuse:

— Vedeți voi, nu e prea mulțumit, deși nu mai e același om de când a murit Hannah. Pe de altă parte, nu prea e convenabil că a chemat avionul la bază.

— De ce?

— Ultima veste pe care o avem e că Falcon-ul a plecat la Khufra, pe coasta algeriană.

— Ceea ce înseamnă că probabil Fitzgerald e cu un pas înaintea lui.

— Așa zic și eu.

— Atunci, hai să mergem după ei.

Feribotul nocturn intră în orașul Khufra, pătrunzând în port. Se vedeau dealurile mici presărate cu locuințe albe în stil arab, separate de alei înguste. Portul era mic, plin de bărci de pescuit, printre care se vedeau și două-trei *dhow*[1]-uri, diverse ambarcațiuni cu motor, iar, în zare, se zărea mlaștina. Vântul care sufla dinspre mare era cald și oarecum parfumat cu mirodenii.

Dermot Fitzgerald stătea sprijinit de balustradă și se bucura de mireasmă în timp ce barca intră în port. Fusese de multe ori aici, îi plăceau la nebunie femeile, mâncărurile și scufundările. Dacă apăreau probleme, Tomac se ocupa de toate și întotdeauna putea recurge și la mlaștini pentru refugiu. Era ca și cum s-ar fi întors acasă; își aruncă rucsacul peste umăr și coborî pe pasarelă, făcându-și loc prin mulțimea de brațe întinse și urcând pe străzile pavate, îndreptându-se spre Trocadero.

Dillon îl puse pe Billy la curent în timp ce mergeau de-a

[1] Barcă de lemn răspândită în zona Arabiei, Africii de Sud și a Oceanului Indian (n. tr.)

lungul drumului șerpuit spre Tijola, un port cu un mic dig, în care nu era nici o barcă de pescuit pentru că ieșiseră pe mare de dimineață și în jurul căruia se găseau câteva case risipite. Era interesant că găsiră acolo două hidroavioane, unul din ele plutind în port, iar celălalt așezat pe o cală de lansare din beton, mai jos de malul mării.

Hidroavioanele erau amfibii Eagle, avioane vechi, dar solide și stabile, proiectate inițial pentru a fi folosite în nordul extrem al Canadei. O caracteristică suplimentară utilă era faptul că se puteau scoate roți sub flotoare și puteai ieși din mare direct pe uscat.

Dillon dădu peste un mecanic care lucra la motorul unuia din hidroavione, situat pe o rampă de beton; acesta îl întâmpină călduros.

— Señor Dillon, spuse el în spaniolă. Minunat.

Dillon îi răspunse tot în spaniolă:

— Mă bucur să te văd.

Îl îmbrățișă rapid și începu să vorbească în engleză.

— Și Aldo unde e?

— Aleargă câțiva tauri tineri sus la arenă în dimineața asta. S-a dus și el să se uite. E numai pentru tineri. Știi și tu cum e.

— Îl găsim noi acolo. Ne lăsăm bagajele aici.

— Nici o problemă, *amigo*.

Plaza de Toros din Ibiza este o arenă tipică pentru majoritatea orașelor mici din Spania, fiind practic doar un cerc de beton; însă oricum publicul nu era interesat decât de ceea ce se întâmpla în interiorul arenei, iar lucrurile se desfășurau altfel dimineața devreme. Fără orchestră, fără cape și costume brodate, fără culori țipătoare. Nu era decât o mulțime pestriță de tineri care sperau să-și încerce norocul și, poate, vreo persoană importantă să-i remarce. Mai erau și câțiva bărbați mai în vârstă împrăștiați în rândul din față, printre care se număra și Aldo Russo,

așezat pe locul care era, de obicei, rezervat conducerii arenei.

Dillon se duse pe la spatele lui și îl apucă de umeri.

— Aldo.

Russo se uită în sus și pe față i se citi uimirea.

— Doamne, Sfânta Fecioară.

Sări și îl îmbrățișă pe Dillon.

— De ce nu m-ai anunțat?

— Mi s-a ivit pe neașteptate ocazia să vin aici. Ți-l prezint pe Billy Salter, spuse el în italiană. Mi-e un prieten foarte apropiat. Mi-e ca un frate mai mic, doar că nu avem același sânge.

Era vorba despre o expresie a Mafiei care avea o semnificație aparte. Russo îl studie pe Billy din cap până în picioare.

— Un frate mai tânăr? întrebă el în engleză. Am impresia că ăsta a umblat prin lume, pare a fi inițiat deja. Dădu mâna cu el. Poate că prietenul tău ți-a spus că fac parte din Mafia. Acum cincisprezece ani am avut o grămadă de probleme cu bandele malteze din Londra.

— Ce fel de probleme? întrebă Billy.

— Păi, se amestecau în treburile noastre. Eu m-am dus acolo în calitate de *consigliere*, consilier. Dar nu voiau să asculte nici în ruptul capului. Mi-au atacat mașina într-o seară, tocmai când promiseseră că se vor purta frumos.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am fost tăiat pe față. Eram în genunchi când a apărut un gangster londonez celebru, care auzise de complot, dar nu era de acord; venise să mă salveze, împreună cu alți șase oameni. Vezi tu, maltezii îi făcuseră și lui probleme.

— Era unchiul meu, Harry, spuse Billy. Știu povestea asta de când eram copil. A fost o zi memorabilă. A dărâmat un așa-zis Cerc Maltez.

— E teafăr, mai este printre noi?

— Întreabă-l pe Dillon.

Russo îl îmbrățișă și îl sărută pe ambii obraji.

— Ce binecuvântare!

Dedesubt, se deschise Poarta Fricii și ieșiră câțiva tauri tineri, destul de sfrijiți. Tinerii își luară pozițiile și începură să-și agite capele.

— Cu ani în urmă, când Dillon venea să mă viziteze, făceam și noi prostii din astea, tineri și nesăbuiți cum eram.

— Vă mai distrați și voi, spuse Billy.

— De cele mai multe ori; dar, din când în când, unul dintre taurii tineri e mai altfel și eu l-am ales chiar pe acela într-o zi. Am încercat să agit capa, am alunecat și taurul m-a aruncat peste umărul lui, iar ăsta, spuse el arătând spre Dillon, a sărit peste *barrera* în arenă, iar când taurul s-a întors să atace, s-a trântit în genunchi și a rămas cu pieptul gol în fața taurului.

— Doamne, murmură Billy.

— I-a spus, hai, taurule, numai pentru mine. Taurul s-a oprit, iar două ajutoare m-au împins la o parte, în timp ce fiara stătea acolo respirând anevoie, iar Dillon se duse spre el și îl mângâie pe bot.

— Și ce s-a întâmplat?

— Mulțimea a început să-l aclame, toți au sărit peste *barrera* în arenă și l-au ridicat pe umeri. Nici dacă eram pe arena din Madrid nu s-ar fi auzit mai tare. Prin baruri îl numeau omul care caută moartea și ceea ce a făcut Dillon atunci se numește și azi Pasul Morții.

Billy se întoarse către Dillon, care spuse:

— Poate că asta am căutat dintotdeauna. Cine știe? Putem să mergem să bem ceva? Trebuie să discut ceva cu voi.

Cafeneaua din apropierea arenei nu era prea aglomerată la ora aceea a dimineții. Înăuntru, localul era luminos și spațios; pereții erau văruiți cu alb, barul era placat cu marmură, iar în dreptul oglinzii din spate erau îngrămădite

multe sticle. Pe pereți, erau peste tot postere înfățișând lupte cu tauri. La o masă stăteau patru țigani înfricoșători care beau *grappa*[1] și jucau cărți. În colț stăteau doi tineri cu chitare, contrazicându-se. Barmanul era bătrân și urât, și avea pe obrazul stâng o cicatrice lăsată de coarnele unui taur.

— Pare a fi o adunătură prietenoasă, spuse Billy.

— Dacă ești de partea lor.

Russo îi strigă barmanului:

— Whisky pentru toată lumea, Barbera.

— Pentru mine, nu, spuse Billy.

Russo se întoarse către Dillon.

— El nu bea?

— Nu, el doar omoară oameni.

— Dar numai atunci când e nevoie, adăugă Billy.

Russo dădu din cap dezaprobator.

— Probabil că am început să îmbătrânesc.

Le fu adus whisky-ul și închinară unii în cinstea celorlalți.

— *Salute*[2], spuse Russo. Care-i treaba? Ce voiai să-mi spui?

Dillon îi povesti toată tărășenia.

După aceea, Russo îi spuse:

— Se poate baza omul pe tine, Dillon; nu numai că te pui cu IRA, dar și cu Federația Rusă. Nu puteai să vii cu o treabă mai ușoară, așa-i? Dar văd eu cam de unde pornește toată tărășenia. E vorba de femeie, de comandantul de poliție. A fost o chestie tare mârșavă. N-ar fi trebuit să facă asta, și mai ales să o folosească pe tânăra asistentă medicală, după care să o omoare.

Dădu din cap dezaprobator.

— Și-atunci ce-ar trebui să facem? întrebă Billy.

— Ei, mai am destul de multă influență pe insula asta, îi

[1] Băutură distilată obținută din tescovină de struguri, produsă numai pe teritoriul Italiei. (n. tr.)

[2] În limba italiană, „noroc”, „sănătate”. (n. tr.)

spuse Russo. E de-ajuns numele meu. Pentru început, am să sun la recepția hotelului Sanders.

Își scoase mobilul și dădu un telefon.

— La telefon Russo. Ce-mi poți spune despre un irlandez pe nume Fitzgerald? S-a cazat, dar a plecat deja. Știi unde?

Apelul dură câteva minute. În cele din urmă, închise.

— Interesant. A plecat cu vaporul de noapte spre Khufra, pe coasta algeriană, la vreo 300 de kilometri distanță. S-ar părea că e prieten cu doctorul Tomac, proprietarul hotelului Trocadero și cam al tuturor lucrurilor din Khufra, și care este, din când în când, și asociatul meu în afaceri.

— Continuă.

Russo le povesti mai departe, neuitând să-i menționeze pe Levin și pe Greta.

— Ei bine, el știm cine e, iar ea e misterioasa Mary Hall, spuse Dillon.

— Și ce legătură ai tu cu doctorul ăsta Tomac?

— În principal, ne ocupăm de contrabandă cu țigări. În ziua de azi ies mai mulți bani din asta decât din traficul cu stupefiante, iar sentințele sunt de nenumărate ori mai mici. Am o concesie de scufundare pentru zona aceea. La Eagle Deep. Se fac niște scufundări de excepție acolo. Am clienți deosebiți care mă angajează să-i duc până acolo cu unul dintre hidroavioanele mele.

— Am putea fi și noi clienți din ăștia deosebiți? întrebă Dillon.

— Ei bine, să spunem că-ți sunt dator, prietene, și, în orice caz, din moment ce nu suntem în sezon turistic, nu prea am multe de făcut; mă plictisesc și treaba asta chiar sună interesant.

— Atunci să pornim, spuse Dillon. Aș fi din cale-afară de fericit.

La Tijola, Russo îi dădu ordine lui Pedro în timp ce încărcau avionul, după care îi spuse lui Dillon:

— Încă mai zbori?
— Doar așa, cât să nu-mi pierd antrenamentul.
— Atunci, te rog.
Se așeză lângă Dillon, iar Billy în spatele acestuia. Dillon se echipă, își puse centura, porni motorul și lăsă Eagle-ul să alunece în jos pe pistă, spre port, ridică roțile și contactă turnul de control de la aeroportul Ibiza. Își indică destinația, interlocutorul său făcu o pauză, după care i se confirmă decolarea. Rulă pe suprafața apei dincolo de capătul digului, se întoarse spre curentul de aer și acceleră. Trase de manșă exact în momentul potrivit, iar Eagle-ul urcă ușor deasupra mării azurii și se ridică.
— Cum te simți? întrebă Russo.
— Nici că se putea mai bine.
Russo deschise torpedoul și scoase de acolo un Browning.
— Presupun că voi doi v-ați pregătit?
— Desigur.
— Bine, căci mergem în Khufra, iar acolo se poate întâmpla orice.

KHUFRA

9

Doctorul Henry Tomac era foarte corpolent, cântărind mai mult de o sută de kilograme; purta un costum cafeniu din în creponat și o pălărie de panama[1], deși stătea la o masă într-un separeu din hotelul Trocadero, lumina ochilor lui. Marchizele din față mențineau răcoarea și întunericul hotelului, iar pe tavan erau niște ventilatoare mari care se învârteau fără oprire.

Barmanii erau algerieni, îmbrăcați în cămăși și pantaloni albi, cu centuri stacojii la brâu, iar șeful de sală avea și un fes roșu-aprins. La Trocadero puteai să bei, dar și să mănânci, iar oaspeții erau foarte diferiți, foarte aspri, dar Tomac avea câțiva angajați cu figuri dubioase care aveau grijă ca totul să fie în ordine; căci Tomac voia să fie ordine, iar ceea ce spunea el era lege în orașul Khufra.

Se așeză în separeul lui, îndepărtând cu mâna o muscă rătăcită, când intră Dermot Fitzgerald; acesta își făcu loc printre mese, își așeză jos bagajul și rămase nemișcat.

— Pot să-ți țin companie?

— Sigur că poți, băiete. Abdul, șampanie, îi comandă el

[1] Pălărie tradițională cu boruri, confecționată din frunzele prelucrate ale unei specii de palmier. În ciuda numelui, pălăriile Panama tradiționale sunt fabricate în Ecuador, și nu în Panama. (n. tr.)

șefului de sală.
— S-ar putea să nu-ți facă plăcere.
— Of, Doamne, iar ai fost băiat rău?
Savură șampania pe care i-o turnase Abdul.
— Bine, spune-mi.

*

— Deci ai auzit că vine agentul acela rus, Levin, împreună cu femeia asta, Novikova, așa-i? Și-ai venit la mine pentru că ți-e teamă că s-ar putea să aibă de gând să-ți facă felul?
— Cam așa ceva.
— Ei, da, chiar așa și este. Mi-a telefonat mai devreme recepționerul de la hotelul Sanders. Mi-a spus că ar fi ajuns un cuplu, un bărbat bine și o femeie frumoasă, interesați de tine. Treaba asta se potrivește perfect cu un telefon pe care l-am primit de la căpitanul Omar de la aerodrom, care mi-a spus despre un avion executiv rusesc care a aterizat și despre un bărbat și o femeie frumoși care se îndreaptă spre noi. Pilotul lor i-a adus cu un avion al companiei Belov International. Sunt impresionat, Dermot.
— Și eu ce pot să fac?
— Păi, drept să-ți spun, nu prea știu - ar mai fi încă o chestie ciudată. Am primit și un al doilea telefon de la prietenul meu, recepționerul de la hotelul Sanders. L-a întrebat de tine un bărbat pe care nu și-a putut permite să-l refuze. Un individ cu care mai fac din când în când afaceri.
— Cine?
Tomac îi spuse.
Fitzgerald rămase complet nedumerit.
— Nu știu cine-i ăsta. Mafia? N-are nici un sens.
— Așa o fi, în schimb e evident că el te cunoaște pe tine. E pilot de hidroavioane aici în zonă și are un centru de scufundări. Poate că lucrează cu anumite persoane de la

Londra care și-ar dori să pună mâna pe tine. Se pare că ești foarte căutat, Dermot.

— Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!

— O să te coste.

— Cât? Pot să plătesc bine.

— Ar fi mai bine să dispari un timp. Poți folosi apartamentul meu. Dacă e nevoie, am să te trimit la casa din Zarza, din zona mlaștinilor, sau poate că ar fi mai bine să stai pe una dintre bărcile de scufundări. Vedem noi.

Fitzgerald se retrase și, după câteva momente, apărură Levin și Greta, urmați de băiatul care le ducea bagajele. Se opriră în capul scărilor, Greta făcând oarecișce senzație, după care coborâră și se îndreptară spre bar. Tomac se ridică.

— Domnișoară Hall.

Îi sărută mâna.

— N-am avut niciodată un oaspete atât de plăcut care să-mi onoreze modestul stabiliment.

— Doctore Tomac.

— La dispoziția dumneavoastră.

Era ca un joc în care intraseră.

— Nu-mi plac ocolișurile. Din motive întemeiate, am călătorit incognito. De fapt, sunt maior Greta Novikova, iar domnul este căpitanul Igor Levin din GRU-ul rus. Am venit aici cu probleme de stat, probleme serioase.

Tomac reuși să adopte o figură gravă.

— Vă rog să vă așezați la masa mea. Abdul, te rog ocupă-te de bagajele domnilor; trebuie trimise în camerele dumnealor. Și servește-ne și niște șampanie. Evident, este o chestiune extrem de importantă. Ați vorbit despre asta cu căpitanul Omar, șeful poliției noastre?

Când sosi șampania, Greta spuse:

— În Ibiza ni s-a spus că în Khufra nu merită să discutăm decât cu o singură persoană și aceea ești dumneata, doctore.

— Mă flatați, doamnă maior.

Închină în cinstea lor.

— În sănătatea dumneavoastră. Și acum, cu ce vă pot ajuta?

— Căutăm un tânăr pe nume Dermot Fitzgerald.

— De ce?

— Trebuie să-l salvăm de niște persoane care îi vor răul, spuse ea. Viața lui ar putea fi în pericol.

— Bănuim că e vorba despre doi bărbați, spuse Levin. Unul din ei se numește Dillon - e irlandez. Iar celălalt, Salter.

— Doamne Dumnezeule!

Tomac reuși să pară surprins, iar în momentul acela se auzi un avion care plana foarte jos chiar deasupra lor.

— Ce-o fi asta? întrebă Greta.

Tomac se uită pe fereastră.

— A, e un hidroavion din Ibiza, de la Eagle Air. Sosesc mereu aici și aterizează lângă centrul de scufundări. Uitați care-i treaba, toate veștile astea sunt foarte îngrijorătoare. Mai bine vă instalați în camerele dumneavoastră și mai vorbim.

— Aștept cu nerăbdare.

Greta se îndreptă spre scări, urmată de Levin care se opri și se întoarse.

— Apropo, nu ne-ați spus dacă îl cunoașteți pe Fitzgerald.

— Nu, nu v-am spus, așa e.

Tomac își aranjă pălăria, își ridică bastonul și ieși.

Dillon realiză o aterizare excelentă chiar lângă port, iar Russo preluă comanda și rulă până de cealaltă parte a digului. Acolo erau câteva bărci mărișoare pentru scufundări, legate de un mic debarcader, o clădire albă cu acoperișul plat, cu o boltă albastru-închis și cu o firmă pe care scria Centrul de Scufundări Eagle Deep. Ca și în Ibiza, era o rampă de beton, iar Russo își coborî roțile

pentru a se urca pe ea.

Un arab făcea curat pe puntea uneia dintre bărci, iar doi bărbați cu pielea foarte bronzată, fără cămașă și îmbrăcați cu blugi beau bere la pupa celeilalte. Amândoi păreau să aibă în jur de patruzeci de ani; aveau părul lung și erau musculoși și solizi.

— Nu sunt arabi, spuse Dillon.

— Nu, numai cel de pe barca cealaltă e arab; îl cheamă Ibrahim. Ceilalți doi sunt ai mei; nu numai că sunt italieni de soi, dar sunt și din Mafia. Cel care are o cicatrice pe obraz e Jack Romano. Celălalt e Tino Cameci. Le place aici. E ca și cum ar fi în vacanță. Le-am telefonat înainte să plecăm. Ne așteaptă. Le-am spus că ești un pasionat de scufundări și că vrei să te distrezi.

— Ei bine, la fel și băiatul ăsta minune. I-ai întrebat de Fitzgerald?

— Da. Romano spune că îl cunosc. Vezi celălalt centru de scufundări care e la vreo o sută de metri mai încolo? E al lui Tomac. Văzură trei bărci pentru scufundări. E al lui, ca majoritatea lucrurilor de pe aici. Din ce spun băieții, Fitzgerald pierde vremea mai mult pe acolo, când ajunge în zonă.

Urcă Eagle-ul pe rampă și opri motorul. Romano și Cameci le ieșiră în întâmpinare, iar Ibrahim veni și el și le luă bagajele. Dillon ținea în mână o servietă.

— Credeam că ai să vii mai târziu, șefu', spuse Romano în italiană.

— A apărut ceva neprevăzut. Vi-l prezint pe Dillon; e ca un frate pentru mine.

Romano făcu ochii mari.

— Dillon, acela care ți-a salvat fiul și nevasta, odihnească-se în pace?

— Prietenul meu nu vorbește italiană, spuse Dillon.

— Dar e un gangster de prima mână în Londra. Unchiul

lui, un adevărat *capo*[1] lui, mi-a salvat pielea în orașul acela mare acum mulți ani, așa că suntem între prieteni. Hai să bem pentru asta și să discutăm despre motivul pentru care ne-am adunat aici.

Era foarte plăcut să stai sub bolta de la pupa bărcii Eagle Unu. Împărțiră o sticlă de Chianti[2], rece ca gheața, așa cum îi plăcea lui Russo.

Romano spuse:

— Îl cunoaștem pe tipul ăsta, Fitzgerald. Tot vine pe-aici de câțiva ani. E prieten cu Tomac. Face scufundări la centrul lui.

— E bun? întrebă Billy.

— El așa crede. Dar tu și Dillon faceți scufundări?

Billy zâmbi.

— Așa umblă vorba.

Dillon își deschise servieta și scoase o foaie de hârtie.

— Fitzgerald ăsta a fost student la London University. Un bun prieten al meu i-a accesat dosarul. Asta e fotografia lui. Confirmați că e vorba despre aceeași persoană?

Amândoi o studiară.

— Cu siguranță, spuse Romano. Și spuneai că e din IRA?

— Ei bine, și eu am fost în IRA și am făcut multe, dar să convingi pe o tânără asistentă să-i dea o supradoză lui Hannah, prietenei mele bolnave, și după ce și-a terminat treaba să o împușți, așa ceva nu cred că am făcut vreodată.

— Nimeni nu ar trebui să facă așa ceva.

Jack Romano își mușcă degetul.

Cameci spuse:

— *Infamita*[3].

— Ei bine, hai să mai bem ceva în cinstea unei morți potrivite pentru el.

---

[1] În limba italiană, „șef”; în acest context, Harry Salter este asemănat cu unul dintre capii Mafiei. (n. tr.)

[2] Cel mai cunoscut vin roșu italian (n. tr.).

[3] În vocabularul Mafiei, exprimă o dezaprobare vehementă. (n. tr.)

Russo se întinse spre sticlă și, în acel moment, apăru și Tomac pe podul de scânduri.

— A venit Tomac să ne viziteze.

Tomac se opri, Ibrahim îl salută de pe Eagle Doi și avu loc un schimb scurt între cei doi.

Dillon șopti:

— Ca urmare a unei tinereți zbuciumate, vorbesc limba arabă. Tomac i-a spus: „Te văd, Ibrahim”. Ibrahim a zis: „Eu te văd pe dumneata, *effendi*”. Apoi Tomac i-a spus: „Îți amintești cine-ți sunt adevărații prieteni?”

— Așa deci? spuse Russo, dar Tomac ajunsese deja pe pasarelă.

— O, bunul meu prieten Russo. Cer permisiunea să mă îmbarc.

Spuse toate astea cu o bunăvoință deplină.

— De ce nu?

Romano se ridică și îl ajută, iar Tomac își strecură corpul masiv dea lungul pasarelei și reuși să ajungă la un scaun.

— Te rog, servește un pahar de Chianti, îi spuse Russo. E rece ca gheața, așa cum îți place ție.

— Vrei să spui cum îți place ție?

Tomac își șterse cu o batistă mare fața transpirată și îi salută pe ceilalți din cap.

— Domnilor.

— Permite-mi să ți-i prezint pe domnul Dillon și pe domnul Salter, spuse Russo. Tocmai i-am adus din Ibiza.

— A, ați venit pentru scufundări, domnilor?

Dillon spuse:

— Am auzit că e spectaculos. Un prieten irlandez m-a îndemnat să vin aici în vizită, domnul Dermot Fitzgerald.

— Nu cred că-l cunosc.

Dillon mai scoase o dată fotografia din servietă.

— Poate că îl recunoașteți?

— Nu, mă tem că nu. Desigur, nu vă puteți aștepta să-i țin minte pe toți clienții mei. Sunt multe persoane care vin aici

să facă scufundări. Plănuiți să rămâneți mult?
— Vom rămâne cât o să fie nevoie, spuse Billy.
— Intenționați să rămâneți la Trocadero?
— Nu, vom rămâne aici peste noapte, îi spuse Russo.
— Ce plăcut, dar aș fi dezolat dacă nu mi-ați vizita modestul stabiliment înainte să plecați.
Se ridică cu greu.
— Pe mai târziu.
Șovăi pe pasarelă și plecă în cele din urmă.
— Ei bine, cel puțin noi știm că minte, spuse Dillon.
Aproape de dig era o mică gheretă cu cafea. Ibrahim se dusese acolo și tocmai își bea cafeaua, iar Tomac se opri doar pentru o clipă în timp ce trecea pe lângă el, după care își continuă drumul. Ibrahim se întoarse la Eagle Doi, iar Russo îl chemă la balustradă.
— Ce voia Tomac?
— Să-i supraveghez pe oaspeții dumitale și să-i raportez tot ce fac.
— Și așa ai să faci?
— Știi că sunt omul dumitale, dar dacă lui îi place să creadă altceva... spuse Ibrahim, ridicând din umeri.
— Bine. Ai ceva să-mi spui?
— A venit vărul meu de la aeroport, cel care lucrează la poliție. Mi-a spus că avionul care a aterizat mai devreme este rusesc și aparține unei companii pe nume Belov International.
— Cine era la bord?
— Un bărbat și o femeie. S-au cazat la Trocadero.
— Și avionul unde a rămas?
— Tot la aeroport. Are doi piloți. Stau în camerele de urgență pentru echipaj, situate în spatele barului.
— Interesant. Du-te la Trocadero și întreabă-l pe vărul tău Ali, hamalul. Vezi care-i treaba. Ai să-l recunoști pe bărbatul ăsta, Fitzgerald. Am înțeles că a mai venit de multe ori aici să facă scufundări. Vreau să afli tot ce poți

despre el și despre bărbatul și femeia de la aeroport.

Ibrahim plecă supus. Russo spuse:

— O să vedem ce se întâmplă. Între timp, hai să mergem să înotăm.

La Trocadero, Fitzgerald asculta cu interes, în timp ce Tomac îl punea la curent.

— Așadar, avem de-a face cu rușii ăștia de la GRU care susțin că misiunea lor este aceea de a te proteja împotriva acestor doi bărbați, Dillon și Salter.

— Și ce să fac?

— Am să-i spun lui Abdul să te ducă la casa din Zarza cu Land Rover-ul, doar că el n-o să facă asta. O să te ducă la centrul de scufundări. Am să-i telefonez lui Hussein să-i spun să te aștepte. Poți să stai într-una din bărcile pentru scufundări sau în ambarcațiunea aia veche a mea, *Sultanul*. Rămâi ascuns până când vom reuși să găsim o soluție. O să te coste zece mii de lire, bănuiesc că îți dai seama.

— Nici o problemă, sunt solvabil.

Fitzgerald își ridică geanta.

— Hai să ne mișcăm. N-am încredere nici în unii, nici în ceilalți.

Următoarea mișcare a lui Tomac se datoră în parte naturii sale malefice. Zâmbea pentru sine în timp ce cobora pe scări; îi găsi pe Greta și pe Levin în bar, lângă fereastră. Se strecură pe un loc, așezându-se alături de ei.

— Omul ăsta pe care-l căutați, Fitzgerald, e într-o casă din Zarza, la vreo zece kilometri în sus pe coastă, de aici spre mlaștini. Așteaptă să-l ia cineva în câteva ore și să-l ducă la Alger. Ceva legat de contrabandă. Nu are nici o legătură cu mine, dar informația e corectă.

— Cum ajungem acolo? întrebă Greta.

— Am să-l rog pe Abdul să vă ducă cu Land Rover-ul.

Își umflă obrajii.

— Știu și eu, n-am nimic de câștigat din asta. Sunteți înarmați?

— Desigur, îi spuse Levin.

— E o alegere înțeleaptă prin părțile astea.

Se ridică.

— Nu pot decât să vă urez succes.

Se duse să discute cu Abdul și după aceea plecă târâindu-și picioarele.

— Ce părere ai? îl întrebă Greta pe Levin.

— Nu prea avem nici o ofertă mai bună, spuse Levin, ridicând din umeri. De ce ne-ar trage pe sfoară? Care ar fi scopul lui? Hai să mergem să ne pregătim.

Tomac telefonă la Centrul de Scufundări Eagle Deep și îl ceru pe Russo.

— Știi casa veche din Zarza? îi spuse Tomac.

— Da.

— Individul ăsta, Fitzgerald. Am informații sigure că o să fie acolo în aproximativ două ore, să aștepte pe cineva care să-l ducă la Alger.

— E mult de mers până acolo, spuse Russo.

— Ei bine, poate că vrea să plece cât mai departe. Dacă informația vă este utilă, folosiți-o. Poți să te revanșezi cu altă ocazie.

Închise telefonul și începu să râdă. Era într-adevăr foarte amuzant. Ar fi fost nostim să poată vedea scena.

— Așadar, asta-i treaba, spuse Russo. Nu știu care-i jocul lui, dar depinde de voi.

Billy fu cel care vorbi primul:

— O să încercăm. Ce altceva am putea face? Hai, Dillon, să mergem să ne echipăm și să-l găsim pe prostovanul ăla.

— Dacă o fi acolo, Billy.

— Vă duc eu cu Fordul, spuse Russo. În ciuda drumurilor proaste și a mlaștinii, nu durează mai mult de patruzeci și

cinci de minute. Ce-aveți de pierdut?

Se întoarse spre Romano și Cameci.

— Voi doi aveți grijă de magazin.

Drumul de pe coastă abia se vedea. Din când în când se zărea câte o mică fermă înconjurată cu o grămadă de palmieri, migdali și cu multe animale, printre care vaci slabe, costelive, oi și chiar câte o cămilă.

— E ca un peisaj din Biblie, spuse Greta.

Levin zâmbi.

— Draga mea, probabil că oamenii ăștia mi-ar tăia gâtul, iar pe tine, desigur, te-ar vinde pe piața de sclavi.

— Mulțumesc foarte mult.

Conducând cu un aer enigmatic, Abdul întoarse Land Rover-ul, intrând în zona mirosului aspru și înțepător al mlaștinilor. În timp ce mergeau de-a lungul drumurilor de pe mal, tot felul de păsări sălbatice și pescărușii se agitau deranjate.

Cerul se întunecase, iar Greta întrebă:

— Ce se întâmplă?

— E o furtună de vară, îi spuse Abdul. Din cauza unui front rece dinspre mare. În curând o să plouă.

Soarele dispăruse, iar stuful, înalt de cel puțin trei metri, părea să se înalțe până la cer. Peisajul era cel mai sălbatic și cel mai trist pe care-l văzuse Greta vreodată; în zare se vedea o întindere nesfârșită de stuf, iar vântul șuiera prin el, în timp ce începea să se lase o ceață ciudată. Apoi începu să plouă.

— În dulapul din spate sunt niște ponchouri[1], spuse Abdul.

Levin le scoase. Evident, erau niște ponchouri militare, cu

[1] Poncho desemnează un articol vestimentar fabricat dintr-un material impermeabil, menit să țină cald și să protejeze împotriva ploii. Practic, este o pelerină scurtă, de formă pătrată, cu o deschizătură pentru cap. (n. tr.)

glugă. Îi dădu unul Gretei, iar pe celălalt și-l puse pe el. Pe măsură ce înaintau, văzură păsări peste tot, rațe și gâște sălbatice. Singurul lucru bun era faptul că valurile înghițeau norii de țânțari.

Și apoi, la capătul unuia dintre drumurile de pe dig, ajunseră pe un fel de insulă. Acolo era o grădină neîngrijită în care plantele crescuseră necontrolat; peste tot erau tot felul de frunze, mulți curmali și în cele din urmă o casă sinistră bătută de vreme; era acoperită cu șindrilă și avea o terasă, o intrare mare cu portic și ferestre franceze[1].

— Cred că aici a fost cândva o plantație, îi spuse Levin Gretei.

Abdul încuviință.

— Aici a locuit o familie de francezi timp de mulți ani, mai mult de un secol. Au drenat o parte din mlaștină, au transformat-o în teren agricol, după care a venit războiul, iar generalul de Gaulle a adoptat o politică foarte dură. Francezii au plecat, iar fermierii locali au preluat proprietatea, dar nu s-au priceput să o îngrijească. Natura și-a reintrat în drepturi.

Ridică din umeri.

— Ușa e deschisă întotdeauna. Vă las aici. Am să parchez undeva sub copacii de pe drum și am să vă aștept - cred că am ajuns prea devreme.

Ieșiră din mașină și își puseră glugile pe cap pentru că ploua torențial, apoi înaintară, amândoi cu pistoalele Walther pregătite. Greta se opri la baza scărilor care duceau spre terasa largă și chiar atunci se deschise ușa principală și ieși Sean Dillon, încadrat de Billy și de Russo.

— Stai pe loc, spuse Dillon, după care îi dădu jos gluga Gretei.

— A, Dillon, tu erai. Se repetă povestea de la Bagdad.

Pe fața lui se citea uimirea; era complet șocat și lăsă jos

[1] Tip special de fereastră care se întinde pe toată suprafața peretelui, până la podea, asemenea unei uși. (n. tr.)

mâna în care ținea pistolul Browning încărcat cu douăzeci de gloanțe.

— Doamne, Greta.

Profitând de acest moment, Levin o împinse pe Greta la o parte, se aruncă pe o parte și trase, dar din unghiul în care se afla îl atinse pe Russo, rănindu-l ușor în umărul stâng. Odată căzut la pământ, rusul continuă să se rostogolească după care dispăru prin stuf, iar Billy trase după el fără succes. Russo se ridică, ținându-se de umăr.

— Sunt bine. Ar putea fi și mai rău.

Dillon întinse mâna.

— Al meu e mai mare decât al tău, îi spuse el Gretei.

Ea zâmbi.

— Desigur, și îi dădu Walther-ul.

Levin îi privi ascuns în stuf, văzând cum se adăposteau de ploaie. Dacă ar fi avut noroc, ar fi putut să-l nimerească pe unul dintre ei, dar nu avea nici o șansă să-i doboare pe toți trei de la distanța aceea și doar cu un pistol; pe de altă parte, exista riscul de a o răni pe Greta. De fapt, nu putea face decât un singur lucru. Se retrase ușor prin stufăriș și îl găsi pe Abdul care stătea și aștepta în ploaie lângă Land Rover, ținându-și umbrela și uitându-se printre copaci. Levin se strecură prin spatele lui și îl lovi peste cap cu pistolul.

— Pe-aici nu-i nici urmă de Fitzgerald. Pun pariu că te-ai distrat în timp ce făceai pe spectatorul.

— Nu e vina mea, *effendi*, eu doar am urmat ordinele doctorului Tomac.

— Cine e bărbatul pe care l-am împușcat? Pe ceilalți doi ar trebui să-i știu?

— Aldo Russo. E proprietarul Eagle Air-ului și al centrului de scufundări. E un om periculos. Din Mafia.

— Și ce legătură are cu Tomac?

— Fac contrabandă cu țigări în Europa. E o afacere serioasă.

— Acum să revenim la Fitzgerald. Aici e clar că nu e, deci unde îl găsesc?

Abdul ezită, iar Levin îi înfipse țeava pistolului în ureche.

— Ți-o fac bucăți.

Abdul se dădu imediat pe brazdă.

— Lângă Centrul de Scufundări Tomac este un *dhow* vechi, *Sultanul*. Acolo e. Șefu' i-a spus să stea la adăpost.

— Excelent. Îmi place când oamenii cooperează, așa că mă poți duce în oraș și vom vedea ce are de spus Tomac despre acest fiasco total.

Dillon, Billy și Russo ajunseseră cu numai douăzeci de minute înaintea lui Abdul și a lui Levin. În spate erau niște grajduri vechi și Russo avusese ideea să ascundă Fordul acolo și să aștepte în casă. E de la sine înțeles că absența lui Fitzgerald și întâlnirea cu Levin și Greta fuseseră mai mult decât o surpriză. Billy fusese uimit de apariția Gretei.

— E ca Lazăr care s-a ridicat din mormânt și a umblat din nou, numai că el era bărbat.

— Doamne, Billy, tu chiar ai citit Biblia, spuse Greta.

— Lăsați înțepăturile. Levin n-a stat prea mult prin zonă, nu-i așa? îi spuse Dillon Gretei.

— Nu fi prostănac, îi spuse Billy. A luat decizia cea mai înțeleaptă.

Billy îi scosese lui Russo haina de zbor și acum îi pansa umărul rănit cu eșarfa lui de zbor.

— Așadar, ce s-a întâmplat cu tine atunci la Drumore?

Dillon și-a scos pachetul de țigări și i-a oferit una.

Ea se hotărî să le spună toată povestea:

— Cineva a aruncat în aer ambarcațiunea *Kathleen*. Presupun că tu ai fost, Dillon?

— Mă tem că da.

— Suflul exploziei m-a aruncat peste pupa. Belov și Murphy n-au fost la fel de norocoși. Se întoarse spre Billy. Nici tu n-ai fost mai breaz. L-ai împușcat pe Așimov în

umăr și în spate, dar a fost un nimic pentru vesta lui antiglonț.

Dillon explodă de furie:

— Deci Așimov e vinovat de toate astea?

— Răzbunare, Dillon. Tu l-ai omorât pe Belov, cel mai bun prieten al lui, omul care i-a fost ca un tată.

— Așadar, Max Zubin pierde vremea pe la Stația Gorki, șantajat fiind de prezența mamei lui în Moscova. Liam Bell se ocupă de toate treburile IRA la Drumore, iar tu și cu Așimov ați început campania crimelor?

— E vorba de răzbunare, Dillon, ți-am mai spus.

— Tipul ăsta, Levin, e bun, doar că angajează numai netoți. Gândește-te cum a fost cu Bentley-ul lui Harry Salter, cu Roper și scaunul lui cu rotile. Chiar și treaba cu Hannah a fost o porcărie.

— Cu asta n-a avut nici o legătură.

Fu surprins de atitudinea ei defensivă.

— Și nu e vina lui Igor dacă materialul care i s-a oferit era de două parale.

— Două parale ale IRA, după cum a descoperit Blake când i-a înfruntat la Drumore.

— Da, a fost bun, dar în spatele afacerii cu Bernstein a fost Așimov. El a aranjat totul cu Bell. Bell a fost cel care i-a recrutat pe tânăra asistentă medicală și pe Fitzgerald. Odată ce și-a făcut treaba, Fitzgerald a împușcat-o și s-a cărat la Ibiza cu prada.

— A primit o recompensă grasă.

Ea adoptă un ton din ce în ce mai defensiv.

— Eu n-am fost implicată. Așimov și cu Bell sunt responsabili. Ți-am mai spus.

— Sună bine; dar iată-te aici cu noul tău asociat, încercând să-l dați gata pe Fitzgerald.

Aproape că îl implora să o înțeleagă.

— Mary Killane a omorât-o pe Bernstein, nu eu.

— Mary Killane n-a omorât pe nimeni. Nu a fost decât un

instrument.
Dillon dădu din cap dezaprobator.
— M-am săturat de toată chestia sta. Hai să ne întoarcem la Khufra și să vedem ce-i cu Tomac. Cel puțin e și el folositor la ceva. Îți poate oferi îngrijire medicală, Aldo.

În drum spre oraș, Levin se gândi bine la tot ce se întâmplase. Era clar că Greta era în mâinile inamicilor și că nu prea erau șanse să o recupereze de la Dillon, Salter și Russo. De fapt, calea cea mai bună pe care putea s-o urmeze era să-și reducă pierderile și să plece. Îi telefonă căpitanului Scott de la aerodrom.
— A intervenit ceva. Poți să mă aștepți pregătit să decolăm rapid?
— Desigur.
— Nu sunt probleme cu turnul de control al traficului aerian?
Scott izbucni în râs.
— Care control?
— Poți să alimentezi cu carburant aici?
— Da, e foarte ieftin. Încotro ne îndreptăm?
— Păi aș spune că direct la Ballykelly.
— Și maior Novikova?
— Se pare că ea va trebui să-și facă alte planuri. La treabă!
Căzu pe gânduri și reflectă la întreaga situație. Într-un fel era amuzant, dar începuse să se cam sature să dea greș, mai ales că nici nu prea era vina lui.
Îi spuse lui Abdul:
— Mă duc la Trocadero să-mi iau la revedere de la doctorul Tomac și după aceea am să plec.
— Pe doamna o lăsați aici, *effendi*?
— A capturat-o inamicul. Păcat! Totuși, poți să faci ceva pentru mine. Du-mă la barca *Sultanul* și prezintă-mă lui Fitzgerald.

— *Effendi*, vă rog.

Abdul îl implora.

— Ai să faci exact așa cum îți spun eu, altfel te omor, spuse Levin calm. Acum hai, la treabă.

Parcară în fața Centrului de Scufundări Tomac, iar Levin spuse:

— Hai, condu-mă tu.

— Cum spuneți, *effendi*.

Abdul părea că se resemnase deja și se îndreptă pe pasarelă, merse de-a lungul punții la tribord și intră pe un coridor cu uși secrete care ducea spre cabine.

— Hai, strigă-l, spuse Levin.

Abdul se supuse.

— Sunteți aici, domnule Fitzgerald? Sunt eu, Abdul.

— Sunt în salon, se auzi o voce.

Abdul îi arătă drumul lui Levin. Salonul era mare și avea tavanul sus; pereții erau de mahon, iar mobila era din trestie; în salon mai era și un bar lung, iar pe rafturi erau înșiruite multe sticle. Fitzgerald stătea în spatele barului, turnându-și whisky irlandez într-un pahar înalt, peste care adăugă puțină apă minerală.

— M-a trimis doctorul Tomac.

— Ce vrea?

Ieși de după bar, iar Levin îl trase pe Abdul într-o parte.

— Nu-i vorba de ce vrea el, ci de ce vreau eu. Dermot Fitzgerald?

Fitzgerald îngheță de spaimă.

— Sunt Igor Levin. Am un mesaj din partea lui Mary Killane. Să putrezești în iad, nenorocitule.

Își ridică brațul, Walther-ul cu amortizor zvâcni, iar Fitzgerald fu împușcat între ochi și aruncat peste bar, după care căzu pe podea.

— Excelent, spuse Levin. Acum poți să mă duci la Trocadero? Mă aștepți câteva minute și după aceea mă conduci la aerodrom. Ne-am înțeles? Dacă faci cum spun

eu, nu te omor.

Levin se duse direct în camera lui și își luă bagajele. Nici nu se mai obosise să despacheteze, așa că nu dură decât un minut, două și coborî la bar. Nu era nici urmă de Tomac și Levin ieși și își lăsă bagajul în spatele lui Abdul.

— Știi pe unde-ar putea să fie Tomac?

— În apartamentul lui din capul scărilor.

— Mă întorc imediat.

Se întinse și luă cheile de la mașină.

— Doar o precauție, zise el.

Se duse sus, fluierând, deschise ușa de la apartamentul lui Tomac și intră fără să bată la ușă. Doctorul ședea la birou, cu ochelarii pentru citit pe vârful nasului și cu pălăria de panama pe cap. Ridică privirea, se încruntă ușor și nimic mai mult.

— Dragul meu domn, arăți ca un om care se grăbește.

— Chiar așa și este. Mă grăbesc spre aerodrom de unde am să plec din viața ta pentru totdeauna.

— Și maiorul Novikova?

— Din nefericire, este în mâinile inamicului. Nu era nici urmă de Fitzgerald la Zarza. Doar Dillon, Salter și Russo. Au prins-o pe doamna maior, iar eu l-am împușcat pe Russo și am fugit.

Tomac încercă să se prefacă neștiutor.

— A, nu era Fitzgerald acolo? Nu înțeleg.

— Nicio problemă; l-am găsit în salonul bărcii *Sultanul*, mulțumită lui Abdul. Acum stă întins acolo, cu ochii holbați la tavan, așa cum face oricine care a fost împușcat în cap.

— Toată treaba asta este foarte neplăcută.

Își scoase ochelarii.

— Da, nu-i așa?

Levin se îndreptă spre ușă.

— La dracu', era să uit ceva.

Abdul era încă la volan, iar Levin se urcă în Land Rover

lângă el.
— Bun, la aerodrom și îți sugerez să vezi ce face doctorul Tomac când te întorci. Mi s-a părut că nu arăta prea bine.

După ce așteptară un timp la aerodrom, avionul decolă brusc și urcară până la 10 000 de metri, îndreptându-se spre mare. Levin îi telefonă lui Volkov pentru a-i da raportul.
Volkov îl ascultă și spuse calm:
— În cele din urmă, un succes. Faptul că am scăpat de Fitzgerald e o binecuvântare.
— Păcat, totuși, de Novikova. Ce putem face în legătură cu asta?
— În momentul de față, nu mare lucru. Îmi închipui că o să se întoarcă la Londra cu Dillon și cu Salter. Ferguson o s-o ducă în casa conspirativă din Holland Park, care nici nu se compară cu Lubianka[1]. Greta nu reprezintă nici o amenințare. Ferguson știe tot ce știe și ea.
— Să vorbesc cu Așimov?
— Ți-ar plăcea, nu-i așa?
— Aș vrea să-l pun la locul lui.
— Atunci fă cum vrei.
Volkov închise telefonul. Levin își aprinse o țigară și, zâmbind, îi telefonă lui Așimov.

La bordul avionului Eagle Unu, șezură cu toții în salon, îi scoaseră lui Russo eșarfa și cămașa, și se uitară la rană. Romano aduse trusa de prim ajutor, dar Greta fu aceea care îl examină.
— Dă-mi voie să mă uit. Am făcut cu ani în urmă în Afganistan un curs de asistente medicale de teren.
Dădu din cap dezaprobator.

[1] *Lubianka* este numele unei închisori din Moscova care funcționa în aceeași clădire cu cartierul general al KGB; de asemenea, este și numele popular sub care era cunoscut sediul central al KGB. (n. tr.)

— Pot să-l pansez acum provizoriu, dar nu sunt suficiente copcile. Glonțul a trecut prin umăr. O să aibă nevoie de tratament într-un spital.

— Ei bine, poate să mai aștepte până când mă întorc în Ibiza, spuse Russo. Fă-ți treaba în continuare.

Ceea ce Greta și făcu. Romano spuse:

— Deci toată treaba asta a fost o mare porcărie?

— S-ar putea spune și așa, spuse Dillon.

— Păi puteam să vă spunem și noi. După ce ați plecat, Cameci și cu mine l-am zărit pe tipul ăla, Fitzgerald, pe puntea vasului *Sultanul*, mai încolo lângă debarcader.

Dillon se uită la Billy și se ridică în picioare.

— Fii cu ochii pe ea.

Greta spuse:

— Da' unde aș putea să mă duc, pentru numele lui Dumnezeu?

Urcară pe pasarelă și se opriră sus. Era liniște desăvârșită. Dillon își scoase Walther-ul, iar Billy se îndreptă în partea opusă și ajunseră în cele din urmă în salon, unde dădură peste corpul lui Fitzgerald.

— Asta-i tot, spuse Billy.

Ieșiră pe punte și Falcon-ul se auzi torcând deasupra lor, urcând de la 150-200 de metri.

— Uite-l și pe Levin care pleacă, spuse Dillon.

— S-ar putea spune că ți-a făcut o favoare, observă Billy.

În timp ce coborau pe pasarelă, Dillon îl sună pe Roper pe Codex-ul Patru, la Holland Park.

— N-o să-ți vină să crezi, dar am prins-o pe Novikova. Încă e în lumea celor vii. Fitzgerald e mort, Levin tocmai a plecat cu Falcon-ul lui, așa că poți trage și singur concluziile. Încearcă să afli încotro se îndreaptă.

— Se rezolvă. Roper râse. Povestea ta e mai grozavă decât filmul pe care-l dau la televizor la miezul nopții.

Se întoarseră și-i găsiră pe ceilalți adunați la pupa avionului Eagle One. Printre ei se număra și Ibrahim, care părea speriat.

Romano spuse:

— Tocmai a fost sus la Trocadero la verișorul lui, Ali. Au chemat poliția. Se pare că doctorul Tomac a fost găsit mort, împușcat în apartamentul lui.

Greta spuse:

— Dumnezeule, dar văd că Igor a fost ocupat.

Russo spuse:

— Nu vorbi prostii, femeie! Vrei să stăm aici să dăm explicații poliției algeriene? Dacă ajungi pe mâna lor, ai să faci sex de fiecare dată când faci un duș, vrei, nu vrei.

Se întoarse către Romano.

— Ai alimentat avionul?

— Desigur.

— Bine. Atunci să ne cărăm de-aici, să ne întoarcem la Ibiza. Va trebui să pilotezi tu tot drumul, Sean.

Decolară zece minute mai târziu, Dillon și Russo stând în față, iar Billy și Greta în spate. Când avionul se întorcea pentru a se înălța, Dillon privi în jos și văzu două Land Rover-e care goneau spre debarcader.

— Poliția, spuse Russo. Prea târziu, ca de obicei.

— Știu, spuse Dillon. Pur și simplu nu reușesc să se dezobișnuiască de acest lucru, spuse el și stabili ruta pentru Ibiza.

Fiind un zbor fără probleme, puse avionul pe pilot automat și îl sună pe Ferguson.

— Eu sunt, îi spuse.

Ferguson se afla în apartamentul său din Cavendish Place și era cam iritat.

— Așteptam să mă suni. Am vorbit cu Roper.

— Abia am reușit să plecăm din Khufra. Prietenul meu Aldo Russo e rănit. Am prins-o pe Greta Novikova care s-a întors din morți. Presupun că vrei s-o vezi?

— Cu siguranță.
— Mai ales că spune că și Boris Așimov a supraviețuit atacului de la Drumore. Ne trimiteți aeronava Citation?
— Sigur că da. Închide doar telefonul odată.
— Totul e în regulă? întrebă Billy.
— Așa s-ar părea. Doar îl cunoști pe Ferguson.

Dillon tocmai își aprindea o țigară cu o singură mână, când avionul începu să se cutremure și să se legene. Russo verifică problema.
— E uleiul.
Dillon spuse:
— Sub scaune aveți veste de salvare. Puneți-vi-le. Își puse și el vesta de salvare și se întoarse către Russo. Ce părere ai?
— Că ne-au făcut-o cu vârf și îndesat. Poate că a fost mâna lui Levin, dar cel mai probabil au fost băieții lui Tomac. Uită-te la joja de ulei. Fluctuează într-un ritm alarmant. Cred că ne-a turnat cineva apă în ulei. În timp, pe măsură ce se încălzește motorul, apa se transformă într-un nor de abur. De obicei, din cauza asta sare capacul filtrului. De asta face ca toți dracii joja de ulei. Cred că o să ni se oprească motorul dintr-un moment în altul.
Se apropiau de coasta Ibizei și coborau, îndreptându-se spre golf și spre Tijola, moment în care, într-adevăr, motorul se cală și muri. Începură să planeze, în timp ce erau întorși de un curent potrivnic puternic.
— Dacă avem noroc, o să reușesc să aterizez, dar uitați-vă și voi ce valuri sunt. Dacă ne răstoarnă, ne scufundăm. Cât de adâncă e apa, Aldo?
— Are vreo 11-12 metri.
— Bun, păi atunci facem așa, spuse Dillon. Dacă aterizăm și după aceea ne răstoarnă valurile, ieșiți cât mai repede și începeți să înotați. Suntem aproape de mal. Dacă ne răstoarnă și ne ducem la fund, nu faceți nimic până când

nu se oprește avionul pe fundul mării. Așteptați și nu încercați să deschideți ușa înainte să intre suficientă apă ca să se echilibreze presiunea.

Chiar și Billy se alarmă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă treaba asta cum trebuie, Dillon.

Dillon coborî Eagle-ul, dar valurile se îndreptau într-o parte, iar avionul intră în apă și se duse direct la fund.

— Sper că știi ce faci, îi strigă Russo.

— N-ai să crezi, dar am mai fost în situația asta, spuse Dillon.

Apa era întunecată și limpede, dar luminile de bord încă mai erau aprinse, iar avionul se ridică puțin, se îndreptă înainte și aterizează pe fundul golfului. Nisipul era neted și din loc în loc mai vedeai câte o piatră, iar apa trecea peste capetele lor; Dillon împinse ușa și o deschise, se întoarse și o apucă pe Greta, împingând-o afară.

Pluti în sus, ținând-o pe Greta de mână, Billy înotând în stânga lui, iar Russo în dreapta. La scufundări, trebuia să fii foarte atent la revenirea la suprafață, dar ei nu prea avură de ales. Când ieșiră brusc la suprafață, Greta de-abia mai putea răsufla.

— Te simți bine? o întrebă Dillon.

— Ei, n-aș putea spune că știi cum să impresionezi o femeie, spuse Greta, dar sunt sigură că mai bine aici decât să faci duș la închisoarea din Khufra.

— Bun. Atunci hai să mergem și se întoarseră și înotară cei câțiva metri pe care-i aveau până la mal.

Mai târziu, Billy, Dillon și Greta stăteau la aeroport în salonul VIP și așteptau să vină aeronava Citation X.

— Fără îndoială, apucăm să le vedem pe toate, spuse Billy. Adică, ce naiba a fost toată treaba aia?

Ușa automată se deschise și intră Russo, cu mâna pansată, susținută de o eșarfă.

— Aici erați.
— Cum te-ai descurcat? întrebă Greta.
— Cincisprezece copci. Nici nu-mi mai simt brațul. Se aplecă spre ea și o sărută. Mulțumesc pentru ce-ai făcut. Ascultă, *cara*[1], dacă-ți plac bărbații mai în vârstă, sunt disponibil. Am o vilă grozavă în Sicilia la Agrigento.
— E o ofertă bună, dar cred că mă descurc.
— Cu Ferguson, în casa conspirativă?
— Nu înțelegi, Aldo. El nu poate să-mi facă nimic, nu mă poate acuza de nimic. Nu că nu aș fi vinovată, dar Dillon și Billy sunt prea vinovați, iar Ferguson nu poate să recunoască asta.
— Bine, dacă știi ce faci.
O sărută din nou și Lacey intră pe ușă.
— Suntem gata de decolare.
Dillon îi spuse lui Russo:
— Îmi pare rău de avion.
— Nu-i nici o problemă. Nu e la adâncime prea mare și e aproape de mal. O să-l scoată băieții destul de ușor.
— Dacă spui tu.
Se ridicară cu toții și Russo îl luă pe Dillon de după gât cu brațul sănătos.
— Pentru tine, prietene, oricând. Oricând.
— Cred că ești nebun, spuse Dillon și ieși, urmat de ceilalți.

[1] În limba italiană, „dragă” (n. tr.).

LONDRA • IRLANDA

10

Când aterizară la Farley Field, îi aștepta Daimler-ul, Ferguson stând în stânga șoferului. Mai era și un shogun de la Poliția Militară, un sergent-major din Holland Park, Henderson și un sergent de culoare pe nume Doyle. Stăteau liniștiți, așteptând atenți; erau îmbrăcați cu haine bleumarin și cu cravate elegante, arătând ca niște oameni obișnuiți, doar că aveau aparatele de ascultat și acea privire tipică tuturor agenților de securitate din lume.

Coborâră din Citation și se îndreptară spre Daimler, iar Ferguson le ieși în întâmpinare.

— Maior Novikova, ce plăcere! Rareori am plăcerea să întâlnesc o persoană care a înviat din morți.

Îi întinse mâna, pe care ea o apucă instinctiv.

— Sper că au avut grijă de dumneata?

Replica aceasta o făcu să izbucnească în râs.

— Haide, domnule general, să terminăm cu asta. Să vedem mai bine ce-aveți de gând să faceți cu mine și după aceea o să mai comentez. Un lucru e sigur. Voi avea nevoie de o coafeză. Expunerea prelungită la apă de mare nu e recomandată.

— Sunt sigur că ne putem descurca. Am să vorbesc să vi

se aducă o coafeză.
— La casa conspirativă din Holland Park?
— E o zonă atât de bună! Împrejurimi frumoase, e foarte sigură, iar compania e minunată. Maiorul Roper e și el acolo. Un om deosebit. O să vă înțelegeți excelent.
— În timp ce voi mă trageți de limbă.
— Ei, aș face eu una ca asta, doamnă maior?
— Desigur, spuse ea și se urcă în Daimler, în timp ce el îi ținea portiera.

La Holland Park li se alătură și Roper și se așezară la masa din sala de conferințe, în timp ce Henderson și Doyle stăteau sprijiniți de perete, supraveghind lucrurile.
— Cred că vă simțiți ca după război, doamnă maior, îi spuse Ferguson.
— S-ar putea spune și asta. Viața alături de Dillon și Billy e ca un montagne russe[1].
— Acum ia povestește-mi dumneata cum e cu mandatul acela de la Putin. E sigur că președintele însuși v-a înmânat documentul acela?
— Da, eram de față, împreună cu Așimov. Și cu Levin, adăugă ea ridicând din umeri.
— Și?
Greta zâmbi.
— Văd că nu știți chiar totul.
— Ei, știu majoritatea lucrurilor. De Volkov, de exemplu. Ce poți să-mi spui despre el?
— Nu l-am văzut decât o dată. Se pare că el controlează Belov International din partea guvernului. Președintele ni s-a alăturat, ne-a înmânat mandatul și ne-a spus că se așteaptă să ne facem datoria. Nu l-a menționat deloc pe Belov și a plecat.

[1] un tip popular de distracție dezvoltată pentru parcuri de distracție și parcuri tematice moderne. LaMarcus Adna Thompson a brevetat primii montagnes russes la data de 20 ianuarie 1885.

— Și care-i scopul acestui exercițiu?

— Sunt două, de fapt. Compania Belov International este atât de importantă pentru țară în momentul de față, încât vor să evite fluctuațiile pe care le-ar cauza vestea morții lui Belov pe piața financiară mondială.

— Și care-i cel de-al doilea scop?

— Volkov e de părere că dumneata și oamenii dumitale sunteți o mare pacoste și că ar fi mai bine să vă elimine din joc o dată pentru totdeauna.

— Mulțumesc foarte mult, îi spuse Billy.

— Și după părerea ta președintele e de acord?

— Președintele e inteligent. El ne-a dat un mandat, dar nu a oferit nici cel mai mic indiciu despre scopul în care ar trebui folosit acesta.

— *„Purtătorul acestei scrisori acționează cu permisiunea mea totală. Orice persoană, civilă sau militară trebuie să-l ajute cum poate*,” spuse Dillon. Asta poate însemna orice, dar nu și din punctul de vedere al lui Volkov.

— Iar Așimov l-a ajutat cu plăcere, replică Greta.

Se făcu liniște, iar Roper spuse:

— Așadar, la Stația Gorki se află nefericitul de Max Zubin.

— Da, mă gândeam eu că știți și de el. Ei bine, și-a ras barba. Am auzit că asemănarea ar fi izbitoare. A mai jucat o dată rolul lui Belov. Era și Așimov acolo.

— Da, știm și de asta.

— Și de mama lui din Moscova?

— Am cunoscut-o. E o femeie fantastică, una dintre cele mai mari actrițe ale Rusiei. Are o viață deschisă. Vreau să spun, unde ar putea să plece având în vedere situația fiului ei?

— Iar el unde s-ar putea duce? completă Dillon.

— S-au făcut planuri să fie mutat? întrebă Roper.

— Cred că da. Trebuie să fie văzut la Moscova și apoi la Paris. Probabil că o apariție publică a lui ar înlătura orice zvon referitor la Belov și ar păstra aparența normalității.

— Da, presupun că așa e.
— Și cu Levin care-i treaba? întrebă Ferguson. Unde crezi că s-a dus?
— Avea avionul, așa că probabil că a plecat la Ballykelly, unde e și Așimov.
— Chiar? Interesant.
Ferguson se ridică în picioare.
— Trebuie să mă gândesc și la asta. Destul pentru moment. La urma urmei, stilista dumitale e prioritatea numărul unu. Ne vedem mai târziu.

Pe Cheiul Spânzuratului se găsea o clădire splendidă, un fost depozit. Era lumina ochilor lui Harry, situată aproape de Omul din Umbră și transformată în apartamente extrem de luxoase, cu design unic.
Cel mai frumos apartament se afla la ultimul etaj, era foarte spațios și se întindea pe întreaga suprafață a ultimului nivel; se putea urca până acolo folosind două lifturi particulare, unul situat în față și celălalt în spatele clădirii. În locul în care se deschideau inițial porțile pentru încărcare, acum se construiseră terase din lemn de esență tare, suspendate la mai bine de șase metri deasupra râului, iar apartamentul de lux era situat la o înălțime de aproape douăzeci și cinci de metri.
Mobila era din cedru și mahon; în colț fusese așezat un birou mare pentru Harry Salter, iar în jur erau canapele, covoare somptuoase, din India și China; bucătăria de tip bar era echipată cu hote grațioase care eliminau aburii. Selim, bucătarul personal al lui Harry de la restaurant, venise acolo să supervizeze prepararea mâncării, în mare parte cu specific indonezian, pentru băieții Salter, Dillon, Ferguson și Roper. Chiar și Henderson și Doyle care ședeau în capătul barului, ținând lucrurile sub observație, fuseseră tratați foarte bine. Și mai era și Greta, desigur.
— Doamnă maior, ai fost foarte cinstită, îi spuse

Ferguson. De ce?

— Păi, drept să spun, bănuiesc că știați deja majoritatea lucrurilor pe care vi le-am spus. Poate că v-am mai umplut din goluri, dar nimic mai mult. În orice caz, acum ce-o să se întâmple? Nu mă puteți aresta. Ar fi extrem de inoportun.

— Crezi?

— Știu sigur. Fiecare sarcină de care vă ocupați dumneata și oamenii dumitale este o operațiune neoficială. E ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, nu a existat niciodată. Dillon și Billy n-ar îndrăzni în viața lor să plece în misiune cu ordine clare și să ucidă pe toată lumea, dar totuși așa se întâmplă, ceea ce mă face să înțeleg exact care e situația. În consecință, cu mine ce aveți de gând?

— Dacă te trimitem înapoi, draga mea, cred că bătrânul Volkov fie o să te împuște, fie o să te trimită în Gulag.

Billy fu cel care spuse asta.

— Desigur, poți cere azil politic, îi spuse Roper.

— Dacă m-aș trezi în mijlocul străzii, nu ați putea decât să-i cereți colonelului Luhzkov să mă trimită acasă. Am imunitate diplomatică.

— Ce plictisitor, spuse Ferguson.

— Și ce pierdere, interveni Harry.

— Și dacă ți-aș face o propunere? spuse Ferguson.

— Să mă alătur echipei voastre?

— Nu, ceva mult mai subtil. Ce-ai zice dacă ți-aș acorda șansa să te întorci acasă, la oamenii tăi?

— Ce, să mă dai pe mâna lui Luhzkov? Să-i spui să mă trimită acasă?

— Nu, ceva mult, mult mai bun decât atât. Ascultă-mă. Îți sugerez totuși să faci un lucru.

— Ce anume?

— În primul rând, dă-mi voie să te întreb unde crezi tu că ar putea fi Levin.

Greta se încruntă.

— Probabil la Drumore Place.

Îi înmânã telefonul Codex Patru.

— Sunt sigur cã știi numãrul lui. Dã-i un telefon. Spune-i ce crezi despre el. La urma urmelor, te-a lãsat baltã în Khufra.

Greta se uitã la el și dãdu din cap dezaprobator.

— Ce rost ar avea?

— Aș vrea sã știu dacã e acolo. Și aș vrea sã știu și dacã Așimov mai e acolo. Pe ei îi vreau, nu te amãgi, intenționez sã pun mâna pe ei. Vii sau morți, nu are nici o importanțã pentru mine.

— Și ce înseamnã asta?

— Dacã nu ni te alãturi, o sã aflãm tot ce trebuie pe cont propriu. Dillon și cu tânãrul Billy. Dacã stau sã mã gândesc, am sã mã duc și eu.

Billy, spuse:

— Sper cã nu mai facem încã o nenorocitã de descindere pe plajã.

— Orice abordare cu avionul i-ar pune în gardã, spuse Ferguson. Nu, o sã facem ce-am mai fãcut și altãdatã. O sã-i atacãm pe timp de noapte, Billy. Mergem de la Oban pânã pe coasta irlandezã. O sã-mi priascã puținã vreme asprã și niște aer de mare. Dumneavoastrã cum vã convine, domnilor?

Dillon zâmbea, Billy ridicã din umeri, iar Harry spuse:

— Numai dacã pot sã vin și eu.

Ferguson spuse:

— Atunci așa rãmâne.

Îi zâmbi Gretei.

— Tu, dragostea mea, vei rãmâne sã aștepți cu maiorul Roper la Holland Park.

— De fapt, e ilegal, spuse ea.

— Ei bine, aș putea la fel de bine sã te deportez prin intermediul ambasadorului rus direct la Moscova. Nu cred cã ar ajuta prea mult planurilor tale profesionale, ce zici?

— Doamne, ești la fel de rău ca și ei.

— E adevărat. E în natura jocului pe care îl jucăm cu toții și în felul meu sunt sigur că sunt la fel de necruțător ca și generalul Volkov. Vezi tu, în toată treaba asta nenorocită este un singur lucru nefericit care pur și simplu nu ne dă pace.

— Ce anume?

— Detectivul comandant Hannah Bernstein.

Pentru un moment, se lăsă o liniște apăsătoare, ca și cum i-ar fi trecut fiorii pe toți cei de acolo.

Dillon se albi la față. Era ca și cum Moartea ar fi venit în întâmpinarea lor. În mod ciudat, Billy fu cel care începu să vorbească pe un ton blând.

— Era o femeie deosebită. Merita ceva mai bun.

Greta nu putea spune nimic, iar Ferguson oftă.

— Ai fi putut să te alături echipei, doamnă maior. Ai ratat șansa, așa că te lăsăm să aștepți aici.

În timp ce afară ploua, la Royal George Levin își termină plăcinta cu pește și îi comandă încă o votcă lui Patrick Ryan, care mai rămăsese doar cu o jumătate de ureche, susținută de un rând de cleme chirurgicale.

— Când spuneai că se întoarce? îl întrebă el pe Ryan, referindu-se la Așimov.

— În două-trei ore. El și Liam Bell s-au dus la Dublin. I-am auzit vorbind. Era ceva referitor la Ambasada Rusă.

Deasupra lor se auzi un zgomot de motor. Levin spuse:

— Pare a fi un avion care se apropie de Ballykelly.

— S-ar putea.

Se duse la bucătărie și după o clipă lui Levin îi sună telefonul. Așimov spuse:

— Sunt tot la ambasada din Dublin și aștept ordine, Dumnezeu știe de ce, dar am vești pentru tine.

— Ce vești ai?

— Volkov vrea să te duci la Londra. Trimit Falcon-ul după

tine.

— Cred că tocmai a ajuns.

— Trebuie să-i raportezi lui Luhzkov și să aștepți ordine.

— Ai vreo idee de ce?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— E ceva sigur, pentru numele lui Dumnezeu?

— Desigur. Ești atașat comercial pe lângă ambasadă, așa că Ferguson nu te poate atinge. S-ar isca un incident diplomatic și nu-și pot permite așa ceva în momentul de față.

— De ce?

— Nu mai pune atâtea întrebări, fă doar ce ți se spune.

Închise telefonul. Levin oftă, se duse în spatele barului, găsi un pahar și se întinse spre sticla de votcă. Ușa se deschise brusc, izbindu-se din cauza ploii și a vântului, iar Liam Bell intră împreună cu unul dintre oamenii lui, Connor.

— Aici erai. Cum a fost în Ibiza?

— Nici n-am observat. În Algeria a fost ca dracu'.

Levin își puse un pahar și îi turnă unul și lui Connor.

— Deci te-ai întors singur? Tocmai am vorbit la telefon cu Așimov de la Dublin. Era în ședință secretă cu ambasadorul; un secret prea mare ca să afle și un țăran ca mine. Mi-a spus că vine abia mâine și mi-a făcut vânt.

— Și eu care credeam că sunteți prieteni buni.

— Nu-ți bate joc de mine.

Bell apucă sticla de votcă și își mai turnă un pahar.

— Oricum nici n-aș putea.

Se duse în spatele barului, iar Connor, un tip solid, îl apucă de haină.

— Să nu te mai prind că-i vorbești așa domnului Bell, rusnac împuțit.

— De fapt, bunica mea dinspre mamă era din Cork. Levin îi aruncă lui Connor votca în ochi și îl doborî cu capul, izbindu-l de bar.

Liam Bell se căută subsuoară, dar Levin își scoase Walther-ul într-o clipă și i-l înfipse sub bărbie.

— Eu n-aș face chestia asta în locul tău - chiar n-aș face-o deloc. Au trimis un avion după mine. Au nevoie de mine în Londra. Îl mângâie pe Bell pe față. Încearcă să fii băiat cuminte cât am să fiu eu plecat.

Lacey și Parry îi lăsară pe Ferguson și pe cei din grupul lui la baza aeriană RAF Air Sea Rescue de la Oban, situată pe coasta de vest a Scoției, de unde fură preluați de câțiva sergenți RAF, care îi duseră cu Land Rover-ul chiar la Oban.

Unul dintre ei spuse:

— Acolo e *Highlander*, la vreo două sute de metri distanță. Barca pneumatică de la debarcader e tot a voastră. Știu că nu pare a fi mare lucru, domnule, dar are elice dublă, sondă cu ultrasunete, radar și pilot automat. Arată rău tocmai pentru că așa trebuie.

— Am înțeles ideea, sergent. Ferguson zâmbi. De fapt, suntem prieteni vechi.

— Vă urez o călătorie plăcută la întoarcere.

— Nu-mi pasă ce spune.

Harry dădu din cap dezaprobator.

— Mie mi se pare că e o porcărie.

— Sunt de acord că nu pare a fi o ambarcațiune de lux din portul de la Monte Carlo, dar cred că o să ne fie foarte folositoare pentru scopurile noastre, spuse Ferguson. Hai să ne transportăm echipamentul la bord.

O mare parte din Oban părea a fi acoperită de o pâclă de ceață, iar ploaia se abătea și ea asupra zonei. În zare, vârfurile munților, golful și Kerrera erau acoperite de nori, iar vremea era neplăcută, valurile repezindu-se peste Brațul Lorne.

— Am mai spus și altădată, suspină Billy. Ce loc nenorocit! Plouă toată ziua, e frig...

— Prostii. Ferguson îl mângâie pe umăr. Aici poți vedea unele dintre cele mai frumoase peisaje din Highlands[1]. Acum hai să ne aranjăm echipamentul și să ne gândim și la mâncare.

După ce puseseră totul la punct, Ferguson urcă pe punte și dădu peste Dillon în timonerie, care era împreună cu Harry și Billy. Lua armament din geanta intendentului și le dădea și celorlalți pistoale.

— Unul și pentru tine, Charles.

Îi dădu un Walther, după care deschise o trapă de lângă rastel și scoase la iveală niște cârlige fixate în perete. Agăță un Walther în unul dintre acestea și un Browning cu douăzeci și unu de gloanțe în celălalt, după care închise trapa la loc.

— Asta așa, ca să știți cu toții că sunt acolo. Ce spuneai de mâncare?

Ajunseră cu barca pneumatică până la debarcader, găsiră în apropiere un pub care avea șemineu și oferea o varietate de băuturi și plăcintă cu carne de vânat, pe care o încercară cu toții. Mai târziu, întorcându-se pe *Highlander*, stăteau sub pânză care atârna deasupra pupei și care îi proteja de ploaie, și toți, cu excepția lui Billy, beau whisky și fumau; Dillon aprinse luminile pe punte, căci amurgul timpuriu din nord îi învăluia deja.

— Așadar, care-i planul? întrebă Ferguson.

— Tu ce-ai vrea să se întâmple? întrebă Dillon.

— Aș vrea să ne strecurăm nevăzuți în noapte asemenea tânărului Lord Nelson și să pornim într-o expediție de decimare.

— Și ce să facem?

— Aș vrea să punem mâna pe Așimov și pe Levin sau, ca să fiu sincer și dacă lumea ar fi perfectă, să-i împușcăm pe nenorociți. Crezi că mă aștept la prea multe?

---

[1] Zonă geografică din nordul Scoției. (n. tr.)

— Nu și dacă plecăm la ora șase, ajungem devreme pe coasta irlandeză, încă la adăpostul întunericului dinaintea răsăritului și acoperim *Highlander*-ul cu plase ca să arate ca o barcă de pescuit. Astfel, ne putem apropia tiptil de mal și putem acosta.

— Avem un mare avantaj, spuse Billy. Dillon și cu mine cunoaștem Drumore Place și știm în ce ne băgăm.

Se făcu o pauză. Ferguson spuse:

— Și asta ar trebui să însemne ceva?

— Doar că tu și cu Harry o să rămâneți pe barcă, spuse Dillon. Și fără comentarii. Avem oricum nevoie de cineva care să rămână la bord și să se ocupe de barcă în caz că va trebui să plecăm rapid.

— Are dreptate, spuse Harry, ce mai, tocmai s-au descotorosit de noi.

— Știu, Harry, mă enervează la culme că îmbătrânesc. Ferguson dădu din cap aprobator. Următoarea mutare e a ta, Sean.

Dillon dădu din cap dezaprobator.

— Of, iar îmi spui pe numele mic.

Plecară la ora șase; Dillon era la timonă, iar Ferguson îi ținea companie. Încă era întuneric și bătea vântul.

— La ce oră estimezi că ajungem? întrebă Ferguson.

— Păi în patru-cinci minute ajungem în larg.

Dillon scoase o țigară cu o singură mână și își aprinse bricheta Zippo.

— Îmi place la nebunie.

— Și mie. Îți amintești că ți-am spus că am încercat să mă vindec de pierderea unei iubite navigând singur pe Atlantic, de la Portsmouth la Long Island?

— Îmi amintesc motivul pentru care ți-ai pierdut iubita. Fata nu se putea căsători cu un bărbat care lichidase la Derry cinci membri IRA, pentru că încercaseră să-l asasineze.

— E o poveste veche, băiete. Mă lași să preiau eu comanda?

— Te rog.

Dillon ieși, iar Ferguson își verifică instrumentele și duse *Highlander*-ul prin intrarea în port, pe un curent lung și continuu, spre brat.

Dedesubt, începu să se simtă hula, iar lumina din vârful catargului începu să se legene ritmic dintr-o parte în alta. Prin ceață, vedea luminile roșii și verzi ale unui vapor. Menținu viteza la douăsprezece noduri și porni înainte, simțindu-se foarte bine, cum nu se mai simțise de ani de zile.

Mai devreme în aceeași zi, după-amiaza, Levin îi dăduse raportul lui Luhzkov la ambasadă.

— Și până la urmă ce-i cu toată agitația asta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Am primit un ordin secret de la Volkov, prin care mi se spunea să te țin aici.

— Adică să mă închizi?

— Sigur că nu. Să fii la dispoziția noastră.

— Și nu știi de ce?

— Nu.

Levin spuse:

— Ei bine, Boris, ai numărul meu. Sunt cazat la Dorchester, așa că ai să dai de mine fără probleme.

Mai târziu, în timp ce stătea într-un colț din piano bar și savura o porție de paște și un pahar de șampanie, fu abordat de Guiliano, directorul hotelului.

— Așadar, s-ar putea să avem ceva agitație pe-aici, spuse Guiliano.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre un compatriot al dumitale.

— Despre ce naiba vorbești?

— Despre Putin. Va participa la o conferință UE de la

Paris, dar se aude că o să treacă și pe aici în drum spre casă.

— Vrei să spui că o să viziteze Londra?

— Nu, că o să vină aici, la Dorchester. S-ar număra printre nume mari. Toți președinții din Europa au locuit în hotelul ăsta.

Se duse să servească un alt client. Levin își aprinse o țigară și rămase pe gânduri. Poate că asta era, poate că prezența lui era necesară dintr-un motiv anume. Se gândea că e o lume nebună în care organizațiile internaționale de informații puteau avea anumite secrete și totuși acele secrete erau disponibile celor din circuitul marilor hoteluri. Era destul de amuzant; îi făcu semn chelnerului să-i mai toarne un pahar de șampanie și închină singur.

— În cinstea ta, Igor, singurul om sănătos într-o lume bolnavă.

După ce spuse asta, se gândi că în condițiile acelea ar fi mai înțelept să predea camera până vedea cum merg lucrurile și să stea o vreme în apartamentul pentru personal de la ambasadă. Era o perspectivă sumbră, dar nu avea ce face.

11

Mai târziu, pe *Highlander*, Dillon preluă comanda, iar Ferguson se duse să stea în salon cu Harry Salter. Nici urmă de Billy. Harry spuse:

— A luat niște pastile și s-a dus să se odihnească puțin în cabina de la pupa. Suferă de rău mare.

— Hai să bem un scotch mare împreună, spuse Ferguson. E cel mai bun remediu pe care-l știu pentru răul de mare.

Savurară băutura un timp, după care Harry spuse:

— Ce șanse crezi că avem? Vreau să spun, suntem scrântiți sau doar doi boșorogi care fac în ciudă restului lumii?

— Niciodată n-o să fim bătrâni, Harry. Bătrânețea e o stare de spirit. Și expediția asta nici nu e din cale afară de nebunească. Ne strecurăm protejați de întunericul nopții, Dillon și Billy dau o raită pe la Drumore Place, îi umflă pe Așimov și pe Levin, îi aduc la barcă amenințându-i cu pistolul și plecăm. Ar putea să țină figura bine.

— Da, dar ar putea și să nu țină.

Harry dădu din cap dezaprobator.

— Păi, din câte-mi dau eu seama, acum că marea e la flux, cred că suntem undeva aproape de Insula Man.

Ferguson îi mai turnă niște whisky.

— Poate că e din cauză că îmbătrânim, poate că încercăm să demonstrăm că încă mai suntem în stare să facem ceva.

— Treaba asta are sens în cazul tău și al meu, dar ce zici de Billy? Vreau să spun, el e bogat, are tot ce-i trebuie.

— Poate că el nu vede lucrurile chiar așa, spuse Ferguson. Are totul și nu are nimic sau cel puțin așa pare.

— Nici Dillon nu o duce prea rău din punct de vedere financiar, spuse Salter.

— Din zilele lui de mercenar.

Ferguson ridică din umeri.

— Oamenii plăteau mult pentru serviciile sale. Zvonurile sunt adevărate, Harry. Chiar a pus la cale atacul asupra lui John Major și a consiliului de război în nouăzeci și unu în timpul primului război din Irak.

— Angajat de IRA?

— Nu, de un miliardar irakian care îl plătea foarte bine.

— Ce nenorocit!

— Sean al nostru a fost mereu imparțial. Când lucra pentru PLO[1], când trecea de partea israelienilor.

— Care-i slăbiciunea lui?

— Păi e vorba despre joc, Harry, și întotdeauna la sfârșit apare și pericolul; în loc să joci tu jocul, te joacă el pe tine. Oricum, hai să lăsăm asta. Cred că am să trag un pui de somn și după aceea preiau comanda de la Dillon.

În Drumore, la Royal George, se juca tare. În separeul din colț stăteau Liam Bell, împreună cu Walsh, Kelly, Magee ținând un baston lângă el, amintire lăsată de glonțul pe care i-l trăsese Blake Johnson în picior.

— Răniții care au supraviețuit.

Kelly îi dădu un ghiont lui Magee.

— Ei bine, nici ăsta nu-i mai breaz, spuse Magee când apăru Ryan din bucătărie. Ești sigur că încă mai auzi bine, Patrick?

Ryan lăsă tava cu bere pe care o căra.

— Să mă pupi undeva, Magee. Vrei să-ți cumperi și tu urechi din astea?

— Ei bine, trebuie să recunosc că Johnson ăla era un tip destul de disperat.

— Ia mai taci, spuse Bell. Și bea-ți băutura. Am nevoie de unii dintre voi în casă. Walsh, Kelly, Magee.

Se întoarse spre trei tineri de la masa de alături. Aceștia

[1] PLO - *Palestine Liberation Organization* (Organizația pentru Eliberarea Palestinei). (n .tr.)

erau noii recruți:

— Connor, Derry și Gibson. Stați aici cu Ryan peste noapte și fiți atenți la ce vă spune.

Erau tineri, aroganți și aveau AK-urile 47 pe banchetă lângă ei.

— Așa o să facem, domnule Bell.

— Și să vă țineți telefoanele deschise. Acum duceți-vă în bucătărie să mâncați de cină, iar apoi Ryan o să vă facă un program, să supravegheați portul pe rând.

După ce plecară, Ryan spuse:

— Crezi că o să avem probleme, Liam?

— Dumnezeu știe la ce ne mai putem aștepta în situația de față. Așimov a rămas la Dublin. Pun ei ceva la cale, dar nu știu exact ce. Levin a fost chemat la Londra.

— Doamne, dar ar trebui să o lase mai moale, spuse Ryan.

— Nu fi prost, omule! Connor a fost făcut knock-out în două secunde și trei mișcări. Trebuie să eviți contactul cu Levin cu orice preț. A fost parașutist în Cecenia, a câștigat o grămadă de medalii, tot tacâmul. În orice caz, termină-ți băutura și hai să mergem în casă. Doamna Ryan ne-a pregătit o cină gustoasă în bucătărie.

Marea era destul de agitată și stropii reci îl înțepau pe Ferguson în față, în timp ce se deplasa de-a lungul punții înălțate pentru a deschide ușa de la timonerie. Sean Dillon stătea la timonă, iar fața lui arăta straniu în lumina busolei.

— Lucrurile o să se înrăutățească în curând.

— Preiau eu comanda.

Ferguson trecu pe lângă el și preluă timonă. Mări viteza, întrecându-se cu vremea rea care amenința să vină dinspre est, iar valurile crescură.

— Hai, du-te jos și caută ceva de mâncare. Mă descurc.

Era beznă-beznă și totuși, din când în când vedea o oarecare lumină fosforescentă dinspre mare. La un

moment dat, străluci lumina unui far la distanță, dar pe măsură ce înaintau, cu excepția luminilor roșii și verzi ale vreunei nave, părea că sunt singuri într-o lume de smoală.

În Holland Park, Roper era așezat la computere și mânca un sandvici, când se auzi cineva ciocnind la ușă și sergentul Doyle intră.

— Sunt cu maior Novikova, domnule. A cerut să vă vorbească.

— Bine, condu-o înăuntru, sergent.

Ea trecu nonșalant pe lângă Doyle, îmbrăcată într-un halat flaușat.

— Care-i treaba? întrebă Roper.

— M-am plictisit, m-am săturat să fiu încuiată cu doi dulăi care fac cu rândul să mă păzească, așezați în fața ușii. Cât o să mai dureze treaba asta?

Se așeză, iar Doyle se sprijini de perete.

— Cât vrea Ferguson. Te-ar putea ține aici pe perioadă nedeterminată, în baza Legii prevenirii terorismului[1].

— Și dacă vreau să fiu trimisă acasă?

— Cei de acolo nu știu că ești aici. Zâmbi.

Ea spuse:

— În cele din urmă se încălzește și fața asta înghețată a ta.

El încetă să mai zâmbească. Ea își ridică mâinile în sus, indignată.

— Nu-mi vine să cred că am putut spune așa ceva. Accidentul tău a fost provocat de o mașina-capcană, nu?

— Da, unul dintre multele atentate IRA.

— Și nu te deranjează să lucrezi cu Dillon?

— Sean nu a fost niciodată adeptul atacurilor cu bombă.

---

[1] *Prevention of Terrorism Act* - Lege adoptată în 2005 de Parlamentul britanic, prin care este permisă reținerea persoanelor suspectate de implicare în acte teroriste, permițând în unele cazuri nerespectarea drepturilor omului. (n. tr.)

Își aprinse o țigară și îi oferi și ei una.
— Mai bine te-ai duce la culcare.
Mobilul ei era pe birou, aproape de el, iar acum sună pentru prima dată. Roper îl deschise și îl ținu la ureche. Se auzi respirația cuiva la celălalt capăt. I-l înmâna Gretei, iar aceasta dădu din cap dezaprobator.
Roper zâmbi, își duse din nou telefonul la ureche și spuse:
— Locuința maiorului Novikova.
Persoana de la celălalt capăt al firului închise. Roper se conectă la șablonul de urgență de pe computerul său, știind că va fi o pierdere de timp și chiar așa și era.
— E un instrument codat. Unul performant, imposibil de urmărit.
— Desigur.
— În locul dumitale, m-aș duce înapoi la culcare și m-aș gândi la opțiunile pe care le am, doamnă maior. Generalul e un om foarte rezonabil atunci când are de-a face cu oameni care sunt, la rândul lor, rezonabili.
— După cum ați spune chiar voi, ce adunătură de cârpaci, spuse ea, se ridică și ieși, urmată de Doyle.
Roper se gândi să-l sune pe Ferguson și să-i povestească, dar, în cele din urmă, hotărî să nu o facă. Nici măcar nu putea să identifice zona din care venise apelul, așa că nu prea avea ce să-i povestească. Se întrebă dacă se descurcau, după care reveni la lucru.

La Stația Gorki, Max Zubin stătea în camera lui și vorbea cu mamă-sa. Petrecea mult timp la telefon și i se permitea să aibă conversații nelimitate. La urma urmei, securitatea îi asculta toate convorbirile. Umorul ei antrenant, dar sec îi menținea mintea relativ limpede, însă toate conversațiile ei se încheiau exact la fel.
— Când am să te văd?
— Nu pot să-ți spun.
— Ei bine, Iosif Belov are puterea supremă, oamenii îi

ascultă ordinele.
— Dar eu nu sunt decât un biet actor evreu, mamă, și nici măcar nu primesc salariul minim pe care-l câștiga un actor. Sigur, sunt oarecare indicii că s-ar putea să plec de aici, dar asta-i tot ce pot spune. Cu Dumnezeu înainte.

La cinci kilometri de Drumore, *Highlander*-ul plutea pe pilot automat, în timp ce ei se adunară în salon și își aleseră armele. Dillon și Billy purtau combinezoanele negre ale celor din Forțele Speciale, veste antiglonț, cagule ridicate în momentul de față, dar pregătite să creeze mai târziu efectul sinistru necesar. Fiecare avea câte un Walther în tocul de pe umăr și un AK 47 cu amortizor.
Ferguson și Harry purtau veste antiglonț și aveau fiecare câte un AK la îndemână. Pe masă, era o hartă a coastei Drumore.
— Dacă ridicăm plasele, o să arătăm ca orice altă barcă de pescuit, spuse Dillon. Coborâm din barcă înainte de mal, dincolo de promontoriu. O să ne urcăm în șalupă; are tampoane la exterior. Legăm barca în partea de vest a debarcaderului și ne apropiem de casă.
— Ar putea să funcționeze ca un ceas elvețian, spuse Billy.
— Sau ca unul pe care-l cumperi de pe o tarabă din piață, bombăni Harry.
— Ei bine, o să vedem. Ferguson zâmbi. E plăcut să simți din nou mirosul de praf de pușcă. Să trecem la treabă. Am să-i spun lui Roper că totul este pregătit.

La Holland Park, Roper asculta ce i se spunea:
— Așadar, în jur de treizeci de minute?
— Cam așa ceva.
— Excelent. Am să fiu pe fază.
Își aprinse o țigară și rămase liniștit în camera

întunecată, ținându-și ecranele sub observație, informațiile de la Ambasada Rusă din Londra, monitorizarea companiei Belov International, a lui Așimov, a lui Levin și a tuturor numelor părților implicate, așteptând să vadă ce s-ar mai putea întâmpla - orice. Era o noapte păcătoasă, iar el aștepta.

Dillon și Billy trecură peste balustradă și ajunseră la șalupă, Billy apăsă butonul de pornire a motorului, iar șalupa se trezi la viață, cu un sunet suav, cu pulsații, fără prea mult zgomot. Odată ajunși, își lăsară ambarcațiunea pe partea de vest a debarcaderului, coborâră pe plajă și se îndepărtară repede - niște siluete sinistre în întuneric.

Se vedea lumină la ferestrele barului Royal George. Dillon își duse degetul spre buze și, împreună cu Billy, se apropie cu atenție și se uită înăuntru. Connor, Derry, Gibson și Ryan ședeau în jurul unei mese lângă focul de butuci și jucau cărți.

Perdeaua era pe jumătate trasă, fereastră era deschisă cam de o palmă, iar Dillon o împinse ușor ca să audă ce spunea Ryan:

— Hai că am să fac niște sandviciuri cu șuncă și niște ceai. Derry și Gibson, dați o raită să vedeți dacă totul e în regulă.

— Of, Doamne, domnu' Ryan, chiar trebuie?

— Sunt ordinele lui Liam Bell și asta o să faceți. Acum hai, valea!

Dillon și Billy se îndepărtară rapid, urmând cărarea șerpuită spre Drumore Place, pe care și-o aminteau atât de bine. Văzură grădina luxuriantă, casele de vară, terasa uriașă, ferestrele franceze, iar din loc în loc câte o lumină aprinsă.

— Văd că unii s-au trezit devreme, șopti Billy.

— Păi, hai să aruncăm o privire, spuse Dillon și își ridică ochelarii cu infraroșii.

În momentul acela se deschise o fereastră franceză și Walsh și Kelly ieșiră, urmați de Liam Bell.
— Verifică doar grădina, spuse el și se întoarse.
— Haide, îi spuse Dillon lui Billy și înaintă.

La Holland Park, Roper continua să lucreze la computere. Din cauza problemelor de sănătate de după accident, suferea de insomnie și de multe ori rămânea treaz toată noaptea, alimentându-se cu whisky și sandviciuri ca să reziste. Brusc, începu să pâlpâie ceva pe unul dintre ecrane, în timp ce un dispozitiv de urmărire analiza nu fotografii, ci dosarele actuale existente în ambasadele ruse din toată lumea; îl văzu pe maiorul Iuri Așimov, care rămăsese peste noapte la ambasada din Dublin. La fel de interesant fu și să afle că Igor Levin revenise la Londra și locuia la ambasadă. Îl sună imediat pe Ferguson pe Codex Patru, iar acesta, care se afla la timonerie cu Harry, fu îngrozit.
— Lucrurile s-au pus în mișcare. Băieții sunt în misiune chiar acum și e prea târziu să mai anulăm. Dacă îl sun pe Dillon pe Codex, s-ar putea să nimeresc exact în cel mai nepotrivit moment.
— Dumneata hotărăști, domnule general. Acolo nu e nici Așimov, nici Levin, doar băieții buni din bătrâna IRA.
— Dumnezeule, înseamnă că nu prea am de ales, nu-i așa? spuse Ferguson și îl sună pe Dillon, care, din nefericire, era foarte ocupat.

În timp ce Dillon și Billy începură să urce spre terasă, Bell aprinse luminile de pe terasă, descoperindu-i astfel pe cei doi bărbați care se apropiau.
Walsh strigă:
— Intruși, domnule Bell, și trase cu arma sa AK47.
Billy se feri, ascunzându-se după parapet și îl doborî. Kelly se întoarse, se împiedică și se trezi cu Dillon peste el.

Dillon își ridică de pe față cagula.

Kelly spuse:

— Dumnezeule, tu erai, Dillon.

— Chiar eu și am să te omor fără ezitare, dacă nu-mi răspunzi la întrebare. Unde sunt Așimov și Levin?

— Așimov e la Dublin și trebuie să se întoarcă în cursul zilei de azi. Levin s-a dus cu avionul de la Ibiza la Ballykelly și după aceea la Londra.

Kelly era mort de frică.

— Îți jur, Sean.

— Și Liam Bell pe unde e?

— Păi, cred că se cară de aici, dacă are ceva minte.

Chiar când spunea asta, se auzi sunetul unei mașini care demara.

— Uite-l pe nenorocit cum pleacă, spuse Billy.

Dillon îl sună pe Ferguson.

— S-a împuțit treaba, Charles. Ne pregătim de întoarcere. Veniți să ne luați.

Apoi, Dillon se întoarse și i se adresă lui Kelly.

— Sunt un om de cuvânt. Mai bine ai lua-o la fugă.

Ceea ce Kelly și făcu, oprindu-se să se uite cum plecau, iar apoi contactându-l pe Patrick Ryan care era la Royal George.

— Vezi că o să ai niște probleme, îi spuse, dar Ryan știa deja, pentru că Derry și Gibson, care patrulau mai devreme prin port, descoperiseră șalupa pe partea de vest a debarcaderului și văzuseră că motorul era încă încins.

— Ei bine, nu știu a cui e asta, dar o să avem noi grijă de ea, spuse Derry și scoase pistolul, găurind șalupa în trei locuri.

Ferguson care era în larg auzi împușcăturile și îi spuse lui Harry:

— Trebuie să intervenim.

— Sunt de acord cu tine, spuse Harry și ieși pe punte, cu arma pregătită.

Dillon și Billy se îndreptară spre port și, după ce coborâră cărarea, se treziră față în față cu Ryan și Connor. Dillon îl împușcă pe Connor cu două gloanțe, iar Ryan se feri și îl lovi pe Billy, nimerindu-l în vesta antiglonț, dar reușind să-l doboare. Dillon îl ajută să se ridice și își continuară drumul, alergând de-a lungul cărării care dădea spre debarcader și spre plajă. Derry și Gibson începură să tragă în ei, profitând de faptul că erau expuși pe cărare, dar în acel moment *Highlander*-ul se auzi mugind în întuneric. Harry trase foc automat asupra celor doi bărbați care erau pe plajă lângă șalupă, iar Dillon și Billy se repeziră spre debarcader și, când *Highlander*-ul trecea de debarcader, se aruncară peste balustradă.

Derry era la pământ, iar Ferguson, care stătea la timonă, deschise trapa, scoase Browning-ul cu douăzeci de cartușe și inundă plaja cu o ploaie de gloanțe în timp ce se îndepărtau, doborându-l și pe Gibson, înainte să fie înghițiți cu totul de întuneric.

Mai târziu, după ce puseseră ambarcațiunea pe pilot automat, stăteau în salon și beau whisky.

— Ei bine, se poate spune că a fost destul de palpitant, spuse Harry.

— Da, dar și o pierdere de timp totală.

Billy dădu din cap dezaprobator.

— Nici măcar n-am reușit să-i venim de hac lui Liam Bell.

— La momentul respectiv nu aveam de unde să știm că Așimov va rămâne la Dublin peste noapte și că Levin e la Londra. Pur și simplu am avut ghinion, iar maior Novikova nu a vrut să coopereze.

— Ce mă interesează cu adevărat este faptul că Levin a fost trimis la Londra, spuse Dillon. Aș vrea să știu de ce. Se ridică. Va trebui să-i acordăm atenție deosebită când se întoarce. În orice caz, preiau eu timona. Voi vă puteți duce să vă odihniți.

Se crăpa de ziuă și, în depărtare, în stânga lui, se vedea Insula Man, în ciuda ploii. „Ar fi putut să fie și mai rău”, își spuse Dillon. Cel puțin el și cu Billy reușiseră să scape teferi, datorită lui Harry și lui Ferguson. De data asta, inamicul era cel care avusese de suferit. Problema era ce aveau de făcut de acum încolo. Tocmai își aprinse o țigară când îi sună telefonul Codex Patru. Era Roper.

— Să înțeleg că și tu, și Billy sunteți întregi.

— Cam așa ceva. Liam Bell a tulit-o, iar băieții lui ne-au făcut greutăți. Ferguson și Harry au fost fantastici. Bell a rămas cu trei sau chiar patru oameni mai puțin, așa că am făcut o treabă bună.

— Cu siguranță.

— Problema e, ce facem acum?

— Ei, asta-i ușor. Președintele Vladimir Putin o să meargă mâine la Conferința Uniunii Europene de la Paris, după care intenționează să treacă prin Londra, să discute puțin cu prim-ministrul, să rămână peste noapte la hotelul Dorchester, după care să se reîntoarcă la Moscova dimineață.

— Pentru ce?

— Ei, e o poveste grozavă despre lăcomie, corupție și politică; am aflat toată tărășenia în ultima oră, cu ajutorul calculatoarelor mele. Am încercat să dau de Ferguson, dar văd că nu răspunde.

— Doarme buștean jos. De altfel, toți dorm.

— Nu mă surprinde. Cât mai aveți până la Oban?

— Aș spune că vreo două ore, dar marea e destul de agitată. Vremea o să se înrăutățească în continuare. Te rog, fă-mi o favoare și anunță-i pe Lacey și pe Parry.

— Se rezolvă. Păstrez detaliile cele mai picante ale vizitei lui Putin pentru când o să ne întâlnim, dar pot să-ți spun că o să aibă un oaspete interesant la Dorchester - pe Iosif Belov.

Dillon înlemni.

— Cum se poate așa ceva? după care își dădu seama. Max Zubin o să-l joace din nou pe Belov la Londra?

— Cam așa ceva. Mai vorbim.

Dillon se gândi puțin și apoi puse nava pe pilot automat și coborî să-i dea lui Ferguson veștile extraordinare.

La Moscova, la Kremlin, Max Zubin stătea în fața biroului lui Volkov; fusese trezit din somn la Stația Gorki și i se ordonase să fie gata într-o oră, după care fusese adus în capitală cu un avion rapid.

— Ți se oferă minunata ocazie de a-ți servi patria. E momentul dumitale de glorie. Vei vizita Parisul făcând parte din anturajul președintelui, vei călători la Londra ca să îndeplinești același rol la hotelul Dorchester, iar apoi te vei întoarce la Moscova.

— Și care este rolul pe care am să-l îndeplinesc, tovarășe?

— Te vei da drept Iosif Belov. Vei apărea chiar și la televizor. Sunt sigur că te vei descurca foarte bine.

— Da, dar la teatru ni se cere să ne știm replicile.

— Asta e chiar foarte bine. Ai aici un comunicat de presă. Aruncă o privire peste el.

Zubin se uită peste el și i-l dădu înapoi.

— Înțeleg.

— Așadar, acum știi despre ce e vorba, în caz că ți se adresează cineva, dar vom încerca să reducem conversațiile la minimum. Nu trebuie decât să ții minte că ești Iosif Belov.

— Pentru toată lumea, în afară de păzitorii mei.

— Nu fi caraghios. Cei care te păzesc la Stația Gorki îți spun Belov, pentru că ei chiar cred că ești Belov. Desigur, cel care-ți ascultă telefonul știe adevărul.

— Pot să-mi văd mama cât sunt aici?

— Doar dacă te prefaci că ești un prieten al ei. La urma urmei, nu ai cum să fii fiul ei, dacă înțelegi ce vreau să

spun. Tu aveai barbă - Mihail, șoferul ei, te cunoștea cu barbă.

Zubin dădu din cap.

— Așadar, șoferul meu, Ivan Kurlovski, chiar crede că sunt Belov?

— Desigur.

— Sunt ca regele din *Prizonierul din Zenda*[1].

— Ce naiba spui acolo?

— Îmi cer scuze, m-am încurcat. Pot să mă retrag?

— Da, imediat.

Zubin ieși în grabă și fu escortat până la limuzină. Îi dădu șoferului, lui Ivan, adresa mamei lui și se lăsă pe spate, cugetând. Când ajunseră la destinație, Zubin spuse cu o voce aspră:

— Mă aștepți aici. Merg să vizitez o prietenă. Așteaptă-mă o oră, după care o să mergem la hotel.

Mama lui fu aceea care răspunse la ușă, iar când îl văzu i se lumină fața.

— Ce bine arăți, îi spuse, trăgându-l înăuntru.

— Sonia unde e?

— E foarte bolnavă. S-a dus la sora ei. Hai, stai jos. De ce nu m-ai anunțat că vii?

— Nici eu n-am știut. Lucrurile se mișcă foarte repede.

Îl servi cu un pahar de votcă și se așeză lângă el, ținându-l de mână.

— Hai, povestește-mi cum a fost.

— Cum am jucat, mamă? Sorbi votca. A fost cel mai mare rol pe care l-am avut vreodată. Îi dădu înapoi paharul. Mai dă-mi unul.

Erau toți adunați în camera computerelor din casa din

[1] Roman de aventuri scris de scriitorul britanic Anthony Hope (1863-1933) și publicat în 1894. Personajul principal trebuie să se dea drept rege, atunci când adevăratul monarh este răpit de inamici în ajunul încoronării sale. (n. tr.)

Holland Park. Ferguson spuse:

— Ai avut probleme cu fata?

— Nimic deosebit. Crede că e reținută ilegal, desigur.

— Ghinion. Având în vedere șmecheriile pe care le-a făcut, are noroc că nu e într-o celulă pe undeva. Să pornim la treabă. Ce se întâmplă?

— Înainte să încep, pot să vă întreb dacă prim-ministrul cunoaște identitatea așa-zisului Belov?

— Da, președintele Cazalet a discutat cu el problema. Este una din situațiile acelea în care preferă să nu știe ceva în mod oficial, dacă înțelegeți ce vreau să spun, dar eu îl țin la curent. Până la urmă, care-i treaba?

— Putin are o întâlnire la Paris cu reprezentanți UE, după care vine la Londra, rămâne peste noapte la hotelul Dorchester, pentru o discuție cu niște oameni de afaceri, după care va lua cina cu prim-ministrul.

— Continuă.

— Printre angajații lui va bântui și un oarecare Iosif Belov.

— Și care e scopul prezenței lui?

— Să fie văzut, să apară la televizor în apropierea lui Putin și, dacă are noroc, chiar în preajma prim-ministrului. Nu o să aibă mare lucru de spus; poate că nici n-o să deschidă gura. Îl vor ține sub control strict.

— Va da interviuri?

— Nu, dar va fi un comunicat de presă.

— Despre ce?

— Despre Protocolul Belov.

— Și ăsta ce naiba mai e?

— Ei bine, îmi cer scuze dacă sună ca o lecție, dar permiteți-mi să vă explic. Acum câțiva ani, vechiul guvern sovietic trecea dintr-o criză economică în alta, lipsindu-le întotdeauna atotputernicul dolar, așa că au început să vândă utilități guvernamentale la prețuri de nimic; au vândut câmpuri petrolifere, gaze, toată bogăția Siberiei.

Apoi au venit la conducere oligarhii, oameni ca baronii corupți de odinioară din SUA, oameni ca Belov. El a început cu un miliard și sunt zvonuri că banii ăștia ar fi de la Saddam. Dacă ne gândim numai la petrol, are o avere de miliarde.

— Da, știu, spuse Ferguson.

— Și apoi, când imperiul lui Rașid a fost disponibil, a preluat controlul.

— Și unde ajungem? întrebă Dillon.

— La Divizia Politicii Comune a Națiunilor Unite. Belov International s-a mărit atât de tare, încât tentaculele sale ajung în fiecare țară în curs de dezvoltare din lume. Este într-adevăr o putere globală. Vă puteți imagina efectul pe care l-ar avea așa o forță dacă ar fi controlată de un singur guvern?

— De Federația Rusă? întrebă Ferguson.

— Mulți politicieni ruși cred că de la bun început a fost o greșeală să se permită privatizarea întreprinderilor de stat. Vremurile s-au schimbat, Putin e un om dur, iar rușilor le place puterea. Lucrurile încep să semene cu Războiul Rece pe zi ce trece. Acum e momentul potrivit pentru un gest cu adevărat măreț din partea unui erou rus, a lui Iosif Belov. Va semna un document numit Protocolul Belov, prin care toată compania Belov International va ajunge în mâinile Federației Ruse.

— Un moment, spuse Harry. Dacă divizia asta a Națiunilor Unite e îngrijorată de faptul că Belov International ar dezechilibra lucrurile, devenind prea puternică, înseamnă că nu vor fi prea bucuroși că Rusia preia compania.

— Și nici Statele Unite, nici Marea Britanie și, de altfel, nimeni din Europa, interveni Ferguson.

— Când eram tânăr, spuse Harry, pe vremea guvernului laburist, imediat după război, se naționalizau proprietățile, nu-i așa? Ei bine, situația asta e oarecum similară. Se redă

controlul guvernamental asupra proprietății.

— E un impuls incredibil de putere și prestigiu pentru Rusia, spuse Ferguson.

Dillon încuviință.

— Și toate astea se întâmplă în fața camerelor de luat vederi, Max Zubin jucând rolul lui Belov.

— Sper că a exersat semnătura lui Belov, spuse Harry.

— Ei, asta se rezolvă, nu-i nici o problemă, spuse Roper.

— Și partea frumoasă e că, din punctul lor de vedere, noi nu putem să ne apucăm să spunem că ăla nu e Iosif Belov, observă Ferguson. Doar nu putem spune că l-am aruncat noi în aer.

— Așa că asta-i treaba.

Roper dădu din cap dezaprobator.

— E un truc. Nu știu care-i treaba cu Putin, dar cred că Volkov râde în sinea lui.

— Și noi chiar nu putem face nimic? întrebă Billy.

— Nu știu sigur, spuse Dillon, întorcându-se către Ferguson. Mâine-seară Ambasada Rusă va da o recepție la hotelul Dorchester. Putin va fi acolo, împreună cu prim-ministrul și cu Iosif Belov.

— Și ce propui să facem?

— Cred că ar trebui să mergem și noi. Billy și cu mine am intrat în camera lui Igor Levin când el nu era acolo. Nu văd de ce nu am putea face același lucru și în cazul lui Max Zubin.

— Cu ce scop?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar poate că are ceva de spus, poate are vreo sugestie de făcut.

— Știi, s-ar putea chiar să ai dreptate.

Ferguson încuviință.

— Mergem. Tu, cu mine și cu Billy.

— Excelent.

Dillon se întoarse către Roper.

— În trecut, te-ai lăudat de multe ori că, dacă un lucru

există în spațiul virtual, îl poți găsi cu siguranță.

— Și ce vrei să fac?

— Pune toată povestea cap la cap, de la început, accesează toate sursele rusești, verifică cine o să fie la petrecerea de la Dorchester, află ce fel de securitate va avea delegația lui Putin. Poate că e ceva acolo care ne așteaptă să-i dăm de urmă. În viață, toate lucrurile au un punct slab.

— Ei bine, dacă și afacerea asta are unul, am să-l găsesc negreșit.

12

Și așa cum a spus, Roper a lucrat să descopere până și cele mai neînsemnate detalii. Nu exista nici un aspect al întregii afaceri care să nu fi fost acoperit. Tot traficul pe internet care fusese făcut spre și dinspre Ambasada Rusiei din Londra, tot traficul de la Kremlin, tratativele cu IRA, nu lăsase nimic neobservat. Nu se mai termina.

Așadar, încă o noapte interminabilă, cu sandviciuri și whisky și fumând țigară de la țigară; Doyle era în tura de noapte și îi aducea ceașcă după ceașcă de ceai.

La ora cinci, Doyle ridică jaluzelele.

— Ce dimineață mohorâtă; plouă încontinuu. Se întoarse spre Roper. Domnule, nu credeți că exagerați puțin?

— Oricine caută detalii minuscule trebuie să exagereze, sergent, așa că merită să fii atent. Am învățat lecția asta cu ocazia ultimei bombe de la Londonderry. Nu era decât o mașină Mini, cu o sacoșă de cumpărături pe bancheta din spate, așa că n-am tratat-o cu seriozitate.

— Ați avut ghinion, domnule.

— A fost pură neglijență, așa că merită să ai grijă. Trebuie să verifici totul. Chiar în momentul acela se dovedi că avea dreptate.

Interceptă unul dintre numeroasele canale relevante pentru Stația Gorki; pe majoritatea se transmiteau mesaje legate de probleme administrative, agende de lucru și, din când în când, apărea câte o comandă de la Volkov însuși. Roper se uită peste ele. Brusc se opri, se încruntă, după care inversă ordinea mesajelor pe ecran. Mesajul care-i atrăsese atenția se referea la transportul folosit pentru

zborul lui Belov de la Stația Gorki, dar nu spre aeroportul din Moscova. La mică distanță de acesta se afla Complexul Belov, unde aterizau și decolau avioane particulare, executive și chestii de genul ăsta, având chiar și zboruri de curierat din țări străine, care-și făceau turul regulat ducând și aducând materiale ale ambasadei.

În acel mesaj se menționa că șoferul colonelului Iosif Belov, un oarecare Ivan Kurbski, va veni la avion și-l va duce pe colonel direct la Kremlin, înainte ca Belov să meargă la hotelul Excelsior, unde urma să stea în apartamentul său obișnuit.

La început, Roper nu-și dăduse seama de faptul că se menționa vechiul rang din KGB al lui Belov; reveni la începutul mesajelor de la Moscova către Stația Gorki și văzu că nu se pomenea nimic de Max Zubin. Desigur, era normal să nu apară nimic. Cel mai important era Belov și până și cele mai mărunte lucruri se concentrau asupra lui.

Poate că era obosit sau o luase razna, dar în momentul acela îi veni o idee ciudată. O idee nebunească, evidentă și simplă. Dacă toată lumea care avea de-a face cu Max Zubin la Stația Gorki chiar credea că e însuși Iosif Belov?

Se întoarse către Doyle.

— Vezi dacă doamna maior s-a trezit, sergent, și întreab-o dacă nu vrea să ia micul dejun devreme, împreună cu mine; și aș vrea să mă ajuți și tu, spuse el, după care îi explică.

— Cu siguranță, domnule.

Roper își turnă un pahar de whisky ca să-și mai revină. Implicațiile erau evidente.

— Bun, bătrâne, ai grijă să nu încurci borcanele, șopti el.

— Arăți groaznic, îi spuse Greta.

— Au trecut deja câțiva ani buni de când arăt groaznic.

Greta chiar îl compătimea și dădea din cap dezaprobator.

— Se pare că regimul tău alimentar constă în mod

exclusiv din whisky irlandez.

— Ca și în cazul lui Dillon.

— Așa aș fi zis și eu. Și fumezi prea mult.

— Țigările mă ajută să mă calmez. Am niște probleme. Nu pot să dorm.

— Și nu mănânci altceva decât sandviciuri. Nu te-am văzut niciodată să mănânci ceva ca lumea.

— Ei, ai să mă vezi acum. Am comandat un mic dejun englezesc complet. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să-mi ții companie. Te rog, începe cu ceaiul, sergent, îi spuse el lui Doyle. A, și adu-mi și ziarele de dimineață.

— Imediat, domnule.

Doyle luă ziarele *The Times* și *Daily Mail* de pe o măsuță și i le dădu. Ambele scriau despre vizita lui Putin pe prima pagină și conțineau și comunicatul de presă prin care se făceau publice detaliile Protocolului Belov.

— O, Doamne, spuse ea, văzând ce scria în *Daily Mail*.

— Chiar că „O, Doamne”.

Roper își mai turnă un pahar de whisky.

— Te asigur că are un scop pur terapeutic, dar închin în cinstea nerușinării rușilor.

Greta citi repede articolul și ridică privirea.

— De ce spui asta?

— Ei, hai, doar nu credeți că o să vă iasă.

— Asta crezi tu. Așimov l-a mai folosit pe Max Zubin în locul lui Belov anul trecut la Paris și nu a avut nici un fel de probleme. Zubin nu numai că arată ca adevăratul Belov, dar e și un actor al dracului de bun. Așimov mi-a spus că s-a descurcat foarte bine. I-a păcălit pe toți. Serviciile secrete franceze, CIA, pe britanici…

Doyle intrase cu un cărucior și așeza masa lângă foc. Greta continuă să vorbească:

— Dacă a ținut atunci, o să țină și acum.

Roper își apropie scaunul cu rotile de masă și începu să mănânce șunca și ouăle prăjite.

— Hai, vino încoace și mănâncă până nu se răcește.

Ea îi urmă sfatul.

— Ei, dar chiar e bună mâncarea asta. Trebuie să înțelegi, Roper, că noi, rușii, suntem obișnuiți cu frigul.

— Păi, drept să spun, nu ați dus-o prea bine în timpul Războiului Rece.

Acum o provoca, iar ea începuse să se aprindă.

— Ne-am descurcat noi. Și v-am dat peste nas de destule ori, și vouă, și americanilor. Și de multe ori nici măcar nu v-ați dat seama.

Doyle aduse o sticlă și două pahare.

— Îmi cer scuze, maior Novikova, dar maiorul Roper mi-a spus că, de obicei, un mic dejun rusesc începe cu o votcă. Am uitat.

— Așa și este, de data asta are dreptate.

Îi turnă un pahar, pe care ea îl dădu peste cap dintr-o înghițitură.

— Încă unul, sergent. Era pe val. Am inventat un nou tip de mic dejun pentru voi, englezii. Votcă și ouă cu șuncă.

— De fapt, eu sunt irlandez, doamnă maior, spuse el zâmbind. Sunt un așa-numit Black Irish[1].

— Doamne, niciodată n-am reușit să înțeleg chestia asta. De ce voi, irlandezii, luptați întotdeauna de partea englezilor? Ar trebui să-i urâți.

— Nu chiar, doamnă maior.

Îi mai turnă votcă în paharul gol.

— Vreau să spun că sunt ca niște soacre. Nu te bucuri deloc când vin în vizită.

---

[1] *Black Irish* - literal, „irlandezi negri”. Termen folosit pentru a-i desemna descendenții îndepărtați ai emigranților irlandezi. Se referă la faptul că persoanele respective ar avea părul și pielea închise la culoare, spre deosebire de imaginea tipică a irlandezilor, cu părul blond sau roșcat și cu ochi albaștri. Adeseori, termenul este dublat de pretenția că respectivele trăsături fizice se datorează unei moșteniri spaniole. (n. tr.)

Izbucni în râs și își termină cel de-al treilea pahar de votcă.

— Soacra? Îmi place. Ție îți place? îl întrebă Greta pe Roper.

El îi dădu farfuria la o parte.

— Dacă ție îți place... Dar hai să terminăm cu pălăvrăgeala. Îți spun, Protocolul ăsta Belov n-o să funcționeze niciodată.

— De ce nu?

— Sunt prea multe persoane care știu ce s-a întâmplat cu adevăratul Belov, care știu despre Zubin; mă refer la toți cei care au lucrat în preajma lui la Stația Gorki.

Greta explodă, aproape furioasă:

— Tu chiar ești prost? Nu înțelegi? Pentru toți cei de la Stația Gorki, Max Zubin chiar e Iosif Belov.

Se lăsă liniște un moment, după care Roper spuse:

— Chiar e adevărat?

— Desigur. Doar câțiva știm adevărul - Așimov, eu, generalul Volkov și, prin intermediul lui, președintele.

— Și noi.

— Căci Dillon a fost cel care a apăsat pe buton și l-a ucis pe Belov.

— Așa că atunci când îl prezentați pe Zubin la Stația Gorki...

— Trebuie să fie chiar Belov.

Greta dădu din cap dezaprobator.

— N-ai cum să nu-ți dai seama. Până și șoferul lui de la Moscova crede că e Belov. Oamenii acceptă treaba asta. Ce poți să faci?

Greta își ridică paharul arătându-i-l lui Doyle. El i-l umplu ascultător.

— Ce, o să se ridice Ferguson la Dorchester să spună: „Mă scuzați, dar ăsta nu e Iosif Belov pentru că l-am asasinat noi cu ajutorul americanilor”? Își bău votca dintr-o înghițitură. Nu prea cred.

— E o situație incredibilă, spuse Roper. Dacă stai să te gândești, ar putea să rămână Iosif Belov pentru tot restul vieții.

— Nu înțeleg.

Era deja ametită din cauza băuturii.

— E doar o teorie interesantă. Știi tu, aparențele și faptul că oamenii cred în ele. Zâmbi. În orice caz, am treabă. Sergent, te rog condu-o pe maior Novikova înapoi în camera ei.

Greta se ridică, se clătină puțin și se sprijini pe masă.

— Ce-a fost toată treaba asta? Ce urmăreai?

— Eu m-aș culca acum, dacă aș fi în locul tău, Greta, mai dormi puțin.

Ea se clătină ușor, iar Doyle o prinse.

— Ușurel, domnișoară, urmați-mă.

Roper își aprinse o țigară și se gândi la toată situația, după care se întoarse la computerele sale. Ultimul mesaj de pe ecranul lui era cel referitor la facilitățile de transport către Complexul Belov, unde șoferul lui, Ivan Kurbski, avea să întâmpine avionul și să-l ducă pe Belov la Kremlin înainte de a ajunge la hotelul Excelsior. Asta pentru ca Volkov să aibă șansa să-i facă o instruire finală.

Stătea și se gândea, analizând fiecare aspect și toate lucrurile începură să capete sens. Se mai gândi puțin și îi telefonă lui Ferguson, găsindu-l tot acasă, în Cavendish Place.

— Trebuie să ne întâlnim.

— De ce?

— Ce-ai zice dacă am răsturna cu fundul în sus Protocolul Belov? Nu ți-ar plăcea să-i lăsăm pe ruși cu buzele umflate?

— Povestește-mi tot.

Ceea ce Roper și începu să facă.

Când termină, Ferguson spuse:

— E o nebunie absolută, dar în același timp un plan

genial. Ar putea fi absurd de simplu.
— Ar putea merge ceas. Dacă ne iese.
— Bun atunci, ce vrei să facem?
— Să organizăm cât mai rapid o întâlnire cu Dillon, Billy, comandantul de escadrilă Lacey și cu Parry.
— E ceva ce-ar trebui să știu înainte să ne întâlnim?
— Da, am câteva cerințe. Le enumeră. Există câteva lucruri pe care le pot rezolva cu ajutorul computerelor mele. O să am eu grijă de aspectele acelea. Ne putem întâlni să zicem, în două ore?
— Desigur. La Holland Park?
— Cred că da. E mai bine, în caz că trebuie să verificăm informațiile de pe computer.
— Desigur. Mai am un singur lucru de spus.
— Ce anume?
— E vorba de Max Zubin - totul depinde de disponibilitatea lui de a colabora cu noi.
— Lasă că mai vedem noi.
Roper închise telefonul și reveni la monitoarele lui.

La Holland Park, Roper se ocupa de instruire.
— Toată treaba asta se bazează pe un contact pe care ar trebui să-l avem cu Max Zubin la Dorchester. Mi se pare evident că se va întoarce la Moscova tot jucând rolul lui Belov, de dragul mamei lui. Asta înseamnă că poimâine va fi văzut pe scena internațională, semnând Protocolul Belov. Singura modalitate de a preveni acest lucru ar fi să-l scoatem pe Zubin din Moscova, împreună cu mama lui.
— Și cum putem face treaba asta?
Roper se întoarse către Lacey.
— Știi Complexul Belov din Moscova?
— Desigur. Am fost acolo de câteva ori. E aproape de aeroportul principal și se ocupă de traficul privat, de avioane executive și de curierat. L-am folosit și noi de câteva ori.

— Așadar, dacă marele Iosif Belov ar apărea acolo cu mama lui și s-ar plimba prin zonă, cum credeți că ar fi tratat?

— Cu frică și cu mare respect. Știu cum e în Rusia.

— Și dacă ar ajunge în avionul vostru de curierat și ați pleca rapid de acolo, cât timp v-ar lua să părăsiți spațiul aerian rus?

— Dacă mi se dă aeronava Citation X, cel mult jumătate de oră. După eliminarea Concorde-ului, este cu siguranță cel mai rapid avion comercial din lume.

— Deci, practic, probabil că ați ieși înainte ca ei să aibă timp să găsească alt avion și să-și dea seama ce puneți la cale?

— În caz că avem noroc, da.

— Dacă vă oferiți voluntari, veți avea uniformă, însemnele RAF pe avion și tot tacâmul pentru a-i încurca pe adversari.

— Foarte bine, domnule și, apropo, ne oferim voluntari.

— Doamne, spuse Billy. S-ar putea să meargă. E al naibii de simplu.

— Iar acum nu ne rămâne decât o singură problemă și anume cum să-l facem pe Max Zubin să accepte propunerea, spuse Roper.

— Eu aș spune că deja ai găsit o soluție, spuse Dillon zâmbind.

— La hotel sunt foarte mulți paznici, atât ruși, cât și britanici. Tu, Billy, ai cardul de identificare, așa că ești în regulă. Sean, faptul că vorbești rusă ne-ar putea fi de folos. Poți să-l repezi pe orice chelner nefericit care ți-ar sta în cale și ar trebui să iei și mandatul de la Putin pentru orice eventualitate, pentru a-i păcăli pe agenții de securitate ruși.

— Dar va fi greu să ne întâlnim cu Zubin.

— Ba chiar deloc. A fost cazat în unul dintre apartamentele acelea grozave cu vedere spre parc de la

etajul al cincilea, după cum cere statutul lui Iosif Belov. Alături este un mic dormitor cu baie separată și între cele două există niște uși duble care sunt încuiate, dar pot fi deschise dacă se închiriază și această cameră, pentru ca apartamentul să mai aibă un al doilea dormitor.

— Și să înțeleg că ăsta nu a fost închiriat?

— Ei bine, era, dar am anulat eu rezervarea și am umblat prin computer ca să-l fac să pară ocupat. Îmi amintesc că parcă aveai o cheie pentru personal atunci când ai intrat în camera lui Levin.

— Încă o mai am.

— Levin va veni cu grupul de la Ambasada Rusiei și cu Boris Luhzkov. Cred că-și dau seama că nu avem cum să ne luăm de Levin.

— Păi ce rost ar avea? spuse Ferguson. Și nici ei nu ne pot atinge nici măcar cu un deget. Eu am să merg, iar voi doi mă puteți însoți, le spuse el lui Dillon și lui Billy. Se întoarse către Lacey. Mai bine te-ai apuca să planifici zborul de curierat care pleacă de la Farley. Ai autoritatea mea deplină.

— Desigur, domnule.

Se ridicară cu toții, iar Roper spuse:

— Dillon, chiar mă gândeam. Ia încă un Codex Patru de rezervă. Dacă planul nostru funcționează și Zubin e de acord, în felul acesta va avea cum să te contacteze.

— Bine gândit.

— Ei bine, să pornim la treabă. Jocul a început, spuse Ferguson.

La Ambasada Rusiei, Boris Luhzkov era în birou când intră Igor Levin.

— Am primit mesajul dumitale. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că avem de făcut o mie și una de treburi.

— Îți faci prea multe griji.

Levin își aprinse o țigară și se așeză pe pervazul ferestrei.

Luhzkov spuse:

— Pentru tine nu-i mare lucru, tu ești marele erou de război, obișnuit să te plimbi toată ziua pe la Kremlin.

— Luhzkov, te pot ajuta cu ceva?

— Volkov insistă să te prezinți diseară și să te faci util.

— Nu sunt tocmai persona grata pentru prietenii noștri britanici în ultima vreme. Ești sigur că Charles Ferguson nu v-a încerca să mă aresteze odată ce ies în stradă?

— Ascultă, Igor, nu știu în ce te-ai băgat și nici nu vreau să știu. Lucrezi pentru Volkov, ai mandatul lui Putin și asta e suficient pentru mine. Dar un lucru e sigur. Ai imunitate diplomatică. Dacă britanicii au ceva cu tine, tot ce pot face e să te trimită acasă. Așa că du-te la Dorchester și vezi cum se descurcă agenții de securitate.

— Imediat, șefu'.

— Întotdeauna faci pe clovnul, Igor.

Luhzkov dădu din cap dezaprobator.

— Presupun că Greta Novikova e în continuare una din angajatele prospere?

— În locul tău n-aș întreba, Boris, chiar nu.

Când Ferguson intră în casa de pe Downing Street, la numărul zece[1], un ajutor îl conduse sus, trecând pe lângă fotografiile tuturor foștilor prim-miniștri, aliniate pe coridor.

— Doar cinci minute, domnule general. Trebuie să ajungă la Northolt să-l întâmpine pe Putin, dar voia să discute cu dumneavoastră.

Deschise ușa, Ferguson intră și îl văzu pe prim-ministru, așezat în spatele biroului său.

— Ia loc, domnule general.

— Vă mulțumesc, domnule prim-ministru.

— Nu vreau decât să mă asigur în legătură cu anumite

[1] Adresa reședinței prim-ministrului britanic (n. tr.).

aspecte, să spunem, nefericite ale evenimentelor actuale. Să înțeleg că totul e în ordine la Dorchester?

— Cred că da, dar am să mă duc acolo personal după întâlnirea noastră.

— Domnule general Ferguson, permiteți-mi să fiu direct. Știu că de multe ori spun că e mai înțelept să ne prefacem că nu vedem anumite lucruri când e vorba de serviciile secrete, dar există câteva aspecte al întâlnirii de azi peste care nu putem trece. Protocolul acesta Belov nu trebuie să fie semnat.

— Nici nu va fi, domnule prim-ministru. Totul se va rezolva în următoarele două zile exact așa cum vă doriți, spuse el zâmbind. Sau, în caz contrar, veți primi demisia mea.

— A, nu mi-aș dori deloc una ca asta, așa că va trebui să te cred pe cuvânt. Acum trebuie să mă retrag. Sunt așteptat la Northolt.

Ușa din spate se deschise ca prin minune, iar Ferguson se strecură afară.

Când Ferguson fu luat cu Daimler-ul, Dillon și Billy erau pe bancheta din spate. Mașina plecă, iar Dillon spuse:

— Încotro?

— La Dorchester. Vreau să verific nivelul de securitate.

— Prim-ministrul a avut multe de spus?

— În cinci minute? Nu prea. Desigur, mi-a spus că nu putem permite să se semneze Protocolul Belov și eu i-am promis că totul se va rezolva în următoarele două zile, așa cum dorește.

— Charles, încrederea ta e uimitoare.

— Ai înțeles greșit, Dillon. Nu e decât un semn al faptului că sunt absolut convins de capacitatea ta de a face miracole.

Igor Levin se întâlni la hotel cu agenții de securitate,

colegii lui. Desigur, președintele era cazat în cel mai luxos apartament, situat la ultimul etaj al hotelului, iar cei din anturajul lui erau cazați la etajele inferioare, Belov fiind la etajul cinci, într-un apartament cu vedere spre parc. Totul părea să fie în ordine, așa că se duse jos la piano bar și comandă o votcă răcită cu gheață sfărâmată, așa cum se obișnuia acolo, la Dorchester; apoi luă câteva ziare și se duse lângă pian să le frunzărească.

Cineva trecu pe lângă el, îndreptându-se spre pian. Levin nu ridică privirea, absorbit de un articol din *The Times* despre Putin și Belov. Pianistul începu un cântec popular printre soldații care luptaseră în războiul din Cecenia. Levin și-l amintea bine, toți soldații aceia tineri și-l aminteau. Era *Nopți la Moscova*.

Ridică privirea, iar Sean Dillon, așezat la pian, spuse:

— Igor, bătrâne, eu și Billy nu voiam decât să te facem să te simți ca acasă.

Billy stătea lângă pian, cu brațele încrucișate.

— Căpitane, ai dat o adevărată reprezentație în Khufra. Presupunem că dumneata l-ai lichidat pe Tomac?

— Mă cam enerva.

— Da, era un ticălos în toată regula. Ne-a stricat hidroavionul. Ne-am scufundat cu botul înainte preț de câțiva metri.

Levin încetă să mai zâmbească.

— Eu n-am avut nici o legătură cu asta. Ezită. Și Greta era și ea cu voi în avionul acela?

— Am ținut-o de mână tot timpul cât am înotat spre suprafață, spuse Dillon.

Levin începu din nou să zâmbească.

— Ce romantic! Să înțeleg că e bine?

— Da, a fost cazată în condiții excelente. A, uite că vine șeful.

Ferguson cobora pe scările dinspre bar.

— Dragul meu, văd că ne tot dăm târcoale, dar nu reușim

să ne întâlnim. Am încercat să te prind din urmă ieri la Drumore Place, dar nu erai acasă.

— Și nici Așimov. Din câte am înțeles, e la Dublin.

Dillon dădu din cap dezaprobator.

— Liam Bell a dat bir cu fugiții, dar oricum am rărit rândurile IRA.

— Probabil că sunteți mulțumiți, spuse Levin ridicându-se în picioare.

— Nu pleca. Bea ceva cu noi, spuse Ferguson.

— Ei, asta chiar ar fi prea mult. Sunt sigur că am să vă văd destul în seara asta, zise Levin zâmbind.

Rusul ieși, iar Ferguson spuse:

— Păcat, chiar îmi plăcea de el. Oricum, putem să bem ceva dacă tot suntem aici, spuse el și îi făcu semn lui Guiliano.

Mai târziu, toată Londra se adunase în sala de dans. Politicieni cu ghiotura, mari afaceriști, mass-media, toate persoanele importante și o grămadă de bărbați în costume negre, care stăteau cu ochii pe toți, în timp ce chelnerii treceau prin mulțime cu tăvi încărcate cu șampanie, votcă și aperitive.

— Se văd de la un kilometru, nu-i așa? îi șopti Billy lui Dillon, de lângă bar.

— La cine te referi?

— La agenții de securitate. E din cauza costumelor negre.

Ferguson nu era cu ei, făcea conversație de complezență cu tot felul de persoane prezente la recepție.

— Să nu ți se urce la cap numai pentru că Ferguson ne-a făcut să venim în ținută obligatorie, spuse Dillon. Uite-l pe Igor Levin. Fii cu ochii pe el și lasă-l și pe el să fie cu ochii pe tine. Acum am să urc și am să încerc să încep jocul cu atuul lui Roper.

Se strecură, ieșind din mulțime pe lângă liftul din spate, deschise o ușă lăturalnică și urcă rapid pe scări, până la

etajul cinci. Camera de lângă apartamentul lui Max Zubin era chiar după un colț, pe holul de peste drum. Își scoase cheia de rezervă și intră.

Era o cameră mică, bine utilată, iar ușa încuiată dădea în camera de zi a apartamentului lui Zubin. Dillon își puse aparatul de ascultat și auzi pe cineva care se mișca în apartament, dar nu auzi nici o voce.

Își dădu jos haina, scoase o valiză mică din dulap și își puse o haină albă de chelner, cu care se îmbrăcă. Pe tava de pe noptieră erau pregătite o sticlă de șampanie într-o frapieră și două pahare. Respiră adânc, luă tava și ieși din cameră. Se opri în fața ușii, după care apăsă pe sonerie.

Ușa se deschise surprinzător de repede și apăru Zubin, îmbrăcat numai în cămașă, aranjându-și papionul.

— Domnul dorește șampanie? întrebă Dillon.

— Nu cred că am comandat așa ceva, spuse Zubin.

— E din partea casei, domnule, șampanie Dorchester.

— Bine, adu-o înăuntru, dar nu o deschide.

Se întoarse cu spatele, revenind în camera de zi, iar Dillon puse tava pe masă.

— Mai bine o deschid, în caz că vine cineva, spuse el într-o rusă fluentă și rapidă.

Ciudat, dar Zubin nu păru alarmat, dar se încruntă subit.

— Ce naiba mai e și asta?

— Nimeni nu e ceea ce pare. Numele meu e Sean Dillon și lucrez pentru Serviciile Secrete Britanice. Dumneata ești Max Zubin și te dai drept Iosif Belov, ceea ce nu-ți place prea mult. Totuși, o au pe mama dumitale la Moscova, așa că trebuie să joci cum îți cântă ei, pentru a putea să te întorci la ea.

Zubin își aranjă papionul și se întinse după haină.

— Și dacă toate astea ar fi adevărate, eu ce-aș putea să fac?

— Să te întorci mâine, asta ar trebui să faci, iar noi o să te scoatem de acolo, pe dumneata și pe mama dumitale.

— Puteți face asta?

— Da. Am să-ți explic după cină.

— Nu voi merge la cină. Din câte știu, am să fiu înapoi aici în jur de nouă, nouă și jumătate.

— Eu sunt în camera de alături. Vorbim mai târziu. Dacă ești singur, bate la ușă.

Dillon terminase de desfăcut sticla și turnase un pahar de șampanie.

— Ai primit vestea asta surprinzător de bine.

Zubin luă paharul.

— Am fost parașutist în Cecenia. Pari a fi sincer. Asta dacă nu cumva ăștia de aici angajează nebuni de legat care vorbesc mai întâi cu accent irlandez pentru ca mai apoi să treacă la o rusă fluentă.

În acel moment sună la ușă.

— Mă ascund în cabina de duș, șopti Dillon. Cunosc apartamentele astea.

Se duse în mica baie de pe hol, lăsă ușa întredeschisă și intră în cabina de duș.

Zubin deschise ușa.

— A, Levin, aici erai. Sunt pregătiți pentru mine?

În mod evident, începuse deja să joace rolul lui Belov, controlându-și bine vocea.

— Nu-i nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta, spuse Levin. Trebuie să ții seama de camerele de luat vederi. Trebuie să fii plăcut, dar distant, astfel încât oamenii să aibă senzația că e mai bine să nu-ți vorbească.

— Pot să-i sperii de moarte dacă vrei. Joc rolul tatălui lui Hamlet excelent. Nu știu dacă știi, dar e vorba de o fantomă.

— Hai să mergem, să înceapă spectacolul.

Ușa se închise, Dillon așteptă, după care ieși și se duse în camera de alături. După colț, la capătul celălalt al coridorului, Levin și Zubin așteptau liftul.

— Te simți bine? întrebă Levin.

— Desigur, întotdeauna mă simt bine în seara premierei, spuse Zubin, după care ușile liftului se deschiseră și intrară, alăturându-li-se altor patru persoane.

În realitate, Zubin se simțea extrem de agitat și încântat. Oare era adevărat, oare chiar putea să-i păcălească pe toți și să dărâme întregul castel din cărți de joc? Cel puțin, în ceea ce-l privea, avea să facă tot posibilul.

Când Dillon se întoarse, Ferguson ședea alături de Billy.

— Pari agitat, observă el. Cum a mers?

— Nici că se putea mai bine. Le povesti ce se întâmplase. Important e că n-o să meargă la cină. Asta îmi oferă o șansă grozavă să intru din nou în camera lui mai târziu și să-i explic totul în detaliu.

— Avionul lui Putin decolează la ora unsprezece de pe Northolt. Citation X probabil că va pleca după vreo oră. Zborul de curierat va fi înregistrat la sosire și la plecare, totul fiind perfect legal. Îi dădu lui Dillon un plic. Conține orele și toate detaliile, întregul program. Explică-i totul și după aceea distruge documentul.

— Desigur.

În celălalt capăt al salonului lucrurile se precipitară brusc, căci lumea începuse să bată din palme odată ce apăru Putin în mulțime, în timp ce prim-ministrul acapara atenția altui grup.

— A venit, spuse Dillon, apropiindu-se de președinte, în spatele căruia era Levin.

Îl văzură și pe Zubin, care se oprise în timp ce camerele video își făceau treaba, iar ziariștii făceau poze; Zubin se apropie mai mult de președinte, astfel încât să poată fi pozați împreună. Președintele îi făcu semn din cap și trecu mai departe, iar Zubin intră în mulțime, urmat de Levin, oprindu-se să-i salute pe cei care îi vorbeau. În cele din urmă, acceptă un pahar de șampanie și se opri lângă perete, rămânând în centrul atenției în timp ce câțiva

oaspeți îi sorbeau fiecare cuvânt, iar Levin se uita la ceas.

— Pun pariu că asta nu e în scenariu, spuse Ferguson.

— Doar e actor, spuse Dillon. Nu se poate abține să nu-și interpreteze rolul cât mai bine. Și eu am fost cândva actor și știu cum e.

— Da, știm asta, spuse Ferguson. Se pare că singurul care nu e prin preajmă e Volkov.

— Tocmai a venit, spuse Dillon, în timp ce Volkov se deplasa prin mulțime, luând două pahare de șampanie de pe tava unui chelner și oprindu-se lângă Putin, pentru a-i oferi unul din pahare. Îi șopti ceva președintelui și se întoarseră amândoi să se uite la Ferguson, Dillon și Billy. Atunci, Putin făcu un gest ciudat. Își ridică paharul spre ei, iar Ferguson îi răspunse ridicând și el paharul.

— Suntem inamici vechi, de demult, de pe vremea Războiului Rece, spuse el.

Se auzi o voce la microfon.

— Doamnelor și domnilor, cina este servită.

Volkov se îndreptă spre Zubin și Levin și li se adresă, iar acesta din urmă dădu din cap aprobator, îl luă pe Zubin de braț și se îndreptară spre ușă. Cei care se duceau la cină ieșiră într-un suflet. Un număr destul de mare de persoane, care în mod evident nu aveau de gând să meargă la cină, rămaseră să-și termine băuturile.

Ferguson spuse:

— Eu am să mă îndrept spre casă și vă las pe voi să rezolvați treburile. Baftă și anunțați-mă imediat cum au decurs lucrurile.

Ieși, iar Dillon spuse:

— Hai să ne-apucăm de treabă, Billy. Urcăm pe scări.

Ajunseră în cameră fără probleme, intrară încet, iar Dillon își puse din nou aparatul de ascultat și își lipi urechea de ușă. Se auzea zgomot de voci.

— Probabil că Levin încă mai este cu el, spuse Dillon,

uitându-se la ceas. E abia trecut de nouă. Va trebui să așteptăm.

— Așteptăm cât o să fie nevoie.

Billy se întinse pe pat, cu mâinile sub cap. Dillon se așeză pe scaunul de la masa de toaletă. La nouă și jumătate, mai ascultă o dată, dar încă se mai auzeau voci. La puțin timp după aceea, cineva izbucni în râs, după care se făcu liniște și se auziră două bătăi clare în ușă.

Zubin era în ușă și se dezbrăca de smoching.

— A, domnule Dillon. Cine e prietenul dumitale?

— Sunt Salter, spuse Billy. Eu am grijă de el când nu poate să-și poarte singur de grijă.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Zubin. Depănam amintiri cu agentul meu de securitate. Am fost amândoi parașutiști în Cecenia. Nu se poate spune că ne trăgeam de șireturi. Eu eram căpitan pe vremea aceea, iar el era locotenent. Mare erou.

— Îl cunoaștem bine, spuse Billy.

— Cât de bine?

— Am făcut un schimb de focuri la un moment dat, îi spuse Dillon. Intrăm sau ce facem?

— Desigur. Levin e de treabă, dar e ciudat. Nu poate lua lucrurile în serios. E un actor.

— Unde am mai auzit eu asta? spuse Billy. Noul tău prieten aici de față a studiat la RADA[1].

Zubin păru foarte încântat.

— Doamne, chiar sunt impresionat!

— Ei, nu-i cazul, îi spuse Dillon. M-au preluat cei de la IRA și am început să practic Teatrul de Stradă și n-a fost un rol prea grozav. Acum să trecem la treburi serioase. Crezi că te încumeți?

— Da, cu siguranță. Am fost prins într-o capcană și forțat să joc rolul altcuiva; îmi supraveghează fiecare mișcare,

[1] *Royal Academy of Dramatic Art* - Academia Regală de Artă Dramatică (n. tr.).

întreaga viață. Sunt o marionetă. Volkov trage sforile, iar eu fac ce-mi dictează el. Am cincizeci de ani. Crezi că vreau să-mi petrec așa tot restul vieții?

— Îmi închipui că nu.

— Dar nu am de ales. Anul trecut la Paris nu am avut cum să fug din cauza mamei mele. Nici aici la Londra nu pot să las totul baltă, tot din cauza mamei mele. O folosesc, știu asta, dar și Volkov știe că nu i-aș dezamăgi niciodată. Mai devreme spuneai ceva despre întoarcerea la Moscova și despre faptul că ne puteți salva pe amândoi din toată treaba asta. Chiar e posibil așa ceva?

— Ar putea fi, dar ce părere ar avea mama ta despre toate astea?

Zubin își turnă puțină șampanie.

— Ar fi de acord, de dragul amândurora și ca să scăpăm din situația asta.

— Excelent. Citește asta.

Dillon îi dădu scrisoarea de la Ferguson și își turnă și lui un pahar de șampanie.

Zubin termină de citit și îi înapoie scrisoarea.

— Da, înțeleg.

— Ești sigur?

— Unul dintre punctele mele tari este capacitatea de a reține replicile.

— Bun. Hai să mai trecem o dată peste ea împreună. Te întorci mâine la Moscova, cu avionul lui Putin. Levin merge și el cu tine?

— Nu, el rămâne aici. Eu sunt în mâinile lui Volkov. Sunt cazat la hotelul meu obișnuit, Excelsior, iar poimâine voi semna Protocolul Belov la Kremlin.

— Ba n-ai să faci asta. De asta e atât de importantă sincronizarea noastră. Cobori din avionul lui Putin, iar după o oră sau două va ajunge și un zbor de curierat al Royal Air Force, Citation X. Acesta va ateriza cu documente în regulă din partea Ambasadei Britanice și va

primi și documentele necesare pentru călătoria de întoarcere, care e programată din Complexul Belov, la ora șapte și jumătate, ora Moscovei. Știi Complexul Belov?

— Desigur. Acolo am aterizat când m-am întors de la Stația Gorki.

— Am ales momentul acela pentru că va fi întuneric. O să fugim rapid și, datorită vitezei extraordinare a acestui avion, noi ar trebui să ieșim din spațiul aerian rus în treizeci de minute.

— Care „noi”?

— Vor fi doi piloți, de la RAF[1], desigur. Billy va purta o uniformă de sergent RAF și va poza ca steward. Eu voi avea o uniformă de căpitan GRU și mă voi da drept un oarecare Igor Levin, având chiar și decorațiile de parașutist, medaliile și toate celelalte chestii. Nu vei fi singurul care va juca un rol.

— Și chiar ai face asta? Chiar ți-ai asuma riscul ăsta? Doamne, dacă lucrurile nu merg bine, ai putea fi împușcat sau trimis în Gulag.

— E adevărat, dar punctul tare al acestei povești e tocmai simplitatea. Te mai întreb o dată? Ești sigur că mama ta va fi de acord? Va trebui să plece din apartamentul ei fără să ia nimic. Toate amintirile unei vieți remarcabile vor fi pierdute.

— O va face de dragul meu, iar eu voi face același lucru pentru ea.

— Bun. Mai e ceva despre care nu scrie nimic în scrisoarea lui Ferguson.

— Ce anume?

— Odată ce ajungi la Londra, trebuie să te gândești la viitorul dumitale. Expertul nostru în computere a reușit să acceseze depozitele bancare din Londra ale Belov International, folosindu-se de autoritatea dumitale. La

[1] Royal Air Force (n. tr.).

urma urmelor, ești însuși Iosif Belov.

— Câți bani? întrebă Zubin.

— Ne-am gândit că douăzeci de milioane nu ar fi rău. La o adică, prețurile la imobiliare au crescut în oraș.

Zubin zâmbi.

— Cred că s-ar putea spune că este absolut acceptabil.

Billy scoase două obiecte din buzunar, un Colt .25 și un Codex Patru.

— Pistolul este pentru urgențe evidente și are amortizor. Telefonul mobil a fost fabricat special pentru scopurile noastre. Nu pare a fi mare lucru, dar te poți duce oriunde cu el, poți face orice, e rezistent la apă, iar bateria rezistă un an. E programat. Dacă apeși butonul roșu, vei intra în legătură cu un tip pe nume Roper. El ne va contacta în numele tău. Mai sunt încă unul sau două de rezervă în servietă, pentru orice eventualitate.

— E simplu. Zubin dădu din cap. Dacă totul merge cum trebuie, chiar o să fie foarte simplu.

— Să nu uiți nici clipă că ești chiar Iosif Belov. Într-un fel, Volkov a creat un fel de monstru al lui Frankenstein. Doar câțiva oameni importanți îți cunosc adevărata identitate. Pentru toți ceilalți, ești un mare om.

— Cred că ai dreptate.

— Ferguson îmi povestea că în al Doilea Război Mondial SOE[1] avea pe cineva ca dumneata care îl înlocuia pe mareșalul Erwin Rommel într-o misiune în Jersey, în insulele Channel aflate sub ocupație germană. S-a spus că foarte mult l-a ajutat faptul că toți cei pe care i-a întâlnit credeau că el chiar era Rommel, dar, și mai important, el însuși a descoperit că să fii Rommel însemna să fii foarte puternic. Oamenii i se supuneau în mod automat. O să fii

[1] *Special Operations Executive* - organizație din cel de-al Doilea Război Mondial, inițiată de Winston Churchill și Hugh Dalton pentru rezolvarea anumitor probleme legate de război prin mijloace diferite de cele militare. (n. tr.)

surprins cât de eficientă e tactica asta.

— Am să încerc să țin minte.

— În seara aceasta, deja ai fost văzut la televiziunea britanică. În următoarele câteva ore se va întâmpla același lucru și în SUA, Europa și Federația Rusă. Când vei coborî din avion la Moscova, vei fi un star de nivelul președintelui. Toată lumea te va recunoaște.

Zubin inspiră adânc și își veni în fire.

— O să fie o cursă scurtă, dacă avem noroc.

— Și un transfer rapid în West End[1], spuse Billy.

— Da, înțeleg. Mai înțeleg și că dumneavoastră, domnilor, vă puneți în mare pericol dacă mă ajutați în treaba asta.

— Ei, astea sunt regulile jocului, spuse Billy și dădu mâna cu el.

— Ești și dumneata actor, domnule Salter? întrebă Zubin.

— Nu, eu sunt gangster, răspunse Billy.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Zubin.

— La revedere, domnule Zubin, zise Dillon. Ne vedem mâine-seară la Londra.

— Pari sigur de ceea ce spui.

— Chiar sunt. Am să-i spun mamei tale de ce, când o să fim împreună în avionul acela și vom fi părăsit Moscova. Se întoarse. Hai să mergem, Billy.

Ieșiră. Dillon încuie ușile dintre cele două camere.

— Așternuturile, spuse el.

Billy răvăși așternuturile și pernele.

— Doar așa, în caz că mai verifică vreo femeie de serviciu, spuse Dillon și deschise ușa. Pe hol era liniște. Haide, șopti el și coborâră pe ușile din spate, de lângă lift.

Rămaseră câteva momente pe treptele dinspre Park Lane, adăpostindu-se de ploaia torențială, și încercară să prindă un taxi.

Încă mai erau prin preajmă câteva persoane rămase de la

[1] Zona comercială a Londrei (n. tr.).

recepție și în fața hotelului apăreau limuzine care se pregăteau să-și ia pasagerii; și chiar Igor Levin ieși și el, se opri pe trepte și, în timp ce-și scotea pachetul de țigări, îi văzu.

— Tot pe-aici îmi sunteți? Își scoase o țigară și le oferi și lor să fumeze. E tutun rusesc.

— Îmi dau seama că ești un gentleman.

Dillon lovi ușor pachetul cu măiestrie, își scoase țigara și acceptă focul care i se oferi. Inhală. Excelent.

— Doar pentru cei mai buni, spuse Levin.

— Și tu te întorci la Moscova, bătrâne?

— Cum aș putea să plec și să vă las pe voi doi în libertate?

Apăru un Mercedes negru, Levin deschise portiera din față, se așeză alături de șofer și plecă.

— Uite, ăsta chiar e un om fericit, spuse Billy și chiar în momentul acela se apropie un taxi, ca răspuns la semnul făcut de el cu mâna.

Mai târziu, se așezară lângă foc în apartamentul lui Ferguson din Cavendish Place și discutară ce se întâmplase în seara aceea. Ferguson era interesat în special de incidentul cu Levin.

— De ce crezi că-l țin aici? întrebă Dillon.

— Îi convine lui Volkov. E isteț, inteligent și nemilos. Nu se potrivește în șablonul agentului de rând.

— Cred că e mai mult decât atât, spuse Billy. Cred că încearcă să-ți trimită un semnal, domnule general. E ca și cum ți-ar reaminti că nu poți să faci nimic în legătură cu Levin.

— S-ar putea foarte bine să ai dreptate, tinere Billy. Dar bineînțeles că am să-l bat cu propriile arme.

— Cum anume?

— Prin faptul că voi doi îi veți scoate din Rusia pe Max Zubin și pe mama lui. Se ridică în picioare. Am să vă conduc mâine la Farley. Ar fi mai bine să plecați. Va trebui să vă odihniți bine în noaptea asta.

Afară găsiră un alt taxi. Înainte de a urca în mașină, Billy spuse:

— Te las întâi pe tine acasă.

— Ba nu, spuse Dillon. Sper că nu i-ai povestit lui Harry despre nebunia asta, nu? întrebă el.

— Nu, spuse Billy. Ar face ca toți dracii. Vreau să spun, am mai făcut noi destule în trecut, chestii rele, chestii grele, dar asta e din cale-afară. O mișcare greșită la Moscova, Dillon, și gata, cade cortina. Ne mănâncă ăștia cu fulgi cu tot.

Se urcară în taxi pe bancheta din spate, iar Dillon spuse:

— Ai dreptate. Ar putea să meargă ca pe roate...

— S-au s-ar putea s-o încurcăm rău de tot.

— Păi, dacă îți faci griji, spuse Dillon, poate că nu are nevoie de amândoi.

— A, nu, în nici un caz, dacă mergi tu, merg și eu. Nici nu mă gândesc să facem altfel.

Era târziu, dar încă mai erau câteva persoane în salonul de la Omul din Umbră. Harry stătea pe locul lui obișnuit din separeul din colț, iar Baxter și Hall îi țineau companie.

— Voi doi, duceți-vă la celălalt capăt al barului, le spuse Dillon. Billy trebuie să discute ceva cu Harry. E o problemă de familie.

Cei doi părură surprinși, dar plecară.

— Bine, spune-i tu că am plecat.

Dillon se duse spre bar și comandă un pahar mare de Bushmills. Îl bău pe tot dintr-o înghițitură și mai comandă unul, după care se duse înapoi în separeu. Harry era palid și părea furios.

— Asta chiar e prea de tot. Sunteți nebuni.

— Nu, Harry, e important, este foarte important. M-am gândit că ar trebui să știi și tu.

Îl bătu pe Billy pe umăr și își bău paharul de Bushmills.

— Ne vedem la Farley la unsprezece, Billy.

Dillon îi aruncă o privire lui Harry, după care se întoarse și ieși. La ușă, rămase puțin pe verandă și își încheie haina pentru a se proteja de ploaie. Harry se apropie în spatele lui, iar Joe Baxter îi apăru dintr-o parte.

— Voiai să vorbești cu mine?

— Mâine plecăm la zece și jumătate.

— Parcă spuneai că la unsprezece.

— Ei, da, păi cu toții mai greșim. E băiat bun.

— Deci până la urmă ești un sentimental.

Harry dădu mâna cu el.

— Du-l acasă, Joe, iar el reveni înăuntru.

MOSCOVA

13

În avionul lui Putin, lucrurile nu decurgeau ca în Air Force One. În celebrul avion al președintelui american era o atmosferă oarecum relaxată, iar personalul era într-o continuă mișcare. Până și reprezentanții presei care se aflau la bord puteau circula într-o anumită măsură.

Dar nu, condițiile la bordul avionului președintelui rus erau mult mai stricte, mult mai bine definite. Pe de altă parte, Zubin nu stătea în spate cu pleava, cum erau cunoscuți cei mai puțin importanți din cercurile politice rusești. La urma urmei, era Iosif Belov, ceea ce îi asigura trei locuri libere și, urmând anumite instrucțiuni care îi fuseseră date cu o voce șoptită, se așeză pe al treilea loc, lângă o fereastră și izolat de celelalte persoane.

Odată ce părăsi Londra, nu mai era la fel de agitat ca seara precedentă, ci calm și serios, analizând situația în care se afla. La RAF Northolt nu fusese nici o verificare de siguranță, dar era evident că nici nu avea să aibă loc așa ceva pentru niște persoane atât de importante, așa că pistolul Colt .25 pe care i-l dăduseră și telefonul Codex Patru erau pe fundul servietei sale. Mai descoperise acolo și vreo două perechi de cătușe din plastic, o hartă cu străzile din centrul Moscovei, itinerariul său de la hotelul

Excelsior până la apartamentul mamei sale marcat clar și continuând spre Complexul Belov și în afară de toate acestea, un spray cu gaz lacrimogen și niște ochelari cu infraroșii.

Însăși ideea că le-ar putea reuși planul era o nebunie, dar cealaltă variantă de viitor era prea îngrozitoare. Stătea privind în gol și gândindu-se la toate astea, când se așeză cineva lângă el. Se întoarse și descoperi că era Volkov.

— Da, domnule general, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

— O, ne-ai ajutat deja.

Volkov era binedispus; luă două pahare de votcă de pe tava unui chelner și îi dădu unul lui Zubin.

— A fost un spectacol foarte reușit. Președintele e foarte mulțumit de dumneata, iar spectacolul de mâine de la Kremlin va fi cel mai mare pe care l-ai jucat vreodată. Semnarea Protocolului Belov în fața camerelor de filmat din toată lumea. Președintele te va decora. Vei fi eroul Uniunii Sovietice.

— A, eu credeam că s-a terminat cu asta, nu?

— Ei, oricum, ceva asemănător.

— Pot să-mi văd mama?

Zubin își ținu respirația și speră să primească răspunsul dorit; dar Volkov era într-o dispoziție foarte bună.

— Când ajungem, îi poți spune șoferului să te ducă la apartamentul mamei dumitale în drumul spre Excelsior. Dar numai cincisprezece minute, Zubin, cel puțin pentru moment.

Făcu semn să li se mai aducă două pahare de votcă și îi dădu unul lui Zubin.

— Totul s-a rezolvat perfect. Ai fost difuzat la toate posturile de televiziune rusești și ai fost văzut la Londra în compania președintelui și a prim-ministrului britanic. Datorită acestui fapt, ai devenit o adevărată vedetă, iar noutățile legate de Protocolul Belov care circulă printre oamenii de rând au avut un impact și mai mare. Toate

astea te-au transformat într-un erou.

Zâmbi vesel și își dădu votca pe gât.

— E un adevărat triumf pentru noi toți.

Se ridică și plecă, iar Zubin rămase acolo, încercând să înțeleagă tot ce se întâmplase, după care se lăsă pe spate și se întrebă oare ce făcea Dillon.

Dillon ajunse la Farley în dimineața următoare, în timp ce ploua destul de tare. Își parcă Mini Cooper-ul, ieși din mașină cu un impermeabil pe umeri și alergă în ploaia torențială spre camera operativă de sub turnul de control. Aeronava Citation X era la câțiva metri distanță, cu însemnele RAF afișate cu mândrie și, în timp ce Dillon urca pe scări, comandantul de escadrilă Lacey apăru din spatele unor tufe, îmbrăcat cu o haină de zbor, purtând pe dedesubt uniformă standard, cu medaliile expuse și cu crucea Air Force la vedere.

— Arăți bine, îi spuse Dillon.

— Știi și tu cum e, Sean. Asta e o misiune specială, așa că e potrivit să facem totul așa cum trebuie. Parry a început să pună lucrurile în mișcare. O să plecăm de aici în scurt timp.

— Forțați un pic zborul, nu-i așa?

— În toată Europa bate un vânt cumplit și mai este prevăzut și un front dinspre Siberia - știi și tu cum e. Billy te așteaptă înăuntru.

— Ce face?

— Se pare că a fost o neînțelegere în ce privește ora de întâlnire.

Dillon intră în camera operativă și dădu peste Harry și Ferguson care își beau cafeaua.

— Ai întârziat puțin în dimineața asta, spuse Ferguson.

Dillon dădu din cap, uitându-se la Harry.

— Unde e?

— În camera din spate, se schimbă. Chiar crezi că s-ar fi

lăsat păcălit de șmecheria aia? Hai, la treabă, pregătește-te! Abia aștept să te văd îmbrăcat în rus.

Billy își aranja cravata și își punea tunica de sergent.

— Hei, am medalii de campanie - Irlanda, primul război din Golf.

— De unde știi tu?

Uniforma lui Dillon atârna lângă un dulap și arăta destul de spectaculos.

— Levin ăsta trebuie să fie un mare om, observă Billy. Are mai multe medalii decât mine și uniforma lui e mai frumoasă.

— Dacă spui tu, spuse Dillon și începu să se schimbe, punându-și mai întâi cizmele înalte.

— Da, chiar spun. Și încă ceva. Să nu mai încerci scheme din astea cu mine. E bine că Harry are un simț demodat al onoarei de familie.

— E alegerea ta.

Dillon își strânse cravata, își puse tunica și se încheie la nasturi. Își prinse centura pe care avea și tocul cu pistolul, după care își aranjă casca. Când se uită în oglindă, văzu un bărbat destul de sinistru, o figură care inspiră o autoritate dură.

— Dillon, ăla ești tu, spuse Billy. Chiar tu ești. Acum hai să pornim.

Ieșiră și se întâlniră cu Lacey care stătea cu Harry și Ferguson.

— Ești foarte elegant, spuse el. E clar că rușilor le plac uniformele lor, nu-i așa?

— Și de mine ce zici? întrebă Billy.

— Te-ai descurcat bine, sergent, ești o onoare pentru escadrilă. Geanta intendentului e la bord, ca și cutiile de la ambasadă. Acum putem să plecăm, vă rog?

— Hai, porniți odată, îi îndemnă Harry, după o clipă de tăcere.

— Să aveți încredere în voi, spuse Ferguson.

Billy se sui primul pe scara avionului, Dillon îl urmă, iar în spatele lui urcă Lacey, întorcându-se să închidă ușa și apoi ducându-se în carlingă pentru a i se alătura lui Parry, care pornea motoarele. Billy și Dillon își puseră centurile de siguranță.

— Ești în regulă? întrebă Dillon.

— Tu ce naiba crezi?

Billy se lăsă pe spate, închise ochii, iar avionul se desprinse de la sol.

La Moscova, pe când după-amiaza târzie se transforma în amurg, avionul lui Putin ateriza la aeroport, fiind întâmpinat cu pompa și ceremonia obișnuite în cazul întoarcerii acasă a președintelui, după o apariție pe scena mondială.

Coborî pe scări, îi întâlni pe funcționarii și generalii care erau din ce în ce mai mulți în ultima vreme sau cel puțin asta era impresia lui, după care se deplasă spre limuzină. Muritorii mai puțin importanți debarcaseră și ei și așteptau, printre aceștia numărându-se și Max Zubin.

Zubin se simți copleșit de un sentiment ciudat de fatalism. Ajunsese aici, de-acum zarurile erau aruncate; ce va fi, va fi. Fiind actor, întotdeauna avea un rol de jucat. Și după aceea avu o revelație, zâmbi și-și spuse: „Hei, în Cecenia te-au distribuit în rol de parașutist, Max, și nu ai avut nici un cascador. Acolo era practic o capelă mortuară, dar tu ai fost un parașutist al naibii de bun. Ți-au dat chiar și o medalie, ție, Max, un băiat evreu, actor, pianist și comediant. Dacă te-ai descurcat atunci, ai să te descurci și acum”.

Începu să meargă, ținând în mână servieta pe care i-o dăduse Billy Salter. Urmă mulțimea și, când intră în terminal, se întâmplă ceva ciudat. Diverse persoane oficiale care se uitau prin mulțime, deveniră deodată atente când îl văzură și începură să bată din palme.

— E Belov, strigă cineva și pe măsură ce înainta, oamenii se întorceau și zâmbeau, și se auzeau țipete și aplauze; după aceea, trecând prin tunelul pentru VIP-uri, ajunse la capăt unde îl aștepta șoferul lui, Ivan Kurbski.

— Ți-am luat eu valiza, Max, spuse acesta și o luă înainte.

„Max”. Dintr-odată totul apărea într-o altă lumină.

Zubin încercă să dreagă lucrurile și vorbi, cu vocea lui Belov:

— Ce naiba vrei să spui, Kurbski?

— Ei, hai, Zubin, termină! Am fost și eu în KGB. Generalul Volkov a fost dintotdeauna de părere că vei avea nevoie de cineva care să aibă grijă de tine cum trebuie. Chiar el m-a ales pe mine.

— Și Mihail, șoferul mamei mele, știe și el?

— Cretinul ăla? Nici vorbă! Ești numai al meu, Max.

— Și de ce îmi spui tocmai acum?

— Pentru că, drept să spun, nu prea pare în regulă să te vedem la televizor cu președintele, cu prim-ministrul și cu toți măscăricii ăia. Tu primești o grămadă de atenție, iar eu nimic. M-am gândit că ar fi momentul să-ți reamintesc cine ești.

— Ca și cum asta ar fi posibil, spuse Zubin.

— Și imediat ce le semnezi protocolul ăla al lor mâine, știi ce o să ți se întâmple? Te duci din nou la Stația Gorki; chiar așa - și tu, și mama ta.

— Amândoi? Ești sigur?

— Eu n-aș paria că nu-i așa, Zubin.

Ajunseră la limuzină, șoferul puse valiza în portbagaj și deschise portiera din spate.

— Hai, înăuntru, barosane! Bucură-te de momentul tău de glorie.

Volkov îi promisese cincisprezece minute alături de mama lui, iar Kurbski nu putea să facă nimic să-l împiedice. Când Zubin sună la ușă, mama lui răspunse repede. Când îl

văzu, i se lumină fața și îl trase înăuntru.

— Te-am văzut la televizor împreună cu președintele și cu prim-ministrul britanic. Ce spectacol!

Îl îmbrățișă, iar el o împinse ușor și îi spuse grav:

— Taci, mamă, nu am decât câteva minute. Tocmai am descoperit că Kurbski lucrează pentru guvern, pentru că e fost membru KGB. Am mai aflat și că după ce semnez nenorocitul ăla de protocol mâine, o să fiu trimis înapoi în Siberia, și o să te trimită și pe tine cu mine.

Fu șocată de vestea primită.

— Siberia! Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

— Și ce-ai zice dacă ți-aș propune să pleci diseară cu mine, să mergem la Londra cu avionul și să începem acolo o viață nouă?

— Ce vrei să spui?

Îi povesti repede care era planul.

— Așadar, spuse el, avionul RAF este pregătit pentru ora șapte și jumătate. Eu am să mă întorc la șapte. Trebuie să fii gata până atunci. Nu poți să iei nimic, doar hainele de pe tine. Dacă nu vrei să faci asta, nu am să plec nici eu. O să mergem în Siberia împreună.

— Pe naiba!

Își aruncă brațele și-l îmbrățișă.

— Londra. Doamne, ar fi cel mai minunat lucru din lume să-mi petrec acolo ultimii ani și să te știu în siguranță.

— Atunci ne vedem la șapte.

O sărută și chiar atunci se auzi cineva bătând la ușă. Zubin deschise și dădu peste Kurbski; se întoarse și îi sărută mâna mamei sale.

— Noapte bună, mamă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze și noroc mâine.

Închise ușa și Zubin se întoarse către Kurbski care zâmbea cu cinism.

— Chiar la timp.

— Îmi fac doar datoria. Hai să te duc la hotelul Excelsior

și să te cazăm pentru noaptea asta. Și nu uita, am să fiu în camera alăturată.

La Excelsior, scena de la aeroport se repetă. Kurbski parcă mașina în fața hotelului și duse înăuntru valiza lui Zubin. Cei doi portari îl aplaudară, iar înăuntru bătură din palme și cei doi angajați de la recepție. Managerul de serviciu îi strânse mâna lui Zubin cu putere.

— Domnul Belov, minunat, incredibil. Să vă aduc cheia. Permiteți-mi să vă însoțesc până la apartamentul dumneavoastră.

— Nu e nevoie. Zubin luă cheia. Are grijă Kurbski de valiză, spuse el și se îndreptă spre lift.

În timp ce urcau, Kurbski spuse:

— Ți s-a urcat la cap, nu-i așa?

— Dacă spui tu.

— Lasă, că o să-ți scoată pe nas toate aerele când te întorci în Siberia.

Kurbski însă nu mai adăugă și faptul că, după un interval adecvat de timp, atât lui Max, cât și mamei lui urma să li se aranjeze un accident convenabil. Kurbski deschise ușa.

— Hai, intră. Să fii băiat cuminte.

— Și dacă nu sunt, nici tu n-ai să ieși prea bine, nu-i așa? spuse Zubin. Imaginează-ți că toată lumea o să fie adunată la Kremlin, Putin, Volkov, toți vor aștepta semnarea Protocolului, dar nu va fi nici urmă de Belov. Zâmbi. Te-ar jupui de viu.

Fața lui Kurbski se schimonosi de furie.

— Intră odată acolo, nenorocitule!

Îl împinse pe Zubin înăuntru și aruncă și valiza după el. Trânti ușa și o încuie, după care se duse în camera lui și luă o sticlă de votcă.

La Complexul Belov, aeronava Citation X aterizează la cinci și jumătate și rulă până în locul în care trebuia să se oprească. Formalitățile erau minime, fără a implica agenți

de securitate, din moment ce imunitatea diplomatică era totală. Se opriră, iar Lacey veni înapoi.

— Uite cum o să meargă treaba. O să fie o limuzină a ambasadei în parcarea mică pentru VIP-uri de după colț. Vor fi convocați în scurt timp, vor pleca de aici cu mașina și vor lua lucrurile pe care le-am adus din Marea Britanie și ne vor da înapoi lucrurile pe care trebuie să le ducem înapoi. Sunt oamenii noștri, așa că nu vom avea nici un fel de probleme.

— Și cum facem cu alimentarea cu carburant? întrebă Dillon.

— Păi, au să aducă aici o autocisternă în următoarea jumătate de oră.

— Încă nu avem nici o veste de la Zubin.

— Mă duc să rezolv cu hârtiile și-l las pe Parry cu tine. Se uită pe pista de aterizare, flancată de blocuri de zăpadă. Bun, începe să ningă din nou, nu-i rău; e suficient ca să facă lucrurile ceva mai neclare. Îi dădu lui Dillon o haină de ploaie. Ar fi mai bine să porți asta dacă vrei să ieși și după aceea să scapi de ea, dacă vrei să joci rolul amicului tău, Levin.

Se întoarse și deschise ușa avionului, iar telefonul Codex Patru al lui Dillon începu chiar atunci să sune.

În apartamentul lui, Zubin băuse câteva pahare de votcă pentru a prinde curaj, după care își deschisese servieta, luă pistolul Colt .25 pe care și-l băgă în buzunar, după care luă și celelalte lucruri. Puse cătușele pe măsuță, împreună cu tubul de gaz lacrimogen. Mai era și o rolă cu un fel de bandă lipicioasă. Scoase telefonul Codex Patru și apăsă pe butonul roșu.

În Holland Park, Roper sări imediat pentru că tocmai primise de la Dillon un telefon în care i se spunea că luase contact cu Zubin, ceea ce era îngrijorător. Nu mai fusese

nevoie să-l sune pe Ferguson, deoarece acesta și Harry erau în cantină și rămâneau acolo peste noapte.

— Roper la telefon?

— Da. Ce s-a întâmplat, Max?

— Am fost deconspirat. Se pare că șoferul meu, Kurbski, e fost membru KGB și agent federal.

— Și nu poți face nimic?

— A, ba da. Nu-l las eu pe nenorocitul ăla să-mi strice cel mai bun spectacol. Îl chem în camera mea și am de gând să mă ocup de el. Voiam doar să știți și voi. Dacă reușesc să duc treaba la bun sfârșit, vă sun din nou într-un sfert de oră. Dacă nu, s-a terminat, va cădea definitiv cortina.

Închise telefonul, iar Roper îi spuse lui Doyle:

— Găsește-l imediat pe domnul general. Spune-i că am fost contactați.

Kurbski se afla în camera lui, bând întruna votcă fără măsură și uitându-se la un film porno; se enervă grozav când fu deranjat de telefonul din cameră.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, porcule.

Zubin juca foarte bine în rol de om beat.

— Voiam doar să-ți spun că ești un mare rahat, Ivan. Vreau să spun că sunt rahați și rahați, dar tu chiar ești ceva deosebit.

— Nenorocitule, urlă Kurbski. Lasă, că-ți arăt eu ție. Ai nevoie de cineva care să-ți dea o lecție, jidan...

Zubin îi trânti telefonul în nas, iar Kurbski izbi și el receptorul, ieși repede din cameră, scoase cheia de la camera lui Zubin și deschise ușa. Dar cineva îl apucă de cămașă și îl trase înăuntru. Zubin îi dădu cu gaz lacrimogen direct în ochi, îl lovi cu precizie exact sub genunchi, îl trase înspre el și îl doborî cu capul, ca un adevărat profesionist. Kurbski căzu, gemând. Zubin îl întoarse pe cealaltă parte, îi puse o pereche de cătușe la

mâini și alta la picioare, iar apoi îl întoarse pe spate.

— Aș putea să te omor, dar n-am să fac asta. Știi de ce? Pentru că atunci când Volkov o să descopere că am dispărut, pe tine o să te trimită în Siberia pentru tot restul vieții. Asta, dacă o să ai noroc.

Desfăcu o bucată de bandă adezivă și i-o lipi lui Kurbski peste gură, după care îi telefonă lui Roper, care îi răspunse imediat.

— Ești bine? întrebă Roper.

— Da, l-am aranjat. Acum plec, mă îndrept spre casa mamei mele. Te anunț când am să fiu cu ea. Am plecat.

Îl căută pe Kurbski prin buzunare, găsi cheile de la mașină, își puse Colt-ul în unul din buzunarele de la geacă și Codex Patru în celălalt, își luă haina de ploaie și plecă.

Roper, care pusese convorbirea pe speaker ca să audă și Ferguson, și Harry, spuse:

— Gata, a început totul.

— Să-l ajute Dumnezeu, spuse Ferguson.

La intrarea principală soseau încontinuu taxiuri cu diferite persoane, iar portarul era foarte ocupat. Ferindu-se, Zubin ajunse la limuzină, descuie portiera și se urcă la volan. Acum începuse să ningă și se vedea destul de frumos în lumina felinarelor, iar traficul nu era foarte aglomerat. Ajunse la blocul mamei sale în cincisprezece minute, lăsă mașina aproape de intrarea principală și urcă. Ea răspunse îndată la ușă, îmbrăcată cu haină și căciulă de blană și încălțată cu cizme. Îl îmbrățișă.

— Slavă Domnului! Te aștept de mult.

— Și Mihail?

— Seara mă lasă în pace, se duce acasă. La o adică, unde aș putea să mă duc?

— Ei bine, acum ai unde să pleci. Să mergem.

Ea îi arătă o valiză.

— Pot să iau asta, te rog?

— Mamă, ți-am spus doar să nu-ți iei nimic cu tine.

— Sunt fotografiile de pe pian. Am pierdut o groază de timp să le scot din rame. Toată viața mea e în fotografiile astea, Max. Am chiar și una cu Stalin, bătu-l-ar Dumnezeu.

— Bine, hai că o să luăm alte rame în Londra.

Ridică valiza, o scoase pe mama lui din casă și trânti ușa.

— Hai să ne cărăm de-aici.

Când coborau pe scări, îl sună pe Roper.

— Am luat-o pe mama și suntem pe drum.

La Holland Park, Roper îi transferă imediat apelul lui Dillon, care îl sună pe Lacey.

— Vin încoace.

Ninsoarea începuse să se întețească. Lacey își puse haina de ploaie pe umeri, ascunzându-și uniforma, își puse casca dedesubt, coborî pe scări și traversă spre zona de recepție. În spatele lui, o autocisternă începu să realimenteze avionul Citation X. Dillon se aplecă să intre pe o ușă, își scoase casca, o aranjă, după care își descheie haina de ploaie care îi căzu pur și simplu de pe umeri, scoțând la iveală uniformă sa GRU. Se îndreptă spre ușile de sticlă de la intrare, spre recepție. Lacey era la birou, ocupându-se de niște documente, însoțit de un tânăr îmbrăcat cu o uniformă verde-închis și având o căciulă de blană.

Dillon așteptă uitându-se la ei, arătând remarcabil în uniforma aceea; își aprinse o țigară și se întoarse, când zări o mașină care venea de după colț; în mod evident era limuzina ambasadei care parcă lângă ușa avionului. Din mașină ieși un șofer, aducând niște saci de corespondență, iar Billy apăru la ușă cu niște saci asemănători și făcură schimb. Limuzina plecă.

În apartamentul lui Zubin de la Excelsior, Kurbski reușise să se târâie cu mare greutate până la ușă. Gazul lacrimogen nu-l făcuse să se simtă prea bine, iar banda adezivă îl făcea să se înece; stând întins pe spate, începuse

să izbească în ușă cu picioarele legate, iar, după un timp, efortul lui avu și un rezultat. Apăru un chelner care îl găsi.

Belov conduse până la intrarea VIP-urilor de la Complexul Belov și se prezentă. Ofițerul de serviciu ieși din cabina lui.

— Documentele.

— Uită-te, omule, pe parbriz, nu vezi? E o limuzină a companiei Belov International, iar eu sunt Iosif Belov.

— Tot am nevoie să vă văd actele, chiar dacă sunteți mare și tare.

Zubin scoase Colt-ul cu amortizor și îl împușcă pe paznic între ochi. Ieși repede din mașină, îl băgă pe bărbat în cabină ca să nu rămână la vedere, se urcă la loc în limuzină și se îndreptă spre recepție. Avionul Citation X, cu însemnele RAF îi apăru în față.

— Hai, mamă, pășește pentru ultima dată pe pământ rusesc.

Se îndreptară înainte, doamna Zubin ținându-se cu mâna de brațul fiului ei în timp ce acesta îi căra valiza; când trecură prin fața recepției, cineva strigă după ei:

— Unde mergeți?

Se întoarse și dădu peste un tânăr care stătea pe scări și era îmbrăcat cu o uniformă verde și având o căciulă de blană.

— Sunt Iosif Belov, urlă el. Nu se poate să nu mă recunoști.

Tânărul se uită fix la el.

— O, Doamne, desigur. V-am văzut la televizor; dar unde vă duceți?

Dillon ieși din umbră, arătând splendid în impunătoarea uniformă GRU.

— Tinere, aceasta este o chestiune oficială. Vino cu mine și am să-ți explic. Sunt căpitanul Levin.

Tânărul era complet intimidat.

— Desigur, domnule.

Billy strigă din avion:

— Hai odată, Dil... ăăă, Igor.

Dillon îi făcu semn lui Zubin.

— Mergeți, domnule Belov, după care se întoarse și îl duse pe tânăr înăuntru, îndreptându-se spre o încăpere din spatele biroului de recepție; ajunși acolo, Dillon își scoase rapid pistolul și îl dădu gata cu o lovitură violentă.

Motoarele aeronavei Citation X erau pornite, Zubin și mama lui erau la bord, iar Billy stătea la intrare. Dillon alergă spre scări, se căță pe ele, iar ușa se închise în urma lui. Din carlingă se auziră zgomote, iar avionul porni prin zăpadă, printre luminile strălucitoare ale pistei de decolare.

— Parcă ar fi Crăciunul, spuse Billy și se întoarse spre Zubin și Bella. Puneți-vă centura, am pornit la drum.

Dillon se uită la ceas.

— E șapte și jumătate, exact la țanc. Așa-i când ai de-a face cu Royal Air Force.

Urcară rapid la mai bine de 10 000 de metri. Mesajul disperat pe care i-l transmisese Kurbski lui Volkov nu avu nici un efect încă o vreme, căci, la urma urmei, nimeni nu știa exact ce se întâmpla. Tânărul de la recepție rămase inconștient timp de douăzeci de minute și abia când raportă prezența lui Belov și se descoperi și cadavrul paznicului de la poartă, începu și Volkov să înțeleagă ce se întâmplase de fapt.

Desigur, era deja mult prea târziu, după cum anticipase Lacey. Viteza extraordinară a Citation X-ului îi scosese din spațiul aerian rusesc în vreo treizeci de minute și erau deja departe.

La Holland Park, Roper vorbise cu Dillon, iar acum se întoarse către Ferguson și Harry.

— Chiar au reușit.

— Ești sigur că sunt în afara oricărui pericol? întrebă Ferguson.

— Tocmai au ajuns în spațiul aerian german și se pregătesc să intre în cel francez.

— Îl suni pe prim-ministru? întrebă Harry.

— Nu, cred că am să las șampania pentru când au să aterizeze la Farley Field.

Ferguson dădu din cap.

— Cine naiba ar fi crezut una ca asta?

— Știi ce, spuse Harry. Cred că Vladimir Putin n-o să fie prea bucuros. Cum rămâne cu nenorocitul de Protocol Belov?

Bineînțeles, aceasta era o întrebare fără răspuns.

În avion, stăteau cu toții relaxați, iar Billy deschise frigiderul și găsi o sticlă de șampanie.

— Văd că a avut cineva încredere că o să iasă bine, spuse el și deschise sticla.

În timp ce închina, Bella Zubin le mărturisi:

— E ca un vis împlinit.

— Datorită lui Dillon, aici de față, și domnului Salter, îi aminti fiul ei.

— Și ce crezi că vor face? întrebă Dillon.

— În legătură cu protocolul? Habar n-am. Dar poți să-ți spun un singur lucru. Putin e pe cale să-i tragă o săpuneală de zile mari nenorocitului ăluia de Volkov.

— Iar Volkov o să sune direct la Drumore Place și o să-i dea un șut în fund lui Iuri Așimov și pe asta, Billy, chiar că mi-ar plăcea să o văd.

Se întoarse către Bella.

— Când aveam șaptesprezece ani, am studiat la Academia Regală de Artă Dramatică. Dumneavoastră jucați atunci la Old Vic[1], în *Trei surori*, împreună cu Olivier. Ați venit la

[1] Old Vic - teatru situat în sud-estul Londrei. (n. tr.)

RADA și ne-ați ținut un curs. Ne-ați spus că Cehov ar trebui să fie întotdeauna în repertoriul unuia dintre teatrele din Londra. Nu v-am uitat niciodată.

— O, Doamne, un actor, spuse Bella.

— Toată viața am fost... spuse Dillon și o sărută pe obraz.

LONDRA

14

La Casa Albă, Blake Johnson asculta ce-i povestea Ferguson, aproape nevenindu-i să creadă.

— Doamne, nu pot să cred că ai reușit să faci una ca asta, Charles.

— Nu, n-am fost eu, Blake. Meritul e al lui Roper, Dillon și Billy și a doi piloți RAF excelenți care au fost dispuși să-și pună viața în pericol. Am să-ți mai povestesc detaliile pe măsură ce se rezolvă lucrurile.

Blake aproape că dădu buzna în Biroul Oval și îl găsi pe Jake Cazalet ca întotdeauna, îngropat în documente până peste cap.

— Ce dracu' înseamnă asta, Blake?

Cazalet se lăsă pe spate, cu ochelarii pentru citit atârnând pe vârful nasului.

Blake îi povesti, iar Cazalet nu se putu opri din râs.

— Doamne, parcă văd fața lui Putin! Haide, Blake, că e o ocazie specială; vezi că este o sticlă de scotch în dulăpior. Hai să închinăm.

La Farley Field, aeronava Citation X apăru exact când se crăpa de ziuă. Ferguson și Harry așteptau și se uitau cum ateriza avionul. Ușa se deschise, iar Parry ieși și se

întoarse să o ajute pe Bella Zubin. Ea coborî, Billy o urmă cu valiza, după care ieșiră Max, Dillon și piloții.

Ferguson se duse să-i întâmpine.

— Doamnă Zubin, nu pot să vă spun ce bine-mi pare să vă văd. Sunt generalul Ferguson.

— Și pentru mine este o onoare după toți acești ani, iar fiul meu este și el de aceeași părere. Încă nu-mi vine să cred că-i adevărat. Și totul datorită acestor oameni minunați. Toți sunt niște adevărați eroi.

— Da, cu asta sunt și eu de acord. Avem o casă conspirativă în Holland Park. Vă ducem deocamdată acolo să vă stabiliți și după aceea o să ne hotărâm unde veți merge. Avem o limuzină care a venit să vă ia.

Șoferul ieși și luă valiza. Ea spuse:

— Asta-i tot ce am adus din Rusia, generale, sunt fotografiile unei vieți pline. În afară de asta, sunt doar cu hainele de pe mine.

— Ei bine, o să rezolvăm și asta în curând.

Doamna Zubin urcă în limuzină, iar fiul ei o urmă.

— Ne vedem mai târziu, spuse Dillon.

Plecară, iar Harry îl îmbrățișă pe Billy.

— Doamne, chiar ați reușit!

— De fapt, a fost cam ca un vis, spuse Billy. Peste tot era o grămadă de zăpadă, iar Dillon pășea țanțoș îmbrăcat într-o uniformă care e echivalentul rusesc al uniformei SS. Și avionul ăla îndrăcit care zboară așa de repede că ajungi una, două! E tare ciudat!

Ferguson se întoarse către Lacey și Parry.

— Din moment ce rușii n-au cum să recunoască oficial ce s-a întâmplat, sunt sigur că avioanele de curierat își vor continua cursele ca și până acum. Pe de altă parte, v-aș sugera să vă retrageți din serviciu pe viitor. Totuși, având în vedere riscul extrem la care v-ați supus și consecințele extrem de grave pe care le-ați fi suportat dacă ați fi fost prinși, intenționez să vă decorez pe amândoi și să vă mai

adaug o tresă la Crucea Air Force[1].

— Nu știu ce să spun, domnule, spuse Lacey.

— Are dreptate. Dillon zâmbi. Ați fi ajuns în Gulag amândoi.

— Și cu tine cum rămâne, Billy? întrebă Lacey.

— Personal, nu-mi doresc decât să ajung la Omul din Umbră și să-l rog pe bucătar să-mi pregătească un mic dejun britanic copios. Aș fi foarte recunoscător dacă i-ai da un telefon, Harry, iar dacă voi, ceilalți, aveți vreun pic de minte, o să mă însoțiți, inclusiv voi, mândria RAF-ului. Haide, Dillon, spuse Billy și se îndreptă spre Range Rover-ul lui Harry.

Înainte ca avionul să fi aterizat la Londra, Volkov fusese la Complexul Belov și-l văzuse pe paznic înainte ca trupul acestuia să fie băgat într-un sac pentru cadavre.

— Nu-i mai facem înmormântare, va fi incinerat imediat! îi ordonă el căpitanului GRU responsabil.

În timp ce zăpada continua să cadă, se dusese în zona de recepție a Complexului Belov și îl găsise pe recepționer, în uniforma sa verde, îngrijit de medicii de la ambulanță. Adoptă o abordare părintească.

— Te-ai descurcat foarte bine. Probabil că a fost un șoc teribil pentru tine.

— Nu înțeleg. Era însuși domnul Belov: împreună cu o doamnă. Mi-a spus: „Sunt Iosif Belov. Nu se poate să nu mă recunoști”.

— Și după aceea ce s-a mai întâmplat?

— Cineva i-a strigat în engleză. I-a strigat din avion. A spus: “Hai odată, Igor”. A, ba nu. A început să spună altceva. “Dil...” sau ceva de genul ăsta.

---

[1] *Air Force Cross* este o decorație militară acordată personalului Forțelor Armate ale Marii Britanii. Dacă un membru care a fost deja decorat mai primește decorația a doua oară, i se adaugă o dungă pe panglica decorației. (n. tr.)

Lui Volkov îi îngheță sângele în vine.

— Și după aceea ce s-a întâmplat?

— A apărut un căpitan GRU. Și a spus că e o chestiune de stat și că se numește căpitanul Levin. I-a spus domnului Belov să se urce în avion și după aceea m-a dus în birou și m-a lăsat inconștient.

„Doamne Dumnezeule”, a fost Dillon. Volkov îl bătu pe umăr ca să-l liniștească.

— Te-ai descurcat bine, îi repetă, se întoarse și plecă, reflectând la căpitanul GRU. Îngrijește-te să fie mâine la bordul avionului pentru batalionul disciplinar, care se îndreaptă spre Stația Gorki. Distruge-i toate documentele. Din momentul acesta încetează să mai existe.

— La ordinele dumneavoastră, domnule general.

Volkov plecă prin ninsoare și se îndreptă spre limuzină.

— Dillon, șopti el. Ticălos viclean ce ești! Și totuși, îl încerca un oarecare sentiment de admirație. Să ne urmărească atât de îndeaproape și să se miște atât de repede. Cine naiba s-ar fi gândit la așa ceva? Pe față i se ivi un zâmbet aproape șovăitor. „Sunt căpitanul Levin”, șopti el. Afurisit ce ești, Dillon!

Își aprinse o țigară rusească, se lăsă pe spate și îi spuse șoferului:

— La Kremlin.

În viața asta nimic nu e sigur, în afară de faptul că președintele n-o să fie deloc mulțumit.

Stătu în birou ceva vreme până când se deschise ușa secretă, iar președintele se furișă înăuntru.

— O să arătăm ca niște proști!

— Domnule președinte, putem oricând să spunem că e bolnav și de aceea trebuie amânată ceremonia. Poate că a avut cancer tot timpul ăsta. Asta ar explica generozitatea sa față de stat. Și după aceea, după un timp convenabil... poate că o să moară. Și-și va lăsa averea prin testament tot

statului, desigur. Putem să facem asta în continuare.

Putin rămase pe gânduri.

— Poate. Pentru binele tău, sper că se poate face treaba asta.

Președintele se încruntă la general și apoi ieși din nou, în timp ce ușa secretă se închidea după el.

Volkov rămase acolo, simțindu-se neliniștit. Poate că s-ar putea face mai mult. Unele treburi încă erau neclare. Își luă telefonul codificat, căută numărul de telefon și îl sună pe Așimov.

La Drumore Place, Așimov stătea lângă foc cu Liam Bell, savurând ceva de băut, când deveni deodată atent.

— Am vești proaste pentru dumneata, Așimov.

Îi povesti toată tărășenia și sublinie:

— Și tu ești într-un mare rahat. Am fost păcăliți de Ferguson și de Dillon de nenumărate ori. Toată treaba aia din Algeria, pierderea maiorului Novikova, toate atentatele acelea ratate din Londra, de la Drumore, iar acum dezastrul ăsta de la Moscova. Și obrăznicia supremă - Dillon care s-a dat drept Levin. Președintele e negru de furie.

Așimov simțea că nu mai are aer.

— Ce pot să spun, domnule general?

— Cred că ar fi mai bine să vii acasă, domnule maior. O să discutăm despre viitorul dumitale când o să ne vedem.

Închise telefonul, zâmbind, dar lui Așimov nu-i prea venea să zâmbească. O întoarcere acasă și o discuție despre viitorul lui putea însemna orice de la un glonț în cap la o călătorie dus în vreun Gulag. Pe de altă parte, dacă ar putea salva situația, dacă ar putea scăpa de Max Zubin și de mama lui, de exemplu, și poate chiar și de Dillon... Începu să fiarbă de furie. Întotdeauna Dillon ăsta!

Își turnă un pahar mare de votcă pe care îl bău pe măsurate. Liam Bell spuse:

— Ce s-a întâmplat?
Iar Așimov îi povesti totul de-a fir a păr.

După aceea, Volkov îi telefonă lui Levin, care se cazase din nou la Dorchester și revenise la tihna din piano bar. Stătea la o masă din colț, răsfățându-se cu o votcă cu gheață și cu caviar beluga, ca un adevărat rus, dar când Volkov îi vorbi, Levin fu numai ochi și urechi.
După aceea spuse:
— Trebuie să recunoaștem că ce-i al lui e al lui. Toată isprava a fost o lovitură de geniu, admise Levin.
— Ei, hai să nu exagerăm. Mi-aș fi dorit să lucreze pentru mine. Am vorbit cu Așimov, i-am spus care a fost vina lui în toată treaba și i-am sugerat să se întoarcă acasă. Știe ce înseamnă asta, așa că bănuiesc că va încerca să găsească o soluție să-i lichideze pe cei doi Zubin de la Londra. Va dori să facă totuși ceva care să-l pună într-o postură favorabilă în fața mea. Probabil că va încerca să-l recruteze pe irlandez, pe Liam Bell.
— Cu siguranță va încerca să mă recruteze pe mine, spuse Levin.
— Exact. Nu sunt sigur că mă pot baza pe tine, dar fă și tu ce poți.

Când Așimov termină, Liam Bell dădu din cap.
— Ai cam fost pus la zid, amice. Dacă te întorci acasă, Dumnezeu știe ce-o să-ți facă Volkov.
— Și unde m-aș putea duce? spuse Așimov. Dar dacă m-aș putea întoarce cu vreo victorie, ceva, dacă l-aș lichida pe Zubin, pe mama lui și poate chiar și pe Dillon…
Parcă înnebunise, Liam Bell își dădea seama de asta. Ridică din umeri.
— Cum naiba crezi c-ai să reușești una ca asta?
— Igor Levin e încă în post la ambasada din Londra. Dacă mi se alătură, o să aibă la dispoziție toate resursele

Serviciului Secret GRU de care avem nevoie pentru a descoperi ce-a făcut Ferguson cu Zubin și cu mama lui.

— Presupun că și asta e posibil.

— Ai putea să mă ajuți și dumneata. Încă mai ai legături la Londra.

— O, nu, spuse Bell. Am avut parte de destule peripeții în ultima vreme.

— Am o avere în fondul de urgență din seiful din biroul meu. Am să convoc un Falcon al companiei și o să aterizăm la Archbury. Ar trebui să rezolvăm totul în vreo două zile. Îți dau douăzeci și cinci de mii de lire în avans și încă douăzeci și cinci când ne întoarcem.

Și, ca de obicei, lăcomia ieși învingătoare.

— Două zile? întrebă Bell. Și vreau cele cincizeci de mii în avans.

— Bine, spuse Așimov, fără să mai încerce să negocieze.

— Ei bine, telefonează-i lui Igor Levin, stabilește totul și să vedem cam cum arată banii tăi.

După telefonul lui Volkov, Levin se aștepta să fie contactat de la Drumore Place și se întreba cum să se poarte cu Așimov când o să-i vorbească. Așimov îl găsi în apartamentul său de la Dorchester.

— Am avut probleme la Moscova, spuse Așimov.

Levin se hotărâse să-l abordeze direct.

— Am aflat totul despre porcăria pe care ați făcut-o.

— Doamne, dacă aș reuși să pun mâna pe Dillon! spuse Așimov.

— Ei bine, nu prea ai cum, bătrâne. Așa că Volkov ți-a spus să te duci acasă, așa-i?

— Da!

— Știm cu toții ce înseamnă asta.

— Vin acolo, spuse Așimov, cu o disperare sinceră în glas. Dacă am putea descoperi unde îi țin pe Zubin și pe mama lui, poate că aș putea să rezolv problema.

— Adică să-i duci înapoi în Rusia? Cred că e prea târziu pentru asta.

— Din punctul meu de vedere, ar putea ajunge și în Tamisa, sări Așimov. Tu află unde sunt. La dracu', doar ai la dispoziție toate resursele GRU - află și gata! Am să aterizez la Archbury.

— Vii singur?

— Nu, Bell a fost de acord să mă însoțească.

— Din loialitate sau pentru bani?

— Pentru bani, desigur.

— Asta a fost întotdeauna cea mai bună cale. Am să văd ce pot să fac.

Rămase pe gânduri. Starea de spirit a lui Așimov era îngrijorătoare, dar poate că dintotdeauna fusese puțin nebun. Și totuși, în chestiunea asta avea o oarecare datorie, așa că-și găsi haina, sună să i se aducă Mercedesul și se duse la Ambasada Rusiei din Kensington.

În biroul său, Luhzkov stătea și asculta în timp ce Levin îi explica ce anume dorea să i se ofere.

— Dar asta chiar e prea mult, Igor. Ne ceri cooperare totală la toate nivelurile. Cum aș putea să fiu de acord cu una ca asta, dacă nici măcar nu știu ce anume e așa de urgent?

Levin își scoase mobilul.

— Mă bucur să vorbesc cu dumneata, domnule general, spuse el. Am ceva probleme cu colonelul Luhzkov de la ambasada din Londra. Pune la îndoială importanța misiunii mele. Ascultă, după care îi înmânã telefonul lui Luhzkov. Generalul Volkov ar vrea să discute puțin cu dumneata.

— Luhzkov, ai un dosar bun, ești un ofițer valoros, spuse Volkov. Mă uimește atitudinea dumitale în această chestiune. Sunt sigur că Levin nu a înțeles bine. Dă-mi-l din nou la telefon.

Luhzkov se supuse, deja tremurând. Levin ascultă, după

care spuse:

— Desigur, domnule general.

Scoase mandatul de la Putin din buzunar și i-l așeză colonelului în față. Luhzkov îl citi, amintindu-și când i-l arătase Levin pentru prima dată în pub, iar Volkov spuse:

— Domnule colonel, ai fi în stare să discuți un ordin din partea președintelui?

— Bineînțeles că nu, domnule general. Dacă vă pot ajuta cu ceva, o s-o fac.

— Este o chestiune de securitate națională maximă, domnule colonel. Căpitanul Levin acționează sub autoritatea mea totală, în calitate de conducător al GRU, dar și cu ordine directe din partea președintelui însuși.

— Înțeleg, domnule general.

Luhzkov intrase la apă și își dădea seama de asta.

— În chestiunea aceasta, căpitanul Levin deține controlul absolut. Deja am vorbit cu ambasadorul. Până la rezolvarea acestei stări de urgență, căpitanul Levin este responsabil și i se va oferi tot ajutorul de care va avea nevoie.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă puteți baza pe mine, domnule general.

Îi înmână telefonul lui Levin, alb la față. Levin spuse:

— Uite, domnule general, nu știu ce doriți să obțineți cu toate astea, dar am să fac ce vrea Așimov. Vă dați seama că e nebun, nu-i așa?

— Da.

— Și că eu nu sunt.

— De fapt, pe asta mă și bazez.

Volkov închise telefonul, iar Levin își băgă mobilul în buzunar.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci, Luhzkov, este să vorbești cu Ferguson și să întrebi dacă are vești despre unde se află maiorul Greta Novikova. Spune-i că deții informații că ar fi reținută la Holland Park. În calitate de

atașat diplomatic pe lângă ambasada noastră, are dreptul la imunitate diplomatică și se poate întoarce în Rusia.

— Chiar e adevărat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Boris, revino-ți! A trecut de mult vremea când mâncam musaca și beam bere la pub. Fă cum îți spun!

— Bine, cum spui tu.

— Păi așa spun. De asemenea, trebuie să le precizezi foarte clar tuturor membrilor personalului GRU de la ambasadă că eu am preluat comanda. Dacă vreau ceva, primesc acel ceva. Oameni, dotări, orice.

— Desigur.

— Atât timp cât nu ne tragem de șireturi... spuse Levin și zâmbi. În locul tău m-aș pune pe treabă.

Își stabili un centru de comandă la ambasadă, ajutat de sergentul Chomski care trebuia să se ocupe de comunicații. Veni apoi o echipă de șase oameni care dispuneau de libertate totală în ceea ce privește folosirea oricărui tip de vehicul. Motocicletele Suzuki erau disponibile în număr mare, în garaj era o furgonetă dotată cu echipamente de telecomunicații și încă o furgonetă destul de fistichie, decorată cu însemnele unui serviciu de curierat.

Levin îi adună pe Chomski și pe oamenii săi.

— Aliniați-vă.

Aceștia se supuseră, iar el îi permise fiecăruia să citească mandatul de la Putin.

— Întrebări? spuse el.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Aceasta este o chestiune extrem de importantă, așa că nimeni nu pune întrebări și nimeni nu discută. Dacă faceți asta, voi fi nevoit să vă trimit într-un loc foarte neplăcut. Chomski?

— La ordinele dumneavoastră, domnule căpitan.

— Sergentul Chomski și cum mine am supraviețuit în Afganistan și în Cecenia. Londra este de preferat fără discuție, așa că n-avem deloc intenția să o zbârcim acum, nu-i așa sergent?

— Sigur că da, domnule.

— Bun. Am să vă dau o listă cu cerințele mele. Veți primi tot ce doriți. Zâmbi. Dar nu și femei. Femeile sunt responsabilitatea voastră.

Se îndepărtă de poligon. Bărbații începură să râdă nervos, iar unul dintre ei spuse:

— De unde naiba o fi căpătat accentul ăla? Și costumul! Ce mai e și cu simandicosul ăsta?

Chomski se uită lung la el.

— Nu te-aș sfătui să-l lași să audă că spui lucrurile astea. Te-ar omorî într-o clipă, cu zâmbetul pe buze. Acum, la treabă.

Casa conspirativă din Holland Park era o țintă evidentă. Chomski parcase o furgonetă de observație la câțiva metri de casă; ca acoperire, se folosea de o gură de canal și de un muncitor cu o haină fosforescentă și o cască. Chomski mai avea și un motociclist pe o străduță lăturalnică, pentru a-l ajuta în caz de nevoie.

La Cavendish Place, în fața apartamentului lui Ferguson, un grădinar lucra în partea centrală a pieței.

Levin discută despre ținerea sub observație a căsuței lui Dillon din Stable Mews, dar până la urmă renunță la idee. Simțea o afinitate din ce în ce mai mare cu Dillon.

Îi spuse lui Chomski:

— De Dillon nu trebuie să ne luăm. Orice lucru, oricât de mic, ieșit din comun care ar avea loc prin preajma casei lui i-ar trezi imediat suspiciunea. Și eu m-aș prinde în locul lui.

Chomski se înrolase în armată ca recrut, pe vremea când era student la Drept, aflase totul despre Afganistan și

Cecenia și-și dăduse seama că-i place toată treaba asta. Acum se dedicase entuziast întregii povești.

— Domnule, nu cred că i-ar caza într-un hotel, așa că pare logic să fie în casa din Holland Park, probabil ca măsură temporară.

— Și după aceea?

— Dumnezeu știe. Într-o altă casă. Dacă îmi permiteți, domnule căpitan. Deschise un dosar. Mi-am luat libertatea de a-i investiga pe acești gangsteri, Salter. Pe lângă ei, Mafia moscovită pare a fi de două parale. Sunt multimilionari.

— Ești prea deștept ca să-ți meargă bine, Chomski. Uitasem că ai studiat dreptul doi ani înainte să te înrolezi în armată.

— Au case și tot felul de alte clădiri în toată Londra, domnule. Și nu mă refer la mizerii. Sunt apartamente de lux, în unele dintre cele mai exclusiviste zone.

— Și ce vrei să spui?

— Totul pornește de la Cheiul Spânzuratului, domnule. Omul din Umbră. Am fost acolo și m-am uitat puțin prin zonă. În debarcader sunt ambarcațiuni de toate tipurile; unii locuiesc în ele, alții lucrează în ele. Am găsit una de închiriat aproape vizavi de pub. Am să-l instalez pe Popov acolo. Vorbește engleza impecabil. Își poate petrece timpul vopsind porcăria aia de barcă sau poate face ce vrea el. O să aibă și o motocicletă Suzuki la dispoziție. Cine știe ce mai apare pe la Omul din Umbră.

— Excelent, spuse Levin. Toți par a fi foarte entuziaști.

— Mai e și altceva, domnule.

Chomski aproape că dădea impresia că-și cere scuze.

— Le place aici, le place viața în Londra. Nu vor să o dea în bară și să fie trimiși acasă.

— Doamne Dumnezeule, se duce de râpă lumea asta. Bun, la muncă. Trebuie să aflu cât mai curând unde sunt ținuți Max și Bella Zubin.

La Holland Park, Max Zubin și mama lui erau preluați de sergentul Doyle.

— Veți fi cazați aici doar temporar, vă promit, spuse Ferguson.

După ce nou-veniții urcară, Ferguson se duse la Roper.

— Doamne, sunt epuizat. Nu-mi vine să cred că a funcționat.

— Datorită lui Dillon și lui Billy Salter. Roper își aprinse o țigară. Dillon se joacă cu moartea de ani buni. Și mă tem că s-a molipsit și tânărul Billy. Unde sunt?

— Iau micul dejun la Omul din Umbră.

— Și noi de ce nu ne ducem acolo?

— La naiba, să știi că ai dreptate, spuse Ferguson și îi strigă lui Doyle. Sergent, scoate furgoneta. Mergem la Cheiul Spânzuratului să luăm micul dejun.

Așimov era în bucătărie și lua micul dejun împreună cu Bell, când îl sună Levin și preluă apelul.

— Am pus pe cineva să supravegheze casa din Holland Park. A ieșit o furgonetă mare, în care erau Ferguson și Roper. Omul meu i-a urmărit și ghici unde a ajuns? La Omul din Umbră din Wapping. Aș spune că e sigur că Zubin și mama lui au fost duși la casa din Holland Park.

— Și acum ce facem?

Levin trecu în revistă planurile pe care le făcuse.

— Cred că am acoperit majoritatea opțiunilor.

— Și eu cred la fel. Am chemat avionul. Bell și cu mine vom ajunge azi mai spre prânz. O să ne cazăm într-un hotel pe care-l știe el de pe lângă ambasada din Kensington. Se cheamă Tanger. E mic și fără pretenții.

Levin ar fi vrut să spună că s-ar fi ascuns cel mai bine într-un hotel mare și ostentativ, dar nu mai spuse nimic.

— Aștept vești de la voi.

— Abia aștept.

Stând la cafea după micul dejun, Ferguson spuse:
— Întrebarea este, ce facem cu ei?
— Dar casa din Holland Park ce are? întrebă Billy.
— E prea puțin spațiu. Aș vrea să se stabilească undeva unde să se simtă mai în largul lor.
— Mai bine spune că vrei să stea liniștiți timp de câteva săptămâni, până când îi crește la loc barba lui Zubin, spuse Dillon.
— Cam așa ceva.
— Uite banii, spuse Ferguson. Sunt destui ca să cumperi un apartament frumos.
— Da, dar e nevoie de timp ca să găsești ceva potrivit, spuse Billy. Mie-mi place de Bella, e o mare doamnă. Merită să aibă parte de ce e mai bun. Se încruntă. Stai puțin, am o idee, Harry. Am o listă nesfârșită de proprietăți în Mayfair, în West End.
— Billy, nu știu cum faci, da câteodată chiar o nimerești, spuse Harry. O să găsim noi ceva potrivit, sunt sigur.

La ora unsprezece, într-o atmosferă de oarecare solemnitate și mâhnire, pe posturile rusești de televiziune se anunță că Iosif Belov își pierduse cunoștința și fusese dus de urgență la spital. Se bănuia că îi revenise un cancer mai vechi la stomac. Sănătatea îi crea probleme de ceva vreme. Se sugera în mod clar că Belov făcuse un oarecare sacrificiu personal pentru viitorul companiei Belov International. Lipseau cu desăvârșire figurile politice notabile care să comenteze cazul, dar se difuza încontinuu un material cu Max Zubin la hotelul Dorchester din Londra, alături de Putin și de prim-ministrul britanic.

Anunțul fu preluat de BBC și astfel îl văzură și Zubin și mama sa în casa din Holland Park. Îl văzu și Greta Novikova, care ceru imediat să discute cu Roper. Îl găsi în

camera computerelor.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă ea.

— Păi, ca de obicei, s-a întâmplat să apară Dillon, împreună cu niște prieteni.

După aceea, Greta rămase tăcută, dând nemulțumită din cap.

— Așimov o să aibă probleme serioase, Roper. Trebuie să înțelegi asta; o să fie chemat acasă și nici nu vreau să mă gândesc la prețul pe care o să-l plătească. Va fi învinuit pentru tot.

— Asta-i problema.

— Așadar, Zubin și mama lui sunt aici?

— Da, la etajul de deasupra ta. Se uită la ceas. Vor coborî în curând să ia prânzul. Vrei să li te alături și tu? La urma urmei, i-ai cunoscut în Moscova.

Greta se ridică.

— De ce nu? Se îndreptă spre ușă, urmată de Doyle și ezită. Îmi iubesc țara, Roper. Are vreun sens ce-ți spun?

— Dacă te întorci, ai să dispari pentru totdeauna din lumea civilizată. E adevărat că Stalin a murit demult, dar nimic nu se schimbă, Greta.

Ea ieși încet, urmată de Doyle.

Așimov plecă de la Ballykelly, decolând pe o ploaie torențială. Găsi votca și se apucă de băut.

— Ce țară nenorocită, plouă aproape în fiecare zi. Am să fiu bucuros să scap de aici.

— Să pleci în Rusia? Aș fi crezut că e și acolo vremea groaznică în perioada asta a anului. Nu te saturi niciodată? întrebă Bell.

— De ce să mă satur?

— A, de meseria noastră. Ani întregi în care-ți riști viața în permanență, pașapoarte false cum avem azi, tot felul de minciuni.

Așimov mai luă o înghițitură de votcă.

— Mi-a plăcut la nebunie. Am avansat de la un soldat de rând. Sigur m-ar fi făcut colonel anul ăsta. Oficial, încă mai aparțineam de GRU, deși răspundeam de securitatea lui Belov. Știi ce treabă grozavă am făcut pe vremea când eram în KGB, lucrând pentru cauza irlandeză.

— Nu ți se pot nega meritele acolo.

— Și-acum apar Ferguson și Dillon pe firmament, mereu Dillon ăsta. Treaba asta cu Zubin m-a nenorocit.

— Și crezi că, dacă-i lichidezi pe Zubin și pe maică-sa, ai să revii în grațiile lui Volkov?

— Mi-ar fi și mai bine dacă i-aș termina pe Ferguson și pe Dillon. Mi-ar plăcea să-i văd pe amândoi putrezind în iad.

În ciuda faptului evident că era beat, mai bău un pahar, iar Bell, așezat de partea cealaltă a culoarului, luă un ziar și începu, chipurile, să citească, regretând deja că se implicase în treaba asta. Dar erau vremuri grele. Nu mai era ca înainte când umblai cu un pistol în buzunar și un cântec pentru o cauză glorioasă în suflet. Cincizeci de mii de lire. Nu avea decât să-l suporte pe nebunul ăsta. La urma urmei, nu era vorba decât de două zile.

Chomski nu îi spusese lui Levin tot adevărul despre Popov, omul plasat în ambarcațiunea de pe Cheiul Spânzuratului, căci, ca și în cazul lui Levin, mama lui Popov fusese englezoaică. Murise de cancer în timp ce Popov lucra în Cecenia. Adevărul era că aceasta avusese o soră mai mică în Islington, așa că la sosirea lui Popov la ambasada din Londra acesta se trezise cu o mătușă și cu o familie numeroasă gata formată. Nu vorbea engleza excelent, așa cum spusese Chomski, ci absolut perfect, ceea ce se dovedea a fi mai mult decât folositor în misiunea lui de pe Cheiul Spânzuratului, căci nimeni nu se putea îndoi de faptul că era englez.

Se aventură în pub, mânca o musaca, bău bere și chiar îi recunoscu și pe Harry Salter și pe Billy, după pozele pe

care le văzuse. În timp ce lucra afară pe barca din chei, îi văzuse pe cei doi îndreptându-se spre fostul depozit anexă și intrând acolo. Se îndreptase și el spre depozit și citise anunțul de afară, în care erau descrise calitățile extraordinare ale Clădirilor Salter.

În hol era o mică expoziție, în care erau expuse planuri și broșuri unde se explică de ce sunt atât de deosebite apartamentele și era descris și cel mai special dintre acestea, apartamentul de lux de la ultimul etaj. La capătul cheiului, clădirea continua, ridicându-se direct din Tamisa.

Un bărbat îmbrăcat în haine de agent de pază se plimba prin fața intrării. Spuse, zâmbind:

— Impresionant, nu-i așa?

— Poți s-o mai spui o dată.

— Locuiești pe-aici prin zonă?

— Numai temporar. Repar una dintre bărcile acelea care stau de-a lungul cheiului. De fapt, numai o vopsesc, nu e mare lucru. Mă cheamă Charley Black.

Îi întinse bărbatului mâna, iar acesta i-o strânse.

— Tony Small. Nici eu nu sunt aici demult.

— Poate ne vedem mai târziu în pub.

— Se poate.

Băieții lui Levin urmăriră diferite vehicule care ieșeau din Holland Park, intersectându-se uneori cu Ferguson care se ducea sau se întorcea de la Cavendish Place, cu Dillon aflat la volanul Mini Cooper-ului lui, cu cei doi Salter, mai ales cu Billy, care veniră în vizită de câteva ori și urmând, ocazional, drumul spre Ministerul Apărării.

Pentru ei fu un moment-cheie când Billy ieși din Holland Park la volanul Aston-ului unchiului său, însoțit de Zubin și de mama lui. Bărbatul din furgoneta de supraveghere își anunță colegul aflat pe o motocicletă Suzuki de la o firmă de pază, iar acesta îi urmări peste tot în Mayfair și în West End, în timp ce vizitară douăsprezece proprietăți, înainte

de a se întoarce, în cele din urmă, în Holland Park.

— Caută o casă, domnule căpitan, îi spuse falsul agent de pază. La unele case era o pancartă pe care scria „De închiriat” sau „De vânzare”.

— Și la unele nu?

— Da, domnule.

— Care era numele agenției imobiliare de pe pancarte?

— Salter Enterprises.

— Și după aceea s-au întors în Holland Park?

— Nu, domnule, s-au oprit la Cheiul Spânzuratului. Acolo este o anexă, un fost depozit. Au intrat și s-au uitat pe-acolo. Au ieșit după o oră. E aproape de Omul din Umbră.

— Au intrat în pub?

— Nu, Billy Salter i-a dus direct înapoi la casa din Holland Park.

— Interesant, îi spuse Levin lui Chomski. Contactează-l pe Popov și spune-i să afle tot ce poate despre clădirea asta de pe chei.

Popov continuă să vopsească barca în chei și în a doua parte a după-amiezii îl văzu pe agentul de securitate, Tony Small, ieșind din clădire și îndreptându-se spre Omul din Umbră. Popov își întrerupse lucrul și intră și el în pub. Tocmai începuse să plouă.

Small stătea într-un separeu de pe colț și mânca un pateu tradițional din Cornwall, având alături o bere și citind *Evening Standard*. Popov își luă și el o bere, se întoarse și zâmbi.

— Salutare, din nou.

Small ridică privirea.

— A, dumneata erai. Cum merge treaba?

— Păi, tocmai a început să plouă. Nu prea mă ajută la vopsit. Pot să-ți țin companie?

— De ce nu?

Popov se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Am fost chiar impresionat de clădirea aceea unde lucrezi. Cineva mi-a spus că această companie Salter este și proprietara pubului.

— Au mult mai mult decât atât, amice. Harry Salter și nepotul lui, Billy, sunt proprietarii majorității clădirilor pe care le vezi de aici, de-a lungul malului.

— Chiar?

— Au milioane în imobiliare. Restaurante, cazinouri, tot ce vrei. E absolut legal totul, dar nu a fost așa dintotdeauna. Harry a cam fost stăpânul zonei. Știu eu bine, doar am lucrat cinci ani alături de poliția riverană. Nimeni nu se ia de Harry Salter.

— Nu-mi vine să cred.

— Mie nu-mi vine să cred că lucrezi aici în Wapping și nu-ți dai seama cu cine ai de-a face.

— Nu, dar eu sunt din Sussex, spuse Popov. Am avut o agenție imobiliară în Chichester. O companie națională mi-a făcut o ofertă bună să-mi preia agenția. Mi-au dat destul de mulți bani, așa că am acceptat.

Trecând la ceea ce era adevărat, continuă:

— Mătușa mea locuiește în Islington. Locuiesc momentan cu ea și repar barca asta pentru un prieten al ei, până mă hotărăsc ce să fac.

— A, înțeleg.

Small își termină berea și făcu semn la bar.

— Încă două.

Apoi continuă să-i dea lui Popov detalii referitoare la trecutul sumbru al celor doi Salter.

— Doamne, spuse Popov când acesta termină. Iar acum a reușit să termine un loc așa grozav ca imobilul unde lucrezi dumneata. Cred că o fi câștigând o avere.

— O să câștige după ce le vinde. Sunt foarte bine cotate pe piață. O să facă treaba asta timp de vreo lună, după care o să aibă loc o explozie a prețurilor. Toate apartamentele sunt frumoase, dar îți spun - ar trebui să vezi apartamentul

de lux. E fantastic. Are o vedere grozavă spre Tamisa.

— Doamne, mi-ar plăcea la nebunie să văd așa ceva, spuse Popov. Vreau să spun, având în vedere că am lucrat în domeniu. Tocmai își terminase berea. Îți fac cinste cu un pahar de scotch?

— A, frumos din partea ta. Cum aș putea să te refuz?

După ce acceptase deja două pahare mari, spuse, înmuiat de alcool:

— Trebuie să mă întorc. Știi ce, hai să arunci o privire.

Ceea ce Popov și făcu. În față erau două lifturi particulare, încă două în spate, iar fantasticul apartament de lux se întindea pe întreaga suprafață a clădirii, la ultimul etaj. Era foarte frumos utilat, vechile porți pentru încărcătură ieșind în afară spre râu, asemenea unor terase. Era într-adevăr impresionant.

— E minunat, spuse el.

— Cineva o să plătească bani buni pe el.

— Parcă mi s-a părut că a intrat cineva mai devreme, spuse Popov.

— Da, așa este. Billy Salter le arăta apartamentul unor persoane. Un tip de vârstă mijlocie și o doamnă bătrână. Ea era absolut încântată de apartamentul ăsta. I-a invitat aici să bea ceva la șase și jumătate.

— La ora aceea o să fie deja întuneric, spuse Popov.

— N-o să fie prea întuneric pentru șampanie și caviar. O să le aducă cineva de la pub.

— Doamne, chiar că bogații știu să trăiască. Popov dădu din cap dezaprobator.

— Mulțumesc, Tony. Ar fi mai bine să mă întorc să văd dacă vremea îmi permite să-mi continui treaba.

Se întoarse în grabă la barcă, dornic să-și scoată mobilul și să-i povestească totul lui Chomski.

Levin, care stătea cu Chomski, spuse:

— Așadar, Salter i-a invitat pe cei doi Zubin în

apartamentul de lux. Oare de ce?

— Poate ca să discute despre mutarea lor temporară acolo?

— Exact. Și cine altcineva ar mai putea fi invitat? Ia folosește-ți mintea de avocat ca să-mi dai un răspuns.

— Ferguson și Dillon. Probabil că ei au să fie.

— S-ar putea să-și ia și însoțitorii cu ei.

— Nu prea cred. Sunt numai vreo sută de metri de la pub, iar lui Harry, gangsterul, s-ar putea să-i placă să facă pe gazda amabilă. După părerea mea, o să aducă bunătățile înainte; totul va fi aranjat frumos, vor lăsa o lumină difuză și vor pune muzică plăcută pe fundal.

— S-ar putea să aibă și vreo două gorile care să patruleze prin zonă, înarmate până în dinți.

— Deci aș putea să greșesc, spuse el și îi sună mobilul imediat.

Era Așimov.

— Suntem la Tanger.

— Ai lăsat Falcon-ul să te aștepte la Archbury?

— Da, dar de ce?

— Dragul meu Iuri, dacă este ceva ce-am învățat din viața asta, atunci lucrul ăla e că niciodată nu trebuie să lași ceva pe mâna sorții. Nu se știe niciodată când ai să ai nevoie să pleci de undeva în grabă.

— Lasă asta. Ce se întâmplă?

— Am să te mai sun eu.

Levin își aprinse o țigară rusească și îi oferi una și lui Chomski, care spuse:

— Ai îndoieli.

Era o afirmație, nu o întrebare.

Levin spuse:

— Tipul ăsta e nerod. Dar mai e și un ucigaș nenorocit.

— Iar Max Zubin a fost parașutist în Cecenia, ca și tine.

— E adevărat. Dar eu mai sunt și ofițer GRU și se presupune că ascult ordinele și-mi servesc țara.

— În calitate de avocat, aș putea să argumentez că te supui ordinelor generalului Volkov, ceea ce s-ar putea să nu fie tocmai bine pentru țară.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Am putea să dezbatem tema asta până la Paștele cailor. Închiriază un Mercedes, adu-mi două AK-uri 47 din magazia de armament și pune-le în portbagaj. Am să mă ocup eu de Așimov.

Era furios, se simțea împins de la spate, dar nu avea ce face, așa că îi telefonă lui Așimov și îi spuse:

— Uite. Știu unde au să fie la șase și jumătate. Te duc eu acolo. Să vii să mă cauți, spuse el, după care închise telefonul și îi zise lui Chomski: În dosarele GRU sunt niște pașapoarte britanice grozave. În locul tău, aș completa unul dintre ele.

La casa din Holland Park, Ferguson discuta cu Roper, când intră Dillon.

— Bun, mă bucur că ați reușit să ajungeți, spuse Ferguson. Harry se dă peste cap. Caviar, șampanie. Nu reușesc să-l conving și pe omul ăsta să ni se alăture.

— N-am dormit mai deloc în ultimele trei zile, spuse Roper. Mă relaxez. Dacă vreți să mai aveți un oaspete, luați-o pe Greta Novikova. Ea i-a cunoscut la Moscova și a luat și micul dejun cu ei azi-dimineață. Le place de ea.

— E o idee interesantă, spuse Ferguson și se întoarse către Doyle. Sergent, spune-i doamnei maior că o ducem într-o vizită, cu șampanie și caviar.

— Aș spune că nu va rezista tentației, domnule, spuse Doyle după care ieși.

Roper turnă un pahar de scotch.

— Sper că ești înarmat, Sean.

— Întotdeauna. De ce?

— Pentru că tot am sentimentul că treaba asta încă nu s-a terminat.

— Ca să fiu cinstit, m-am gândit și eu la asta.

Dillon își strecură mâna la spate și atinse capătul Walther-ului pe care-l avea la spate, la curea.

Apăru și Greta după vreun sfert de oră, îmbrăcată cu un costum negru și cu un pardesiu.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă pe Ferguson. Încerci să mă îmbunezi?

— Nici vorbă! E o ocazie deosebită, draga mea, și ai șansa să mai uiți o vreme de problemele tale. Nu vom mai avea nevoie de dumneata, sergent, așa că putem pleca, spuse el și o conduse afară, ținând-o de braț.

La Hotelul Tanger, Levin îl sună pe Așimov în apartamentul său, îi spuse că se afla în bar, își luă un pahar de votcă și se așeză într-un colț. Era seară, dar, fiind încă devreme, nu era nimeni acolo, iar în salon erau două sau trei persoane. După un timp, apărură Așimov și Bell.

Așimov era băut bine, iar ochii îi străluceau.

— Care-i treaba?

— Vorbește mai încet, spuse Levin. Dacă nu vrei ca jumătate din hotel să afle cu ce ne ocupăm.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? Sunt superiorul tău.

— Acționez sub ordinele directe ale generalului Volkov. E singurul motiv pentru care particip la toată treaba asta. Am să te duc unde vrei, dar înainte să facem asta am să-ți explic, din câte îmi dau eu seama, cu ce situație ne vom confrunta acolo.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Așimov pe un ton răstit.

Levin se ridică și îi spuse lui Bell:

— Mă duc afară la Mercedes și am să plec. Dacă vă mișcați repede, puteți să mă însoțiți, dar numai dacă idiotul ăsta își ține gura.

Ieși, se urcă la volanul Mercedesului, iar Bell și Așimov se

înghesuiră în spate.

— Sunt două AK-uri 47 în portbagaj, spuse Levin. Ajungem la destinație în jumătate de oră. Acum stați cuminți până vă explic ce știu eu despre întreaga situație. Vă spun de pe-acum că nu vă pot garanta cine va mai fi acolo în afară de cei doi Zubin.

Așimov spumega de furie.

— Am să te trimit la Curtea Marțială pentru treaba asta.

Levin trase mașina lângă bordură, se lăsă pe spate și îi trase un cot în gură lui Așimov.

— Dacă mai continui, te dau jos din mașină. Hotărăște-te.

Așimov își duse o batistă la gura plină de sânge, iar Bell se aplecă în față și îl bătu pe Levin pe umăr.

— Tu doar du-ne acolo și să terminăm odată cu toată treaba asta.

— Păi, atunci convinge-l pe prietenul tău să stea liniștit.

La Cheiul Spânzuratului, Levin parcă lângă imobil, ieși și deschise portiera din spate. Bell și Așimov i se alăturară.

— Astea sunt armele voastre.

Se întoarse și făcu semn cu mâna, iar Popov, care stătea pe puntea ambarcațiunii, alergă spre el prin întunericul din ce în ce mai profund.

— Da, domnule căpitan.

— Sunt sus, nu-i așa?

Levin se uită sus la luminile din apartamentul de lux.

— Mai devreme au dus acolo mâncare și băutură, când au sosit cei doi Salter.

— Fără însoțitori?

— Fără. Mai devreme a apărut și un Daimler. Cei doi Zubin, Ferguson, Dillon și doamna maior Novikova.

— Greta? Chiar? Interesant. Ei bine... ai făcut o treabă bună. Acum fugi de-aici. Spune-i lui Chomski să facă și pentru tine ceva. Transmite-i că așa am spus eu; o să știe el ce înseamnă.

Popov se retrase rapid, iar Bell spuse:

— Și-acum ce facem?

— Păi, eu am să mă duc să văd ce-i cu paznicul ăsta. După ce rezolv treaba, vă chem.

Intră în foișor, aprinzându-și o țigară și dădu peste Tony Small care uda plantele ornamentale de lângă un acvariu uriaș. Se întoarse și zâmbi.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Nu prea, bătrâne.

Levin își scoase din haină un Walther cu amortizor și îl lovi în cap, într-o parte. Small căzu ca un pietroi. Levin îl apucă de guler, îl trase după biroul de recepție, deschise ușa biroului din spate și îl lăsă înăuntru. Apoi încuie ușa. Se întoarse și fluieră, iar Așimov și Bell se grăbiră să i se alăture.

— Pe aici.

Îi conduse spre lifturi și apăsă pe buton.

— Urcăm până la etajul șase și acolo vom da de toată gașca, domnule maior.

Bucătăria tip bar a apartamentului era un loc ideal pentru genul de petrecere pe care o organizase Harry. Se servea caviar, crevete, salate și șampanie Dom Perignon. Greta, care fusese întimpinată afectuos de Bella, își făcea de lucru oferindu-le celorlalți caviar cu pâine prăjită, în timp ce Billy se ocupa de șampanie.

— E perfect, îi spuse el lui Ferguson. Vor fi cu mult deasupra lumii aici. Adică, uită-te și tu ce vedere grozavă.

Dădu la o parte, pe rând, toate jaluzelele și ieși pe terasa de lemn, sprijinindu-se pe balustradă.

— E fantastic.

Pe o ambarcațiune în trecere străluceau lumini în întunericul de dedesubt.

— Da, ai dreptate, spuse Ferguson și reveni înăuntru. Bella, Max, credeți că ați rezista să locuiți aici o vreme?

— Dragul meu general, cui nu i-ar plăcea așa ceva? spuse Bella.

— Siguranță de prima mână, spuse Harry, în timp ce Billy trecea pe la toți, umplându-le din nou paharele cu șampanie. Sau cel puțin o să fie când o să ne punem în mișcare cum trebuie. Aici nu veți avea nici un fel de griji. Haideți, beți tot, oameni buni. Pentru o treabă bine făcută și pentru prietenie!

Toastară cu toții, cu paharele ridicate, iar candelabrele de cristal răspândeau o lumină aparte; ușile dădeau în terasele de afară, iar de jos, de pe râu, se vedeau luminițe.

Liftul se opri ușor la capătul îndepărtat al coridorului de intrare, iar Igor Levin ieși, urmat de Așimov și de Bell.

Așimov, care avea AK-ul pregătit, îl împinse pe Levin la o parte cu brutalitate.

— Unde sunt? Du-mă la ei!

Aproape că alergă de-a lungul coridorului, iar Levin se duse după el, cu un Walther în mână, și fu urmat de Bell. Cei din grupul care petrecea avură un șoc, dar Așimov trase în tavan.

— Mâinile sus - toată lumea! Faceți ce vi se spune. Mâinile pe cap!

Levin se duse într-o parte și rămase cu spatele spre una dintre ieșirile spre terasa de afară. Bărbații ezitară, după care făcură ce li se spusese.

Greta se uită la Levin.

— Igor, ce surpriză!

— Nu la fel de mare ca faptul că ești și tu aici, cățea trădătoare. Ar trebui să te împușc chiar eu, spuse Așimov.

Își ținea AK-ul la șold, îndreptat spre ei, iar Bell făcea și el același lucru, în timp ce Levin își ținea într-o parte mâna dreaptă, în care avea Walther-ul.

Ferguson spuse:

— Te înșeli. Maior Novikova este prizoniera mea. Nu este aici de bunăvoie.

Așimov înaintă imediat și îl lovi pe Ferguson în gât cu patul AK-ului. Generalul se prăbuși gemând, căzu peste Harry, care încercă să-l prindă, aplecându-se; Așimov, în schimb, îl lovi la fel ca și pe Ferguson, de data aceasta în ceafă.

Max Zubin o ținea pe mama sa aproape de el. Billy și Dillon stăteau nemișcați, cu mâinile după gât; între ei stătea Greta, care tremura puțin.

Așimov spuse:

— Așa deci, tremuri de frică, hm?

Ea dădu din cap.

— Păi ar trebui. Ești o rușine pentru uniforma ta.

— Și tu ești o rușine pentru țara mea prin simpla ta existență, animalule.

O lovi peste față cu dosul palmei, iar ea căzu spre Dillon împleticindu-se, iar acesta o prinse.

— E o trădătoare de țară, căpitane Levin, spuse Așimov pe un ton ciudat de afectat. Îți acord onoarea de a o executa.

Se lăsă o liniște de mormânt. Bella spuse:

— Du-mă înapoi în Gulag. Mulți ca tine sunt comandanți pe acolo. Nu sunteți mai buni decât naziștii.

— Ia mai taci, babornițâ, că o să-ți vină și ție rândul.

Se uită la Levin.

— Ți-am dat un ordin. Împușc-o pe maior Novikova.

Urmă un moment de tăcere în care toată lumea aștepta să vadă ce se va întâmpla. Levin își ridicase ușor Walther-ul, iar acum spuse:

— Îmi pare rău că nu mă pot supune, dar nu cred că vreau să fac asta.

Ridică mâna repede, dar nu suficient de repede, căci Așimov trase de două ori, izbind pieptul lui Levin; impactul îl împinse pe Levin afară pe terasă, cazând peste balustrada de lemn și ajungând direct în râu.

Dillon o împinse pe Greta deoparte, își bâgă mâna sub

haină, la spate și scoase ușor Walther-ul; îl împușcă pe Așimov în frunte de două ori. Billy, sprijinindu-se pe un genunchi, se întinse după Colt-ul .25 pe care îl avea în tocul de la gleznă și îl nimeri pe Bell în inimă. Irlandezul căzu pe spate și trase involuntar în tavan.

Greta alergă spre balustrada terasei și se uită în jos, în întuneric.

— Doamne, Igor.

Dillon o luă de după umeri.

— Tamisa are maree. Tot ce intră, iese până la urmă, într-un fel sau altul. Până la urmă, nu a fost în stare să o facă. În viață avem de ales ce vrem să facem.

În spate, îl auziră pe Ferguson, vorbind la telefon.

— Sunt Ferguson. Trebuie să faceți curat pe aici, am două treburi pentru voi. Imediat. Le dădu adresa.

Greta spuse:

— Ce înseamnă asta, să faceți curat?

— Avem acces la un crematoriu privat din nordul Londrei. Cadavrul stă acolo timp de treizeci de minute. După aceea, nu mai rămân decât trei kilograme de cenușă.

— Și Ferguson poate să facă așa ceva?

— Ferguson poate să facă orice.

— M-am simțit util, spuse Harry. Nenorocitul bătea câmpii. Își turnă șampanie și o bău imediat. Haideți să mai bem un pahar și după aceea vă conducem acasă.

Ferguson le spuse Bellei și lui Zubin:

— Cred că veți vedea că acesta a fost finalul poveștii noastre.

— A fost cât pe-aci, spuse Bella. Slavă Domnului că suntem teferi.

Reveni liftul, din care ieși Billy.

— L-am găsit pe paznic, pe Tony Small, în spatele recepției. N-a pățit nimic grav, s-a ales doar cu o durere de cap. I-am spus că a fost o problemă cu niște vandali. Cu cinci sute de lire o să fie fericit.

— Haideți să vă ducem înapoi acasă, spuse Ferguson. Vă las pe tine și pe Billy să aveți grijă de băieții care vin să curețe, Harry.

— Ținem legătura, domnule general.

Puțin mai devreme, Levin plutise pe Tamisa aproape de o scară cu ajutorul căreia ajunse până la chei. Împușcăturile blocate de vestă antiglonț făceau adeseori ca victima să-și piardă totuși cunoștința, dar nu și în cazul lui Levin. Apa rece ca gheața a Tamisei avusese grijă să nu se întâmple asta. Își băgă mâna pe sub cămașă, scoase cele două gloanțe ale lui Așimov, după care se grăbi să ajungă la locul în care lăsase Mercedesul, se urcă la volan și plecă.

După o jumătate de oră ajunse la Dorchester, ud până la piele. Făcu un duș, se schimbă și își împachetă lucrurile. Din dosarele GRU avea diverse numere de telefon și unul dintre ele era cel al casei conspirative din Holland Park. Telefonă și îi răspunse un bărbat.

— Cu cine vorbesc?

— Ești cumva maiorul Roper?

— Și dumneata cine ești?

— Igor Levin. Știi ce s-a întâmplat la apartamentul de lux?

— Desigur. Mi s-a spus că Așimov te-a împușcat.

— Da, m-a aruncat peste balustradă și am căzut destul de dur în Tamisa. Spune-i lui Dillon că nimic nu se compară cu o vestă de titan. Am supraviețuit și m-am întors la Dorchester unde probabil că l-am surprins pe portar în halul în care arătam; dar, având în vedere că e cel mai bun hotel din Londra, au văzut destule la viața lor. Spune-mi, ce s-a întâmplat după ce m-a împușcat Așimov?

Roper îi povesti, în câteva fraze scurte.

— Totul este sub control. Așimov și fostul șef de personal al IRA sunt transformați în câte trei kilograme de cenușă fiecare, chiar în momentul de față. Cei doi Zubin au supraviețuit, la fel și Ferguson și Harry, deși au fost puțin

răniți.
— M-a surprins să o văd acolo pe Greta.
— Nu era decât oaspete.
— Transmite-le respectele mele lui Dillon și lui Billy.
— Și dumneata ce ai de gând să faci?
— Am imunitate diplomatică. Nu mă puteți atinge.
— Și ar fi recomandabil să nu te apropii de Rusia.
— Da, dar am și pașaport englezesc din partea mamei și unul irlandez din partea uneia din bunici. Ca să nu mai spun că am și destul de mulți bani, Roper. Cred că am să stau liniștit în Dublin o vreme. Ce naiba, pari a fi băiat de treabă, hai că-ți dau numărul meu de mobil. Dacă Dillon vrea să dea de mine, am să-i fac sarcina ușoară.
— Ticălos nerușinat, spuse Roper, dar notă numărul.
— Ai grijă de tine, deși te descurci destul de bine pentru cineva care e în scaun cu rotile. Spune-i Gretei să nu facă prostii.
Legătura se întrerupse.
Roper rămase zâmbind, apoi se întinse după sticla de whisky și descoperi că era goală. Își împinse scaunul până la bar, găsi o sticlă de scotch și o deschise. Își turnă un pahar și îl ridică.
— Păi atunci, în cinstea ta. Noroc.
După o clipă, intră Ferguson, împreună cu Greta, Dillon și cei doi Zubin.
— Pari mulțumit, spuse Ferguson.
— Așa și trebuie.
Roper își mai turnă un pahar de scotch.
— Tocmai am vorbit cu o fantomă. Știți voi, cu cineva care s-a întors din morți.
Și Dillon, cu cel de-al șaselea simț al lui, fu cel care spuse:
— Igor Levin.
— Purta o vestă antiglonț, așa cum îți place și ție, Sean. A căzut cu capul înainte în Tamisa.
— Slavă Domnului, spuse Bella Zubin. Dintotdeauna a fost

un băiat adorabil, nu-i așa, Max?
— Da, se poate spune și asta, fu de acord fiul ei.
Greta zâmbea, neputând să se abțină.
— Tipul ăsta n-are pereche.
— Și mi-a mai zis: „Spune-i Gretei să nu facă prostii”.
Greta încetă să mai zâmbească și ridică din umeri.
— Are dreptate, doar că imunitatea diplomatică l-ar trimite acasă, spuse Ferguson.
— E pe jumătate englez.
— Volkov i-ar pune pielea pe băț.
— Nu sunt așa de sigur. O să plece de la Archbury; am verificat și este un Falcon care-l așteaptă acolo. Ai de gând să-l oprești?
— E cetățean irlandez. Ce rost ar avea?
Se întoarse către Dillon.
— Tu ce părere ai?
— Ei bine, nu numai că știm unde e, dar ne-a lăsat și numărul lui de mobil.
— Exact, spuse Ferguson zâmbind. Dracu' să-l ia, chiar îmi place afurisitul ăsta. Cine știe ce ne rezervă viitorul?

Igor Levin aștepta pe High Street, în apropiere de Grădinile Palatului Kensington. Ploua torențial, iar el se uita la clădirea Ambasadei Rusiei. Într-un fel, era sfârșitul unei etape.
Îi sună telefonul și Volkov, de la celălalt capăt, spuse:
— Doamne, ce încurcătură! Nu te învinovățesc. Așimov e nebun, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta cu mulți ani în urmă. Am auzit că te-ai hotărât să pleci la Dublin. E o mișcare inteligentă, dar știu că tot ești un sentimental, cel puțin în parte. Am înțeles că-i iei cu tine pe Chomski și pe Popov.
— Da, sunt foarte buni. Dar, la o adică, și oamenii lui Ferguson erau foarte buni.
— Tare aș vrea ca Dillon să fie disponibil. E brutal,

inventiv. Și mai e și chestia aia pe care o are cu limbile străine; foarte folositoare.

— Și cu cei doi Zubin cum rămâne?

— Las-o baltă. Ferguson o să-i păzească bine. Pur și simplu, Putin va trebui să găsească altă modalitate de a pune mâna pe Belov International. E mai furios ca niciodată, așadar stăm cu toții cuminți. Au să cadă capete, așa că am să mă asigur că n-o să fie și al meu printre ele. Oftă. Ai grijă de tine, Igor. Și închise telefonul.

Ceva mai târziu, Chomski și Popov își luară „la revedere" de la Ambasada Federației Ruse, coborâră în Grădinile Palatului Kensington, amândoi cărând după ei câte două valize. Și le puseră în Mercedes, iar Levin ieși să-i ajute. Erau încântați, ca niște școlari.

— Condu tu, Chomski, iar tu stai lângă el, Popov, spuse Levin. Eu am să mă întind în spate. Sper că aveți pașapoartele în ordine.

— Da, sigur, domnule căpitan, spuse Chomski. M-am gândit că ar fi mai bine să mergem până la capăt și să luăm din dosare fiecare câte două, unul englez și unul irlandez.

— Sunt excelente, domnule, spuse Popov. Au ștampile pe toate paginile. Am fost în niște locuri în care n-am fost nici eu, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, înțeleg, spuse Levin. Introdu Archbury în sistemul GPS, Chomski, și urmează instrucțiunile.

— Există șanse să avem probleme, domnule?

— Mă cam îndoiesc. Dar hai să nu riscăm; să mergem.

Își luă pachetul de țigări rusești, alese una, strânse filtrul și o aprinse. Apoi scoase din buzunar câteva sticluțe de votcă, pe care le luase din barul din camera sa de la Dorchester. În Mercedes era un raft, pe care se afla apă în sticle de plastic și niște pahare de plastic. Vărsă într-unul din pahare conținutul a două sticle miniaturale de votcă.

Fusese o zi lungă și grea, dar uite că trăia, în ciuda circumstanțelor. Bău puțină votcă. Volkov fusese extrem

de bine informat în legătură cu planurile lui, iar în timp ce se uita la cei doi bărbați din față, Levin se întreba care din ei îl turnase, Chomski sau Popov. Trebuia să fie unul din ei, pentru că informațiile erau prea recente.

Nu că ar fi contat. Asta era ceva ce trebuia lăsat pentru altă dată. Se uită la restul de votcă pe care o mai avea și se gândi să toasteze în cinstea Gretei Novikova, dar ce sens ar mai fi avut? O bău și se lăsă pe spate.

15

A doua zi dimineața era o vreme tipică pentru luna martie, plouând torențial deasupra Tamisei, pe Cheiul Spânzuratului. Dillon stătea în separeul din colț de la Omul din Umbră și lua micul dejun împreună cu Harry și Billy.

Harry își savura mâncarea în ciuda faptului că avea gâtul în ghips.

— Doamne, spuse el, ce bun a fost.

— Cum te simți? întrebă Dillon.

— Păi, nenorocitul ăla de Așimov este în sfârșit mort, așa că mă simt destul de bine. Îmi place de Zubin și de mama lui, prin urmare sunt mulțumit și în legătură cu treaba asta. Tu?

— Știi cum se spune. Nu a fost decât o zi de lucru ca toate celelalte.

— Crezi că Ferguson a făcut bine că l-a lăsat pe Levin să plece?

— De ce nu? Doar poate să-l aresteze când are chef.

— Tu ce părere ai, Billy? întrebă Harry.

— Cred că ar putea să fie arestat la fel de ușor și de oamenii lui. Billy ridică din umeri. E ca și cum ar începe din nou Războiul Rece.

Lui Dillon îi sună telefonul mobil. Răspunse și dădu peste Roper la celălalt capăt.

— Ascultă, Sean, tocmai am vorbit cu Ferguson. Are o sarcină pentru tine.

— Ce fel de sarcină?

— E vorba de Novikova.

— Dă-i drumul.

Și Roper îi spuse tot. După aceea, Dillon întrebă:

— Harry, pot să împrumut Bentley-ul tău?

— Nu, nu poți, e încă la reparat. Dar poți să iei Aston Martin-ul. Care-i treaba?

— Ferguson o eliberează pe Novikova. Vrea să o ducă cineva la Ambasada Rusiei.

— Asta da mișcare, spuse Harry.

Dillon se întoarse către Billy.

— Poți să conduci tu.

— Îmi convine.

Dillon se uita pe geam la ploaia care stropea ferestrele.

— Când plouă, plouă serios. Ne vedem mai târziu, Harry, spuse el și se îndreptă spre ușă.

În timp ce conducea de-a lungul High Street din Wapping, Billy spuse:

— Ce mai pune la cale bătrânul?

— Păi doar e Ferguson, spuse Dillon aprinzându-și o țigară. Așa e jocul, Billy, jocul. Tu nu te saturi niciodată?

— Nu chiar. Am fost un gangster de două parale. Bine, lucram pentru unchiul meu și aveam o grămadă de bani de aruncat pe fereastră, dar apoi am început să am de-a face cu tine; cu tine, cu afurisitul ăsta bătrân de Ferguson, cu Hannah.

Viră ușor, frânând puțin.

— Îmi pare rău, Dillon, nu-mi vine să cred că am spus așa ceva.

— Ce anume? se miră Dillon Ai pomenit o prietenă veche și iubitoare. Va fi întotdeauna în sufletele noastre, Billy.

Opriră mașina în fața casei conspirative din Holland Park.

— Sunt alături de tine, Dillon, doar știi asta. Orice-ar fi, orice ar mai apărea.

— A, ce bine e să fii tânăr, spuse Dillon sumbru. Hai să mergem s-o luăm pe Greta.

În fața ecranelor sale, Roper părea destul de vesel.

— Sursele noastre din Dublin au confirmat aterizarea

Falcon-ului Belov. Chomski și Belov sunt acum englezi cu nume ciudate, conform pașapoartelor lor.

— Ei, treaba asta e veche de câteva sute de ani, îi spuse Dillon.

— Iar Levin e suficient de evreu ca să fi rezistat încă de pe vremea lui Oliver Cromwell, spuse Roper. Oare ce-or fi punând la cale?

— Dumnezeu știe. O să aflăm în curând.

— Crezi?

— Cunosc jocul ăsta de ani de zile. Sunt sigur, spuse Dillon zâmbind.

— Și cu doamna ce facem?

În momentul acela apăru Dillon, cărându-i valiza; Greta îl urma, îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni și având pe deasupra un pardesiu.

— Ce-i cu toată tevatura asta?

— Ferguson vrea să te conducem la Ambasada Rusiei, îi spuse Dillon.

— Înțeleg.

— Se pare că nu crede că ești de acord cu noi.

— Chiar așa și e.

— Bun, păi, atunci înțelegi care-i treaba.

— Aș vrea să-ți reamintesc, interveni Roper, că ultima dată când am vorbit cu Igor Levin, mi-a zis să-ți spun să nu faci prostii. Cred că el e expert când e vorba să nu facă prostii.

— Da, e expert în toate lucrurile care i se potrivesc lui Igor Levin.

— Bun, haideți că pierdem timpul, spuse Dillon. Du-i valiza în mașină, Doyle. O să venim și noi.

— E ultima șansă, Greta, sau chiar ai de gând să faci prostii? spuse Roper.

— Să se ducă dracului toată treaba asta; să vă duceți dracului toți.

Ieși valvârtej.

În timp ce mergeau pe străzile Londrei, iar Dillon stătea așezat alături de Billy, Greta se lăsă pe spate, uitându-se serioasă dintr-o parte în alta. Dillon nu spunea nimic, iar Billy părea că îi urmează exemplul.

Plouă foarte tare și traficul era aglomerat, un trafic tipic englezesc; iar ea părea neliniștită, nu era deloc în largul ei. Un timp, rămaseră blocați între celelalte mașini.

— Dumnezeule, ia uitați-vă, spuse Greta. Oare oamenii chiar trebuie să trăiască așa?

— Când am fost la Moscova acum câteva nopți, acolo ningea, spuse Billy. Era o vreme afurisită, mult mai rece decât aici.

— Da, dar în nici un caz la fel de frig ca în Siberia, interveni Dillon.

Aston-ul înaintă pe High Street și intră în Grădinile Palatului Kensington, îndreptându-se spre ambasadă, când, deodată, Greta puse o mână fermă pe umărul stâng al lui Billy.

— Nu! spuse ea.

El frâna.

— Nu, ce?

— Nu vreau să intru acolo. Du-mă la Ferguson.

— Billy, mergem la Cavendish Place, spuse Dillon plictisit. Ai să vezi că este așteptată acolo.

La Cavendish Place, Billy trase mașina lângă bordură și opri motorul. Îi deschise portiera Gretei și îi recuperă valiza. Dillon ieși și el, se întinse după umbrelă și o deschise.

— La revedere, doamnă maior, spuse el.

— Dillon, mare ticălos mai ești!

Se întoarse și merse prin ploaie, urcă scările spre locuința lui Ferguson și apăsă pe sonerie. Dillon îl văzu în trecere

pe Kim, servitorul Gurkha[1] al lui Ferguson dându-se la o parte pentru a o lăsa să treacă și luând valiza pe care i-o înmână Billy.

Când ploaia se înteți brusc, Dillon închise umbrela, se urcă la loc în Aston, iar Billy se strecură la volan.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Despre faptul că s-a răzgândit? Nu prea am nici o părere. Tu?

— Nu, nu se poate. N-am crezut nici un minut, nici măcar un minuțel.

Billy se întoarse și porni motorul.

— Dar pe de altă parte, nici Ferguson.

Zâmbi și porni la drum.

[1] Populație originară din Nepal, bine-cunoscută pentru actele de curaj și forță comise alături de armatele britanică și indiană (n. tr.)

CUPRINS

POARTA FRICII • IBIZA • INSULELE BALEARE.....6

WASHINGTON.....8

1.....8

LONDRA.....14

2.....14

DRUMORE PLACE • DUBLIN • MOSCOVA.....37

3.....37

LONDRA.....67

4.....67

IRLANDA • LONDRA.....86

5.....86

6.....104

7.....123

IBIZA.....139

8.....139

KHUFRA.....158

9.....158

LONDRA • IRLANDA.....184

10.....184
11.....198
12.....215
MOSCOVA.....241
13.....241
LONDRA.....257
14.....257
15.....292